راتلونکی

اسلامي نظام به څنګه وي!

مشر به يې څوک وي!

څنګه به غوره کېږي!

حکمتیار

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

راتلونکی

اسلامي نظام به څنګه وي؟

مشر به ئې څوک وي؟

څنګه به غوره کېږي؟

حکمتيار

(c) ketabton.com: The Digital Library

فهرست

عنوان	صفحه
سریزه	۱
اسلامي خلیفه به څنګه؟ او د چا له لوري غوره کېږي؟	۱۱
لومړی بنسټ:	۱۲
دوهم بنسټ:	۱۳
درېیم بنسټ:	۱۵
اهل الحل و العقد	۱۹
آیا د مشر لپاره موده ټاکل جائز دي؟	۲۵
د مشر لپاره القاب	۲۹
د مشر مواصفات	۳۰
اسلامي شوری	۳۷
آیا امیر یا خلیفه د شوری د پرېکړو په مراعات مکلف دئ؟	۴۰
آیا قرآن کافي او بشپړ نه دئ؟	۵۵
آیا د امیر تر څنګ د صدراعظم ټاکل صحیح دي؟	۷۷
موږ څنګه نظام غواړو؟	۸۵
اسلامي نظام که غربي جمهوریت؟	۹۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناسم تعبير د غلطي ادعاء بنسټ ---------------------------------- ۱۰۱
د اسلامي خليفه او امير اطاعت----------------------------------- ۱۰۶
په يوه وخت کي له دوو خلفاوو سره بيعت ------------------------- ۱۰۸
د خليفه او امير عزلول --------------------------------------- ۱۱۳
متغلب څوک دئ؟ --- ۱۱۹
د مسلمانانو وژل په کومو حالتونو کي روا دي؟------------------- ۱۲۴
دا پوښتنه چي پرون رباني متغلب وو؟----------------------- ۱۲۶
په قرآن کي د مشر او قائد مواصفات --------------------------- ۱۲۹
۱ـ امانت -- ۱۳۰
۲ ـ کفائت-- ۱۳۲
۳ ـ علم --- ۱۳۵
۴ ـ قائد بايد د ولس لپاره قدوه او بېلګه وي ------------------- ۱۳۷
۵ ـ يوازي له الله تعالی د اجر او بدلې طمعه -------------------- ۱۳۹
۶ ـ توکل --- ۱۴۶
۷ ـ شجاعت -- ۱۴۹
۸ ـ د الله تعالی په لار کي د اذيتونو ګالل ---------------------- ۱۵۲
۹ ـ د خلکو د هدايت تلوسه او د ملګرو په اړه زړه سوی: ---------- ۱۵۴
۱۰ـ حساس ضمير --- ۱۵۶
۱۱ـ فصاحت --- ۱۵۹
تتمه --- ۱۶۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحيم

سریزه

د اسلامي نظام په اړه څو ابتدايي پوښتني چي له هر مسلمان او غير مسلمان سره شته؛ دا دي:

مشر به ئې څوک وي؟ مواصفات به ئې څه وي؟ د چا له لوري او د څومره مودې لپاره به غوره کېږي؟ صلاحيتونه ئې کوم، مسئوليتونه ئې کوم او امتيازات ئې کوم دي؟

د عزل موجبات ئې کوم دي؟ د عزلولو صلاحيت ئې چا ته سپارل شوی؟ که خلک هغه د مشرۍ وړ ونه مومي او عزلول ئې وغواړي څنگه به ئې عزلوي، څوک به ئې د عزلولو پرېکړه کوي؟

آيا په دې نظام کي شوری شته که نه؟ شوری به څنگه جوړېږي؟ غړي به ئې د چا له لوري غوره کېږي؟ دا شوری د ولس استازيتوب کوي که غړي ئې د مشر مشاورين دي چي په خپله خوښه ئې غوره کوي؟ آيا د شوری پرېکړي ملزمي دي او مشر د هغوی په وړاندي مکلف دئ او مخالفت ئې نشي کولی؟ که ئې پرېکړي غيرملزمي دي او د مشر توافق او

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوښي ته پرېښودل شوې؟

آیا په اسلامي نظام کي انتخابات شته؟ آیا انتخابات د بیعت بدیل ګڼلی شو؟ آیا مشر د عام بیعت له لاري ټاکل کېږي که هغه د خواصو له لوري او له نورو لارو غوره کېږي او عام ولس له هغه سره په بیعت کولو مکلف دئ؟

آیا د زور او ځواک په کارولو سره قدرت ترلاسه کول جائز دي؟ آیا په زور قدرت ته رسېدلی واکمن شرعي امیر ګڼلی شو؟ آیا د ده اطاعت واجب دئ او مخالفت ئې ناروا؟

دا پوښتني باید ځواب شي، ټول هغه خلک باید دې پوښتنو ته واحد ځواب ولري چي په افغانستان کي د یوه واقعي اسلامي نظام قائمول ئې د ژوند او جهاد ستره موخه او هدف دئ. دغو پوښتنو ته د ځواب په موخه د حزب اسلامي له لوري د اسلامي دولت اساسي قانون خپور شو او په هغه کي دغو پوښتنو ته په ایجاز او اختصار سره ځواب وویل شو، د اساسي قانون ترڅنګ د (کوم اساسي قانون د منلو وړ دئ؛ د طالبانو که د اوسني حکومت؟) په نامه یوه وړه رساله هم خپره شوه؛ د دې لپاره چي د دغو قوانینو هغو برخو ته د افغان خدای پال ولس توجه معطوف کړو چي هم له اسلام سره مغایرت لري او هم د روان بحران د ختمولو په ځای مزید ستونزي راولاړوي. انتظار دا وو چي طالبان او د کابل چارواکي به عکس العمل ښیي او د دې رسالې مضبوطو او پر قرآن او سنت ولاړو دلایلو ته به د ځواب موندلو هڅه کوي، د کابل چارواکو او د دوی بهرنیو حامیانو خو وویل چي له مخالفینو سره په دې شرط خبري کېدی شي چي د دولت

(c) ketabton.com: The Digital Library

اساسي قانون ومني، وسله تسليم کړي او له جګړې لاس واخلي او د طالبانو له لوري نږدې يو کال وروسته يوه رساله خپره شوه چې د ښاغلي ليکوال مستعار نوم ئې محمدايوب همدرد دئ، ويل کېږي چې د طالبانو د اساسي قانون مسوده هم د ده له لوري ليکل شوې، نو ځکه له هغه نه د دفاع لپاره ئې د دې رسالې د ليکلو زحمت هم قبول کړی. ما په شوق سره پرانيسته، په دې موخه چې وګورم طالبان د خپل اساسي قانون له هغو برخو څنګه دفاع کوي چې نيوکي پرې کېږي او د قرآن او سنت خلاف ګڼل کېږي. که څه هم ځينو خلکو ته په دې موضوع بحث له وخته مخکي بريښي او ځيني ئې د اختلاف باعث ګڼي خو حقيقت دا دئ چې دا بحث د اوس مهال تر ټولو ضروري او مهم بحث دئ، ترڅو چې د هېواد د راتلونکي اسلامي نظام د څرنګوالي په اړه د ټولو مؤثرو اړخونو او لږ تر لږه د مجاهدينو توافق نه وي راغلی نه يووالی او وحدت راتلی شي او نه د احتمالي نښتو او منازعاتو مخه نيول کېدی شي. په داسي حال کي چې د کابل د امريکايي حکومت چارواکي او د دوی بهرني حاميان وايي چې د دولت له مخالفينو سره په هغه صورت کي خبري کېدی شي چې اساسي قانون ومني او طالبان هم له خلکو غواړي چې د دوی اساسي قانون ومني او د دوی مشر د شرعي او دائم العمر امير په توګه قبول کړي؛ څنګه کولی شو پر دې موضوع بحث غيرضروري وګڼو او پر دغو اساسي مسائلو سترګي پټې کړو او ترې تېر شو؟!! دا ډېر مناسب او د وخت له غوښتنو سره مطابق کار وو چې د حزب اسلامي له لوري د اسلامي دولت اساسي قانون ولس ته وړاندي شو، افغان ولس ته په عامه توګه او مجاهدينو ته په خاصه توګه ضروري دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چي په دې اړه واضح موقف غوره کړي، دا ځکه چي نه یوازي د روان جنګ پایلي په دې موضوع پوري تړلې دي بلکه د دوی او د هېواد راتلونکې او برخلیک ورپوري تړلی دئ. د همدې لپاره د اسلامي دولت د اساسي قانون او د طالبانو او اوسني حکومت د قوانینو تر منځ د مقایسې په توګه هغه رساله خپره شوه، په کار وه چي موافق او مخالف لوري پر دې موضوع داسي ژوري څېړني کړې وی چي په ترڅ کي ئې د یوه واقعي، جامع او پر قرآن او سنت مبتني اساسي قانون رامنځته کېدو او پر هغه د ټولو مخلصو اسلام غوښتونکو لوریو د توافق لپاره لار آواره شي.

که څه هم ښاغلي محمد ایوب همدرد په خپلي رسالې کي یوازي دا هڅه کړې چي د امارت اسلامي پر اساسي قانون هغو اعتراضونو ته ځواب ووایي چي د حزب اسلامي له لوري خپرې شوې رسالې کي ورته ګوته نیول شوې، خو موږ ئې د دې هڅې قدر کوو؛ له نورو درنو لیکوالانو، علماوو او د نظر له خاوندانو نه دا هیله کوو چي دې لوري ته پام واړوي او د غیرضروري بحثونو پر ځای دا موضوع وڅېړي؛ خو نه د اختلاف راولاړولو او تشدید لپاره، نه د ړوند تعصب په حکم او نه د کینې او رخې په وجه، بلکي د ډاډمن وحدت په طمعه، د ټولو هغو جګړو او نښتو د مخنیوي په هیله چي پر دغي اساسي مسئلې د اختلاف په سبب راولاړي شوې او راولاړېږي.

د همدرد صاحب په رسالې کي څو د پام او بحث وړ خبري مومو چي لیکوال پرې ترکیز کړی:

- امیر د اهل حل و عقد له لوري ټاکل کېږي نه د عام ولس په خوښه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- د امارت لپاره موده ټاکل جائز نه دي!!
- امیر د شورئ په وړاندي دا مکلفیت نه لري چي د اکثریت رأیي ته به درناوی کوي او هغه به وروستۍ پرېکړه ګڼي بلکي د شورئ د غړو آراء به اوري او پرېکړه به دی په خپله کوي!!
- د امیر ترڅنګ صدراعظم درلودل نه یوازي جائز دي بلکي د خلافت عامه په دور کي دا کار شوئ او ځینو خلفاوو دا کار کړی!!
- د قرآن الفاظ محدود دي او قضایا بې حده ډېر، نو ځکه مجبورېږو چي د نویو نویو قضایاوو په اړه نوې نوې پرېکړي وکړو!!
- د نظام د څرنګوالي په اړه پرېکړه او خاص نوم ورته غوره کول؛ مسلمانانو ته پرېښودل شوي چي د خپلو شرایطو مطابق به په دې اړه مناسب تصمیم نیسي!!

لیکوال د خپلي رسالې په سریزه کي لیکلي چي له یوې مودې ئې غوښتل د اسلامي نظام د څرنګوالي او په دې پوري اړوند پورتنیو مسایلو څه ولیکي، دا ځکه چي مخکنیو علماوو او محققینو په دې اړه تفصیلي بحث نه دئ کړی، خو ناڅاپي د حکمتیار صاحب هغه وړه رساله په لاس راغله چي عنوان ئې دا دئ: کوم اساسي قانون د منلو وړ دئ؛ د طالبانو که د کابل د اوسني حکومت؟، د دې رسالې په لوستلو سره ئې پرېکړه کړې چي همدا اوس په دې اړه خپل مخکنی تصمیم عملي کړي او څه ولیکي. له دې نه معلومېږي چي دا لیکنه ئې د اسلامي امارت په امر او دستور نه ده لیکلې، حال دا چي د رسالې له عنوانه هر لوستونکی دا انتباه اخلي چي دا کار ئې د اسلامي امارت په امر کړی. دا ځکه چي محترم لیکوال د خپلي رسالې لپاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا نوم غوره کړی:

د افغانستان اسلامي امارت په دستور:

د حکمتیار د نیوکو

علمي څېړنه

د دې عنوان په لیدو سره هر لوستونکی دا گمان کوي چې ښايي لیکوال به دا رساله د افغانستان د اسلامي امارت په دستور (امر) لیکلې وي؟! خو کله چې رساله ولولي نو پوهېږي چې خبره داسي نه ده بلکي هغه د افغانستان اسلامي امارت پر دستور (قانون) د حکمتیار نیوکي څېړلې دي؟! (په دستور) یوه معنی لري او (پر دستور) بله معنی لري، لیکوال غوښتي چې د خپلي رسالې لپاره داسي نوم غوره کړي چې وښيي د اسلامي امارت پر اساسي قانون ئې د حکمتیار نیوکي په علمي توگه څېړلې دي خو اشتباهاً ئې داسي الفاظ غوره کړي چې دا معنی نه افاده کوي. همداراز هغه په عنوان کي له دستور نه وروسته دا (:) علامه راوړې؟ دا علامه په هغه ځای کي کارول کېږي چې د مخکني مطلب شرحه ورپسې وي! نه پوهېږو چې دلته ئې له راوړو نه د لیکوال مقصد څه دئ!!

که څه هم داسي ټکیو ته گوته نیول ضروري نه وو خو د دې لپاره مو اشاره ورته وکړه چې لوستونکي متوجه کړو چې که د یوې رسالې په عنوان کي دومره ستونزي وي نو په متن کي به ئې څومره وي؟!!

حقیقت دا دئ چې ځیني خلک هم د خپل مطلب په افادې او بیانولو کي ستونزي لري او هم د بل د وینا په مطلب پوهېدو کي، نه د خپل زړه خبره په داسي الفاظو کولی شي چې بل پرې سم او ژر پوه کړي او نه د بل

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبره سم تعبیرولی شي، څوک چي د خپل زړه ترجماني په دقیقه توګه نشي کولی نو د بل خبره مخصوصاً د الله تعالی او د هغه د پیغمبر وینا به څنګه په دقیقه توګه تعبیر او تفسیر کړی شي؟!!

د دې لپاره چي زموږ په ټولني کي ځیني خلک د دغو قضایاوو په اړه د همدرد صاحب په څېر انګېرني لري، ځینو ته خو خپل تصورات داسي برېښي چي ښایي سل په سلو کي به د اسلامي شریعت مطابق وي او ځیني خو لا داسي دي چي د خپلو دغو تصوراتو خلاف د هیڅ خبري اورېدو ته هم چمتو نه دي، هغه څوک ورته په څلورو کتابونو له اسلامه وتلی برېښي چي په دې اړه د دوی په څېر فکر نه کوي، وجه ئې له علمي پلوه کمزوري او له قرآن او سنت نه د دوی بې خبري ده، دغو ترخو حقایقو ته په پام سره پر دغو مهمو قضایاوو بحث ضروري دئ، د علم او قلم خاوندان باید راوړاندي شي او دا تشه ډکه کړي، په ځانګړې توګه په دې حساس پړاو کي چي موږ د حاکم امریکایي نظام د نړولو او پر ځای ئې د یوه واقعي اسلامي نظام د قائمولو لپاره ملا تړلې او هغه ورځې رانږدې شوې چي إن شاء الله بهرني ځواکونه به وځي او مجاهدین به د اسلامي نظام د جوړولو موقع ترلاسه کوي.

زه د نوموړې رسالې عنوانو او موضوعاتو ته په پام سره د دوی او د ټولو هغو افغانانو پوښتنو او تشویشونو ته د ځواب موندلو هڅه کوم چي د اسلامي نظام په اړه ئې انګېرني دغه محترم لیکوال ته ورته دي، هدف او هیله مي دا ده چي ټول مجاهدین د اسلامي نظام د څرنګوالي په اړه خپل اختلافات حل کړي، په یوه داسي واحد او متفق علیه نظر توافق وکړي چي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د قرآن او سنت له غوښتنو او لارښوونو سره په بشپړه توګه مطابقت ولري، نه له شخصي سليقو راولاړ شوی وی او نه پر مذهبي، قومي او حزبي تعصباتو ولاړ وي. ليکوال او لوستونکو ته ډاډ ورکوم چي د مسلمانانو له يووالي او د حقيقي اسلامي نظام په څرنګوالي د مجاهدينو له فکري او عملي وحدت نه پرته بله موخه او غرض نه لرم. زه له هغو ورونو سره په بشپړه توګه متفق يم چي اوس بايد ټوله توجه اصلي دښمن ته واړوو، په فرعي قضاياوو کي خپل وخت او فرصتونه او امکانات ضايع نه کړو، له هغو بحثونو ډډه وکړو چي د مجاهدينو په ليکو کي اختلافات زيږوي، خو د ليکوال له دې خبري سره موافق نه يم چي ليکلي ئې دي: په دغو قضاياوو بحث داسي دئ لکه چي "د بخت نصر د حملې په مهال د يهودو دا بحث چي ويل ئې د حضرت عيسی (عليه السلام) .... پاک وو که ناپاک؟ او يا د تاتاريانو د يرغل په وخت کي د بغداد په لارو او کوڅو کي د مسلمانانو دا بحثونه چي حضرت علی غوره دی که حضرت معاويه؟"، دا مقايسه په هغه صورت کي صحيح ګڼل کېدی شوی چي بحث د تېري زمانې په داسي فرعي قضاياوو باندي وی چي د يهودو او د عراق په کوڅو کي د عراقيانو بحثونو ته ورته وی، حال دا چي موږ په داسي مهمي قضيې بحث کوو چي زموږ يووالی او زموږ د جهاد برخليک ورپوري تړلی دئ، ښايي لږ افغانان به داسي وي چي خبر نه دي د حزب اسلامي له لوري د يووالي او يوې داسي متحدي اسلامي جبهې د جوړولو لپاره چي ټول مجاهد، خدای پال او وطنپال افغانان په کي راغونډ شي، د دښمن په ضد او د راتلونکي افغانستان په اړه ئې دريځ يو وي، څومره هلي ځلي شوې، خو د دې لپاره ئې نتيجه نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

درلوده چې ځينو لوريو ته خپلې حزبي تګلارې، ګټې، پرېکړې، بيعت، امارت، دستور او ... ارزښت درلود، يوازې داسې يووالی منې چې نور د دوی په ډلې کې شامل شي، دې ته چمتو نه وو چې د راتلونکي اسلامي نظام د څرنګوالي او د هغه د اساسي قانون او سياستونو په اړه دې يوه معتبره، متحده او لويه اسلامي شوری تصميم ونيسي. تاسو وواياست: په هغه صورت کې به يووالی او وحدت څنګه راځي چې يو لوری وايي: د خواصو له لوري د امير ټاکنه صحيح نه ده او هيڅ شرعي مبناء نه لري، خو بل ورته د واجب په سترګه ګوري او ادعاء کوي چې د دوی امير د اهل حل و عقد له لوري ټاکل شوی؛ پر ټولو واجبه ده چې له دې امير سره به بيعت کوي!! يو وايي چې د امير لپاره موده ټاکل ضروري او مفيد ده او د هغو فتنو د تکرار مخه نيسي چې د عثمان او علي رضی الله عنهما په شهادت منتج شوې، خو بل وايي چې امير بايد دائم العمر امير وي او موده ورته ټاکل حرام دي!! يو وايي د شورى رأيه ملزِمه ده او په دې عقيده دئ چې امير د ولس له معتمدو استازو سره په شورى مکلف دئ او د اکثريت پرېکړې ته به هرومرو غاړه ږدي او خپله رأيه به پر نورو نه تحميلوي، خو بل وايي چې امير کولی شي ځان ته د خپلې خوښې شورى جوړه کړي، د هغوی رأيه ځان ته معلومه کړي خو پر دې مکلف نه دئ چې د اکثريت رأيه به مني؛ بلکې په خپله خوښه به وروستۍ پرېکړه کوي، که يو په دې عقيده وي چې امير کولی شي خپل ځای ناستی وټاکي او بل په دې باور وي چې د وصيت په اړه د دې دوست انتباه غلطه ده، نه پيغمبر عليه السلام ځای ناستی ټاکلی او نه راشدينو خلفاوو، ابوبکر رضی الله عنه او عمر رضی الله عنه خپل ځای

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناستي نه دي ټاکلي بلکي د امارت لپاره ئې مناسب شخصیتونه نومولي، د دوی په اړه وروستۍ پرېکړه په جومات کي او د مسلمانانو په اتفاق شوې، له بیعت نه وروسته امیران شوي، نه فقط د دوی له لوري په نومولو سره، یو وایي چي بیعت د امارت لپاره شرط دئ، یوازي د بیعت په نتیجه کي څوک امیر کېدی شي، نه دا چي یو څوک به له نورو لارو امیر کېږي او بیا به خلک د بیعت مراسم ترسره کوي!! خو بل وایي چي لومړی امیر ټاکل کېږي او بیا د بیعت مراسم ترسره کېږي، بیعت د امارت لپاره د شرط په توګه نه بلکي د خلکو د واجب په توګه ئې وړاندي کوي .... آیا له داسي ژور اختلاف سره سره به د یووالي هیله څنګه ترسره کېږي؟! آیا له دې پرته بله چاره لرو چي لومړی دا اختلاف پای ته ورسوو، یو بل ته د ورورۍ لاس ورکړو او بیا په ګډه مخکي ولاړ شو؟!!

زه د لیکوال د رسالې د عنوانونو ترتیب ته له پامه پرته؛ هر عنوان په بېله توګه څېړم، هغه تر نورو رامخکي کوم چي لیکوال ته تر ټولو علمي بحث بر ېښېدلی او له کوم آیت او حدیث نه ئې هم د هغه په ګټه د خپلي خوښي تعبیر او تفسیر وړاندي کړی.

حکمتیار

(c) ketabton.com: The Digital Library

اسلامي خلیفه به څنګه؟ او د چا له لوري غوره کېږي؟

لیکوال تر پورتني عنوان لاندې له یوې خوا داسې لیکي: په دې باب د اسلامي امت د وړاندینو اسلافو او مجتهدینو کړې هڅې بس دي، هغوی په لوړ علمي دیانت او ایمانداری سره اسلامي شریعت د تعبیر او تشریح ډګر بشپړ کړی. کومې نوې تشریح ته او تعبیر ته اړتیا نشته!! او له بلې خوا بیا د شاه ولي الله رحمه الله په رأیې استناد کوي او لیکي چې هغه د اسلامي خلیفه د ټاکلو څلور طریقې په ګوته کړې دي!! مخکې له دې چې دا طرحې وڅېړو جناب ته څو عرایض لرو:

- تا خو د خپلې رسالې په مقدمه کې لیکلي دي چې د مخکنیو علماوو هڅې کافي نه دي، تشریح ته ضرورت لري نو ځکه تا د دغې رسالې د لیکلو زحمت ایستلی!! اوس څنګه لیکې چې د دوی هڅې بس دي او تشریح او تعبیر ته ضرورت نشته؟! مخکنۍ خبره دې هېره کړې او که دا چې غواړې ووایې: تا او ستا په څېر کسانو ته دا کار جائز دي او نورو ته نه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ستا استادانو خو د اجتهاد لړۍ د شاه ولي الله رحمه الله تر دورانه ډېر د مخه ختمه ګڼلې، ته څنګه شاه ولي الله د داسي مجتهدینو په لړ کي نیسې چي رأیه ئې بشپړه ده، شریعت ئې بشپړ کړی او تر ده وروسته هیچا ته د دې حق نشته چي د ده د آراوو په اړه څه ووایي؟!
- راشه چي ستا هغه څلور (بنسټونه) واقعاً په علمي توګه وڅېړو چي د اسلامي خلیفه انتخاب دي په هغوی کي منحصر کړی!

لومړی بنسټ:

د اهل الحل و العقد له لوري د خلیفه ټاکنه:

دا خبره کاملاً بې بنسټه او بې دلیله ادعاء ده چي ابوبکر رضی الله عنه د اهل حل و عقد لخوا غوره شوی، دا ادعاء یوازي په هغه صورت کي د منلو وړ وه چي د صحابه څو محدود مشران، په داسي خاص ځای کي راغونډ شوي وی چي عامو خلکو ته د ورتلو او څه ویلو اجازه نه وه او د دوی له لوري ابوبکر رضی الله عنه انتخاب شوی وی!! حال دا چي خبره کاملاً د دې عکس ده، د سقیفه بني ساعده په داسي عامي غونډې کي د خلیفه د انتخاب په اړه بحث شوی چي هر چا په کي برخه اخیستی شوه، ابوبکر او عمر رضی الله عنهما هم ډېر وروسته ورغلي، علي رضی الله عنه د رسول الله صلی الله علیه و سلم د غسل او تکفین په چارو مصروف وو، د غونډې اکثریت برخه وال انصار او په ځانګړې توګه خزرجیان ول، لږو مهاجرینو په کي برخه اخیستې وه، په هغي غونډې کي د خلیفه د تعیین په اړه بېل بېل نظریات وړاندي شوي، په پای کي د غونډې برخه والو د ابوبکر رضی الله عنه په خلافت توافق کړی، خو هغه د دې غونډې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

توافق له مخي د خليفه په توګه نه دئ ټاکل شوی، بلکي هغه مهال د خليفه په توګه غوره شو چي خلکو په جومات کي له ده سره بيعت وکړ، نه په سقيفه بني ساعده کي خاص مشران د اهل حل و عقد په نامه راغونډ شوي او نه په جومات کي، څوک چي د ابوبکر رضی الله عنه انتخاب د اهل حل و عقد له لوري ګڼي بې بنسټه، غيرعلمي او د حقايقو خلاف ادعاء کوي، ډېره عجيبه ده چي څوک په جومات کي د يوه چا انتخاب ته د اهل حل و عقد له لوري د انتخاب نوم ورکوي!! مونږ خو د ابوبکر رضی الله عنه د انتخاب څرنګوالي ته په پام سره وايو چي د امير انتخاب بايد په جومات کي وي نه د ترړلو دروازو تر شا، بايد د ټولو هغو مسلمانانو په خوښه وي چي جومات ته تلی شي نه د څو کسانو له لوري، د معلن او غير مکره بيعت په نتيجه کي به امير کېږي نه له بيعت نه مخکي يا له بيعت نه پرته.

دا جنابان دي هغه روايت هم په پام کي ولري چي وايي: ابوبکر رضی الله عنه تر هغه ځان خليفه ونه ګڼلو چي د يمن خلکو هم خپل بيعت ورته راولېږو.

دوهم بنسټ:

دا چي موجود خليفه راتلونکی خليفه ونوموي:

په دې کي شک نشته چي ابوبکر رضی الله عنه له ډېرو جليل القدره صحابه وو سره له مشورو وروسته او د دوی د تشويشونو له رفعه کولو او قناعت ترلاسه کولو وروسته مسلمانانو ته وصيت او سپارښتنه وکړه چي عمر رضی الله عنه د خليفه په توګه غوره کړي، خو پوښتنه دا ده چي عمر رضی الله عنه له همدې سپارښتني نه وروسته د خليفه په توګه غوره شوی

(c) ketabton.com: The Digital Library
که په جومات کي د ټولو حاضرو مسلمانانو له بيعت نه وروسته؟! حقيقت دا دئ چي د ابوبکر رضی الله عنه سپارښتنه او وصيت ملزمه او واجبي سپارښتنه نه وه، عمر رضی الله عنه د دې سپارښتني په اساس نه دئ خليفه شوی بلکي له هغه وروسته امير شو چي د خلکو بيعت ئې ترلاسه کړ، د ابوبکر رضي الله عنه لخوا څخه د ده انتخاب يوازي يو وړانديز وو، هغه ولس ته د عمر رضي الله عنه د غوره کولو وړانديز وکړ، خلکو دا وړانديز قبول کړ، عمر رضی الله عنه ئې د خلافت لپاره تر ټولو غوره وګڼلو او په خپله خوښه ئې له هغه سره بيعت وکړ او له همدې بيعت نه وروسته هغه د مسلمانانو خليفه شو. څوک چي له دې نه پرته بل تعبير وړاندي کوي څو پوښتني ترې لرو: که بالفرض محال ابوبکر رضی الله عنه خپل زوی ځای ناستی ټاکلی وی او مسلمانانو له هغه سره بيعت نه وی کړی او تر هغه ئې عمر رضی الله عنه غوره ګڼلی وی او له ده سره ئې بيعت کړی وی نو کوم يو به شرعي او قانوني خليفه وو؟ که احياناً عمر رضی الله عنه په جومات کي داسي څه ويلي وی چي مسلمانان ترې ناراضه شوي وی او له ده سره ئې بيعت نه وی کړی مورِ ته ووايئ چي له دې سره سره به عمر رضی الله عنه قانوني او شرعي خليفه وو؟ که ستاسو دا ادعاء ومنو نو بيا خو به يزيد ته هم د قانوني او شرعي خليفه په سترګه ګورو ځکه چي د موجود امير لخوا انتصاب شوی وو!! بيا به د هغو صحابه وو دا موقف څنګه توجيه کوو چي له يزيد سره ئې بيعت ونه کړ؟! آيا دوی د بيعت نه کولو حق درلود؟ که دا منې بيا خو بيعت کول د خلکو حق دئ، دوی حق لري چي د نومول شوي کس اهليت ته په پام سره پرېکړه وکړي، عمر رضی الله عنه ئې اهل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګڼلی بیعت ئې ورسره وکړ او چا چي یزید نااهله ګڼلی له بیعت نه ئې ډډه کړې، په دې کار سره ئې ګناه نه بلکي د ثواب کار کړی!! که داسي نه وي نو بیا به د حسین رضی الله عنه په اړه څه وایو چي له بیعت نه ئې ډډه وکړه، شهادت ئې قبول کړ خو د یزید په لاس بیعت ته تیار نشو؟!! د دې معنی خو دا ده چي یو کس هغه مهال د موجود امیر له لوري د سپارښتني په نتیجه کي شرعي امیر کېدی شي چي: ۱-د خلافت اهل وي او ۲- خلک ورسره بیعت وکړي.

دریم بنسټ:

موجود خلیفه یوه داسي ډله غوره کړي چي د دوی له منځه به یو کس د امیر په توګه غوره کېږي.

په دې اړه لاندي وضاحت ضروري ګڼو:

د عمر رضي الله عنه له ټپي کېدو وروسته او له شهادت نه مخکي ځینو صحابه وو ترې وغوښتل چي د مسلمانانو لپاره خلیفه وټاکي، هغه په ځواب کي ورته وویل: که زه څوک ونه ټاکم او لاړ شم نو د هغه چا په سنت به مي عمل کړی وي چي تر ما غوره وو (یعني رسول الله صلی الله علیه و سلم) او که ئې وټاکم د هغه چا په سنت به مي عمل کړی وي چي هغه هم تر ما غوره وو (یعني ابوبکر رضی الله عنه)، إراده ئې دا وه چي څوک ونه نوموي، خو د نورو د اصرار په وجه ئې هغه شپږ کسان ونومول چي د خلافت لپاره تر نورو غوره او هر یوه ډېر پلویان درلودل، خپل زوی ته ئې هم وویل چي په دې ډلي کي برخه واخلي خو د امیر کېدو حق به نه لري، دوی ته ئې وویل چي له خپل منځ نه په یوه کس توافق وکړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

او بیا دغه کس د بیعت لپاره ولس ته معرفي کړي. له دغو شپږو کسانو نه درې د دریو نورو په ګټه تېر شول، په پاته دریو کې عبدالرحمن بن عوف رضی الله عنه په دې شرط تنازل وکړ چې د پاته دوو په اړه به ده ته د پرېکړې صلاحیت ورکول کېږي، ده د عثمان رضي الله عنه او علي رضي الله عنه په هکله د مدینې له خلکو نه؛ د ښځو په شمول؛ تر درېو ورځو مسلسل پوښتني وکړې، د دوی رأیه ئې ځان ته معلومه کړه، په جومات کې ئې دا خبره اعلان کړه چې د مدینې ډېری خلک د عثمان رضي الله عنه په امارت راضي دي، زه له دوی دواړو نه تاسو ته عثمان رضي الله عنه غوره کوم، خلکو توافق وکړ، بیعت ترسره شو او له دې وروسته عثمان رضي الله عنه خلیفه شو.

له دې بهیر نه چې کومې نتیجې ترلاسه کېدی شي نو هغه دا دي:

- که د امارت لپاره تر یوه نه زیات مستحق کسان موجود ول او هر یوه ئې یو شمېر پلویان درلودل او هغه ئې د امارت لپاره تر نورو غوره ګڼلو، د دوی له منځ نه د یوه انتخاب به داسي ترسره کېږي لکه د عثمان رضی الله عنه انتخاب، یا به د کاندیدانو تر منځ د توافق او په یوه کس د اتفاق کولو له لارې ستونزه حل کوو او یا به له خلکو پوښتنه کوو او هغه څوک به راوړاندې کوو چې د مسلمانانو ډېری ئې تر نورو غوره ګڼي.
- خو نه د کاندیدانو خپلمنځي توافق کافي دئ او نه د هیئت له لوري د اکثریت رأیه معلومول او د یوه کس نومول، بلکې وروستۍ پرېکړه به په جومات کې او د عامو مسلمانانو په خوښه او توافق کېږي.
- له دې نه معلومېږي چې د (نومولو) او (ټاکلو) تر منځ فرق دئ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

نومول شوي کېدی شي تر يوه زيات وي خو د دوی له منځه د يوه ټاکل به د مسلمانانو په خوښه، په معلني غونډي کي او له بيعت نه وروسته ترسره کېږي.

د عثمان رضی الله عنه له شهادت نه وروسته ځيني خلک علي رضی الله عنه ته ورغلل چي بيعت ورسره وکړي؛ هغه په ځواب کي ورته وويل: دا د ټولو مسلمانانو په توافق او خوښي پوري مربوط دئ او پرېکړه ئې بايد په جومات کي وشي. همداسي وشول، علي رضي الله عنه په جومات کي او له بيعت نه وروسته خليفه شو.

دا ښهير مونږ ته ښيي چي بيعت د امارت لپاره شرط دئ، يوازي له بيعت نه وروسته څوک امير کېدی شي نه له بيعت نه مخکي. له دې ښهير نه دا هم معلومېږي چي بيعت ښرگند کار دئ نه پټ، د عامو خلکو کار دئ نه د خاصو، په جومات کي تر سره شوی نه په کوم قصر کي، ټول هغه خلک په کي برخه اخيستی شي چي جومات ته ئې په راتلو بنديز نشته.

څلورم بنسټ: استيلاء:

ليکوال تر دې عنوان لاندي ليکي: يو داسي تن چي هغه د خلافت د شرايطو درلودونکی (جامع) وي هغه پر خلکو غلبه ومومي او پر واک قبضه ټينگه کړي، نو په دې توگه هم خلافت جوړېږي، د راشدينو خلفاوو څخه وروسته د ټولو خلفاوو خلافتونه په دې توگه منعقد شوي!!

د محترم ليکوال په ځواب کي بايد ووايو:

- دا ډېره د حيرانتيا خبره ده چي تاسو هغه چا ته د (خليفه) نوم ورکوئ چي پيغمبر عليه السلام د (ملک) نوم ورکړی، هغه چي په زور

(c) ketabton.com: The Digital Library

مسلط شوي، امارت ئې په میراث ترلاسه کړی، په جومات کې نه بلکې په قصرونو کې امیران شوي.

- له کومو لارو چې دا امراء واک ته رسېدلي یوه ئې هم شرعي لار نه وه.
- د امیرالمؤمنین علي رضی الله عنه په ضد قیام او د هغه شهادت ته جائز او شرعي بڼه ورکول لوی جسارت دئ.
- که استیلاء جائز وګڼو بیا خو به د داسې فتنو لپاره لار پرانېزو چې د عثمان رضی الله عنه او علي رضی الله عنه په شهادت منتج شوې.
- د نېک او صالح انسان هغه کار د تقلید او تأیید وړ دئ چې د شریعت مطابق وي، د صحابه وو رضی الله عنهم په خپلمنځیو جګړو او د یزید په څېر امراوو ټاکنې باندې استناد کول او دې ته ورته کارونه جائز ګڼل ستره اشتباه ده، هیڅ عالم او فقیه داسې غلطه خبره نه کوي.

عجیبه دا ده چې لیکوال تر همدې عنوان لاندې او څو سطره وروسته د مولانا محمد تقي عثماني دا اقوال رانقلوي: ... خلافت میراث نه دئ لکه څنګه چې په امپراطوریو کې دود دئ، او نه خلافت د عسکري ځواک په مټ ولاړو دیکتاتوریو په څېر بڼه لري... نه پوهېږو چې دا خبري او مخکنۍ څنګه سره تلفیقوي؟!! تقي عثماني صاحب خو نه میراثي خلافت مني او دې ته د خلافت په ځای د امپراطوري نوم ورکوي او نه په عسکري ځواک ترلاسه شوی خلافت مني!! خو لیکوال څو سطره مخکې دا دواړه امارتونه جائز او شرعي ګڼلي او د خلافت نوم ئې ورکړی!! نه پوهېږو چې آیا دې ته نه دئ متوجه شوی چې د (استیلاء) معنی همغه ده چې تقي

(c) ketabton.com: The Digital Library

عثماني ئي (د عسکري ځواک په مټ ولاړه واکمني) بولي او که کومه بله وجه لري؟!!

اهل الحل و العقد

لیکوال د اهل الحل و العقد تر عنوان لاندي لیکي:

"د خلیفه او امیر د ټاکلو لپاره په شریعت کي څلور لاري شتون لري: لومړی، لاره دا ده چي خلیفه د اهل الحل و العقد د څښتنانو، یعني د علماوو، قبایلي مشرانو، د نظامي او پوځي چارواکو له لوري په بیعت کولو سره تعین او غوره کېږي، څنګه چي حضرت ابوبکر صدیق رضی الله عنه خلیفه شو"

د دې ادعاء په ځواب کي وایو:

- په اسلام کي خو د امیر د ټاکلو یوازي یوه لار ده، او هغه څرګند او له اکراه او جبر نه پرته د مسلمانانو بیعت دئ، نه بل څه.
- دا یوه مغالطه او د حقیقت خلاف ادعاء ده چي ابوبکر رضی الله عنه د علماوو، قبایلي مشرانو او فوځي چارواکو له لوري غوره شوی!! حقیقت دا دئ چي ابوبکر رضی الله عنه د سقیفه بني ساعده په یوې عامي او آزادي غونډي کي د امارت لپاره نومول شوی او په جومات کي د امیر په توګه ټاکل شوی. له ده وروسته خلفاء هم په جومات کي او د بیعت له لاري غوره شوي، د دوی د انتخاب ترمنځ یوازي د نومولو په طریقه کي څه توپیر وو؛ نه د ټاکلو په څرنګوالي کي، د ټاکلو لار یوه ده او هغه د مسلمانانو عام او بلااکراه بیعت دئ نه بل څه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- که تاسو په قرآن، حديث او د صحابه وو د دور په رواياتو او ليکنو کي چيري هم د اهل الحل و العقد اصطلاح او د محدودو مشخصو اشخاصو له لوري په کوم خاص ځای او د تړلو دروازو تر شا د کوم امير د انتخاب ښېلگه وښوده؛ نو ادعاء مو د منلو وړ ده، او که دا اصطلاح د امويانو او عباسيانو د دور زېږنده وي، هغه مهال رامنځته شوې وي چي امارت موروثي شو، اموي او عباسي شو، که داسي وي چي د محدودو اشخاصو له لوري د امير انتخاب د دې دور بدعت وي، دا اصطلاح سرکاري مفتيانو د موروثي قيادت د توجيه لپاره کارولې وي، بيا خو حقيقتاً چي ټگمارانو يوې عربي اصطلاح ته داسي رنگ ورکړی چي گواکي دا د کوم آيت يا حديث برخه ده.
- پوښتنه دا ده چي د اسلامي شريعت له مخي ولس د امير په ټاکلو کي څه حق او څه وجيبه لري؟ د امارت دنده د چا له لوري چا ته سپارل کېږي؟ د امارت د اهل تشخيص د چا کار دئ؟ آيا د ولس له بيعت او رضايت نه پرته د چا امارت شرعي مجوز لري؟ آيا د زور او جبر امارت جائز دئ؟ امير په جومات کي او د عوامو په خوښه ټاکل کېږي که په قصرونو کي او د تړلو دروازو تر شا د خواصو لخوا؟ ابوبکر، عمر، عثمان او علي رضي الله عنهم په جومات کي د ټولو لمونځ کوونکو له بيعت نه وروسته د اميرالمؤمنين په توگه غوره شول که د خاصو اشخاصو له لوري؟
- آيا د عمر رضي الله عنه هغه وينا مو اورېدلې چي د سقيفه بنی ساعده په غونډي کي ئې وکړه: "فمن بايع أميرا عن غير مشورة المسلمين فلا بيعة له ولا بيعة للذي بايعه تغرة أن يقتلا: که څوک د مسلمانانو له

(c) ketabton.com: The Digital Library

مشورې پرته له کوم امیر سره بیعت وکړي نه د ده بیعت ارزښت لري او نه د هغه چا چي بیعت ئې ورسره کړی، د دې وېره شته چي دواړه ووژل شي" !! د عمر رضي الله عنه دا وینا ډېر پرېکنده او قاطع حجت دئ د هغه چا په ضد چي د ټولو مسلمانانو له موافقې او مشورې پرته د څو کسانو بیعت د امارت لپاره کافي گڼي، دا یوازي د درباري مفتیانو رأیه کېدی شي نه په دین د یوه پوه انسان رأیه. دا رأیه د سلاطینو په خدمت کي بوختو مفتیانو هغه مهال ورکړه چي د امیر انتخاب له جومات نه قصرونو ته او له عوامو نه درباري خواصو ته انتقال شو او په نتیجه کي ئې امارت موروثي او خانداني شو او یزید امیرالمؤمنین!! شو.

په دې اړه روایت داسي دئ:

عن ابن عباس قال : انقلب عبدالرحمن بن عوف إلی منزله بمنی في آخر حجة حجها عمر بن الخطاب فقال : إن فلانا یقول : لو قد مات عمر بایعت فلانا .... قال عمر : إني قائم العشیة في الناس وأحذرهم هؤلاء الذین یریدون أن یغصبوهم أمرهم قال عبدالرحمن : فقلت : لا تفعل یا أمیر المؤمنین فإن الموسم یجمع رعاع الناس وغوغاءهم وإن أولئک الذین یغلبون علی مجلسک إذا أقمت في الناس فیطیروا بمقالتک ولا یضعوها مواضعها أمهل حتی تقدم المدینة فإنها دار الهجرة فتخلص بعلماء الناس وأشرافهم وتقول ما قلت متمکنا ویعون مقالتک ویضعونها مواضعها

فقال عمر : لئن قدمت المدینة سالما إن شاء الله لأتکلمن في أول مقام أقومه ....

له ابن عباس رضی الله عنه نه روایت دئ چي عبدالرحمن بن عوف د

(c) ketabton.com: The Digital Library

عمر رضی الله عنه په وروستي حج کي؛ په منی کي خپل ځای ته راګرځېدو وروسته عمر رضی الله عنه ته وویل: فلانی وایي چي که عمر مړ شو نو له فلاني سره به بیعت کوو، ... عمر رضی الله عنه وویل: زه ماخستن خلکو ته وینا کوم او خبرداری ورکوم چي ځیني خلک غواړي په دوی پوري اړوند کار (د دوی حق) ترې غصب کړي، عبدالرحمن وایي ما ورته وویل: اې امیر المؤمنینه! دا کار دلته مه کوه، دلته عام خلک راغونډ شوي، ستا د خبري په مطلب به سم پوه نشي، په ناسمه توګه به ئې تعبیر او نورو ته انتقال کړي، صبر وکړه او په مدینه کي دا کار وکړه هلته علماوو او مخورو ته خپله خبره وکړه، ستا د خبري په مطلب به پوه شي او .... عمر رضی الله عنه وویل: که مدینې ته روغ ستون شوم نو په لومړی وینا کي به دا خبره کوم... همداسي وشول، هغه په مدینه منوره کي د لومړی جمعې په خطبه کي د نورو خبرو په ضمن کي وویل:

إنه بلغني أن فلانا منكم يقول : والله لو قد مات عمر لقد بايعت فلانا فلا يغرن امرءا أن يقول : إن بيعة أبي بكر كانت فلتة فتمت فإنها قد كانت كذلک إلا أن الله وقی شرها وليس فيكم من تقطع إليه الأعناق مثل أبي بكر وإنه كان من خيرنا حين توفي رسول الله صلی الله علیه و سلم ....

ما ته دا خبره رسېدلې چي فلانی وایي: قسم په خدای که عمر مړ شو نو له فلاني سره به بیعت کوو، هیڅوک دي په دې نه غولېږي چي ووایي: د ابوبکر بیعت همداسي ناڅاپي او غیرمترقبه وو، هو همداسي وو، خو الله ئې له شره وژغورلو، خو اوس د ابوبکر په څیر داسي څوک نشته چي ټول پرې قانع وي، ...

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګورئ چي دلته عمر رضی الله عنه د ځینو کسانو دا وینا غندي چي غواړي د سقیفهٔ بني ساعده په څېر څوک راوړاندي کړي او بیعت ورسره وکړي، دا خطرناکه لوبه ګڼي، غواړي خلکو ته ووایي چي مه پرېږدئ ستاسو حق د ځینو کسانو له لوري غصب شي، د سقیفهٔ بني ساعده غونډه هم یوه ناڅاپي، غیر مترقبه او عجولانه غونډه بولي، وایي چي الله تعالی په خپل فضل سره د هغې له شره وژغورلو، دا خبره هم کوي چي د ابوبکر په څېر داسي شخصیت نه مومو چي ټول خلک پرې قانع او راضي وي، او په پای کي وایي: که څوک د مسلمانانو له مشورې پرته له کوم امیر سره بیعت وکړي نه د ده بیعت ارزښت لري او نه د هغه چا چي بیعت ئې ورسره کړی، د دې وېره شته چي دواړه ووژل شي" !!

- ځیني خلک وایي: عوام د امیر په ټاکلو کي د څه ویلو حق نه لري، په دوی کي ځیني دومره غلو کوي چي عوامو ته د جاهلانو او احمقانو خطاب کوي او وایي چي د امیر د انتخاب حق جاهلانو او احمقانو ته نه دئ سپارل شوی!! ځیني خو دا خبره په ښه نیت کوي خو په دې نه پوهېږي چي د ښه نیت خبره باید په ښو الفاظو وکړي او داسي څه ونه وایي چي الله او د هغه پیغمبر ته وي ویلي او له اسلام نه د عوامو زړه تور کړي!! دې دوستانو ته وایو:

- موږ خو ټول قرآن په ډېر دقت سره لوستلی، ستا دا وینا مو نه صراحتاً او نه اشارتاً په کي موندلې، صحاح سته مو لوستلي؛ داسي حدیث مو نه دئ لیدلی چي ستا دغه وینا تأیید کړي، قرآن خو وایي چي الله تعالی د یوه (امي) قوم له منځه یو (امي) پیغمبر غوره کړ، د دې لپاره چي د ټولي

(c) ketabton.com: The Digital Library
نړۍ غوره امت ترې جوړ شي، او همداسي وشول، همدا امي او په ليک لوست نه پوهېدونکی قوم د ټول عالم لارښود شو، قرآن خو د اهل کتابو هغه علماء او مشايخ په سختو الفاظو رټي، چي ځان ئې تر نورو غوره ګڼلو او ويل به ئې: زموږ سيني له علومو ډکي دي، حتی له هغو خرو سره ئې تشبيه کوي چي کتابونه پرې بار وي!! قرآن خو ايمان او عمل د فضيلت لامل ګڼي نه بل څه، څلور راشد خلفاء خو په جومات کي د هغو خلکو لخوا غوره شوي چي د اهل کتابو احبارو به عوام کالانعام ورته ويل، همغه اصطلاح چي نن ئې د دوی ملګري کاروي!!

- دا دوستان دې ته متوجه نه دي چي احتياط بايد په دې کي وشي چي نومول شوي اشخاص اهل او د امارت وړ وي، نه دا چي څوک رأيه ورکوي. که له دوو داسي اهل شخصيتونو څخه چي د امارت لپاره وړ او مناسب وي، ټول ضروري مواصفات ولري، د علم، تقوی، امانت او اهليت په ګاڼې سمبال وي، يو ئې د عوامو په خوښه او د اکثريت په رأيه غوره شي، څه تاوان مو کړی؟ اشکال خو هغه مهال راولاړېږي چي اهليت په پام کي ونه نيول شي او يوازي د رأيو اکثريت ته اعتبار ورکړی شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

آیا د مشر لپاره موده ټاکل جائز دي؟

د لیکوال د دې ادعاء په اړه چي د امارت لپاره موده ټاکل جائز نه دي!! باید ووایو:

- لومړی باید په دې پوه شو چي د شریعت له مخي حرام او ناجائز څه ته وایي؟ ټول فقهاء او علماء په دې متفق دي چي یوازي هغه څه ته حرام او ناجائز ویلی شو چي الله تعالی او د هغه پیغمبر علیه السلام حرام کړي وي او د هغه پر حرام والي صریح او واضح نص دلالت کوي.
- څوک چي د امارت لپاره توقیت ناجائز ګڼي باید د تحریم نص ئې وړاندي کړي، په داسي حال کي چي په ټول قرآن او د پیغمبر علیه السلام په احادیثو کي هیڅ ځای نه صراحتاً او نه اشارتاً داسي نص موندلی شو چي توقیت حرام وګڼي، نو دا ښاغلي ولي له خپله ځانه هغه څه حرام بولي چي نه الله تعالی ورته حرام ویلي او نه د هغه پیغمبر علیه السلام؟! آیا دې ته متوجه نه دي چي جائز ته ناجائز ویل همدومره لویه ګناه ده لکه حرام ته حلال ویل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ځوک چي وايي په دې دليل دا کار ناجائز دئ چي صحابه وو نه دئ کړی!! دوی ته بايد ووايو چي هيڅ په دين پوه عالم او فقيه دا خبره نه کوي چي کوم څه صحابه وو نه وي کړي هغه حرام دي!! ټول پر دې متفق دي چي پرته له هغه څه چي الله تعالی او د هغه پيغمبر حرام کړي هر څه حلال دي، په حل او حرمت کي اصل دا دئ چي يوازي هغه څه حرام دي چي الله تعالی او د هغه پيغمبر حرام کړي. اصل دا نه دئ چي څه صحابه وو نه وي کړي هغه حرام دي، په سلګونو داسي کارونه شته چي صحابه وو نه دي کړي؛ لکه دا چي: دوی د پيغمبر عليه السلام احاديث د کتابونو په بڼه کي نه وو راغونډ کړي، دوی د فقهي کتابونه نه وو ليکلي، دوی په لوډسپيکر کي آذان نه دئ کړی، په موټر، الوتکو او بېړيو کي حج ته نه دي تللي، زموږ په څېر جامې، کميس او پرتوګ ئې نه دي اغوستي، ټوپک، بمونه، باروت ئې نه دي کارولي، داسي شهادت طلبانه عمليات ئې نه دي کړي چي له باروتو ډک واسکټ واغوندي او د دښمن خوا ته چاودنه وکړي، که محترم ليکوال په ټولو فقهاوو کي داسي ځوک په ګوته کړ چي ويلي ئې وي: څه چي صحابه وو نه دي کړي حرام دي؛ نو بيا دی ملامت نه دئ، خو که دا خبره ئې له ځانه کړې وه نو بايد تجديد نظر وکړي. که دی په دغه عقيده وي نو بيا خو ترې پوښتنه کوو چي تا د خپلي رسالې په ۲۹صفحه کي ليکلي: "د شرعي سياست هغه احکام چي په قرآن او سنت کي راغلي هغه دا دي: چي اسلام د حکومت کوم ځانګړی شکل نه دئ مخصوص کړی او نه ئې کوم خاص منهج د ټولو تفصيلاتو او جزياتو سره تعيين کړی. بلکي اسلام د حکومت کولو لپاره مبادي، اصول، او عامه

(c) ketabton.com: The Digital Library

احکام په ګوته کړي، چې خامخا د هغو رعایتول په هر ښار او هره زمانه کې لازم دي، او د حکومت د نظام جوړولو جزیات او تفصیلات تعینول د امت خوښې ته پرېښودل شوي، خو په دې شرط چې په دې ټولو کې به د هغو اصولو، مبادیو، او احکامو تابعداري کولای شي کوم چې د قرآن او سنت په نصوصو او د راشدینو خلفاوو په سنتو کې مشروع ګرځول شوي نو د حکومت نظام په اسلام کې د اسلامي مبادیو او احکامو تابع دی، نه د کوم ځانګړي شکل، او معین منهج، چې لنډییز یې په دې ډول دی: ..."

لیکوال د پورتني استدلال له مخي ځان ته او د خپل مسلک لیکوالانو ته دا حق ورکوي چې د اسلامي نظام په اړه داسي څه ولیکي چې د پیغمبر علیه السلام او صحابه وو رضی الله عنهم په دوران کې ئې مثال او بېلګه نه مومو، استدلال ئې دا دئ چې "د حکومت د نظام جوړولو جزیات او تفصیلات تعینول د امت خوښې ته پرېښودل شوي،.."

عجیبه دا ده چې د همدې خبري ترڅنګ وایي چې د امارت لپاره موده ټاکل په دې دلیل جائز نه دي چې صحابه وو دا کار نه دئ کړی!! د دې معنی خو دا شوه چې تا ته داسي خبره کول جائز دي چې صحابه وو او مخکنیو نه ده کړې خو بل ته ناجائز!! ته د اسلامي نظام په اړه داسي څه ویلی شې چې تر تا مخکې هیچا نه دي ویلي او دلیل دي هم دا دئ چې " د حکومت د نظام جوړولو جزیات او تفصیلات تعینول د امت خوښې ته پرېښودل شوي"

خو که بل څوک دا خبره کوي چې دا مسلمانانو ته پرېښودل شوې چې څوک د امارت لپاره غوره کوي، کوم واکونه او صلاحیتونه ورکوي،

(c) ketabton.com: The Digital Library
ځومره حقوق او امتيازات ورته ټاکي، د ځومره مودې لپاره ئې د امير په توګه مني، څه شرايط ورته وضعه کوي، او وايي چي امارت د خلکو امانت دئ، دا د خلکو حق دئ چي چا ته ئې سپاري، تر کله ئې سپاري او کله ئې بېرته ترې اخلي... نو دا خبره په ځلورو کتابونو ورته ناروا او ناجائز برېښي!!

ځوک چي د اسلام په حقيقت پوه وي هغه په دې عقيده دي چي د مسلمانانو مشر د دوی له لوري غوره کېږي، ده ته چي کوم صلاحيتونه او امکانات سپارل کېږي، که زکات او عشر دئ، که غنيمت يا فی دئ، که له کورنيو او بهرنيو لوريو سره کومه معامله وي، د جنګ يا د سولي، دا د ټول ولس (امانتونه) دئ، په دې امانتونو کي هر راز تصرف به د ولس په مشوره کوي، هر هغه تصرف چي د ولس د مشورې خلاف ئې کوي خيانت دئ، دا د ولس حق دئ چي ده ته ځومره واک ورکوي او تر کله ئې ورکوي او کله ئې بېرته ترې اخلي. دي د ولس خادم، وکيل او کفيل دئ نه آقا او بادار.

که موږ د راشدو خلفاوو ابوبکر صديق، عمر، عثمان او علي رضی الله عنهم په څېر امين او متقي شخصيتونه پيدا کړل نو موږ به ئې هم د صحابه وو په څېر دائم العمر خلفاء ټاکو، او چي دا ممکنه نه ده، نو بيا خو د احتياط تقاضاء دا ده چي د امير لپاره موده وټاکو، که په خپل کار کي موفق وو بيا ئې غوره کړو او که نه د ده په ځَای بل ځوک راوړاندي کړو او په دې توګه دې ته مجال پرې نږدو چي که ځَيني خلک د موجود امير عزلول ضروري ګڼي، په هغه کي د امارت د دوام کفايت او صلاحيت نه مومي او تر ده بل کس ورته اهل برېښي نو د مسلحانه پاڅون لار غوره نه کړي او

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغسي پېښې رامنځته نشي چي د عثمان رضی الله عنه او علي رضی الله عنه په شهادت منتج شوې.

د مشر لپاره القاب

لیکوال له مقدماتي خبرو وروسته بحث له دې پیل کړی چي د مسلمانانو د مشر لپاره اسلامي القاب او اوصاف کوم دي؟ درې نومونه ئې اسلامي القاب ګڼلي: خلیفه، امیرالمؤمنین او امام، په قرآن کي د خلیفه او امام ذکر راغلی، ابراهیم علیه السلام ته د امام او داؤد علیه السلام ته د خلیفه نومونه راغلي، د امیرالمؤمنین ذکر نه په قرآن کي شته او نه د پیغمبر علیه السلام په احادیثو کي، البته صحابه وو دا نوم د عمر رضی الله عنه لپاره غوره کړ، په قرآن کي د مسلمانانو مشران د اولي الامر (چارواکو) په نامه یاد شوي. د صحابه وو له لوري د یوه نوم غوره کول ښیي چي مسلمانان کولی شي خپل مشران په بل هر نېک نوم یاد کړي، په دې کي هیڅ مانع او حرج نشته. د قرآن او حدیث له مخي معلومېږي چي د (ملک: پاچا)، (ملک الملوک: شاهنشاه)، او داسي نومونه چي یوازي له الله تعالی سره ښایي او د مشر د واک او ستاینې په اړه غلو په کي شوې وي؛ ناجائز دي. لکه اعلیحضرت، والاحضرت، خو نور نومونه لکه مشر، ولس مشر، قائد، رئیس، سالار او دې ته ورته نومونه غوره کول هیڅ مانع نه لري. دې ته باید متوجه وو چي د صحابه وو په دور کي د نومونو او القابو په اړه ډېره سادګي لیدل کېده، تاسو که روایات وګورئ نو د هیچا لپاره به له غلو او ستاینې ډک القاب ونه مومئ، هر څوک ئې په خپل ساده نوم او کله

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم په خپلي کنيه ياد کړی، دا هم د وروستيو زمانو بدعت وو چي اوږده اوږده القاب رايج شول، لکه علامة الدهر، قطب الاقطاب، شيخ القرآن والحديث، شمس المفسرين، آيت الله العظمی، حجة الاسلام والمسلمين، ... د کتاب په جلدونو باندي به وګورې چي د ليکونکي لپاره ئې څو سطره القاب کارول شوي.

د مشر مواصفات

ورپسې د خليفه او امير د صفاتو په لړ کي د شاه ولي الله رحمه الله د حجة الله البالغه په استناد ليکي چي د امير صفات دا دي: ۱- هغه به عاقل او بالغ وي، ۲- هغه به آزاد وي غلام به نه وي، ۳- خليفه به نارينه وي او ښځينه به نه وي، ۴- خليفه به زړه ور وي بزدل به نه وي، ۵- خليفه به ليدل، کتل، اورېدل کولی شي، ۶- خليفه بايد له هغو خلکو څخه غوره شي چي د هغوی شرافت او برتري په خلکو کي منلې وي د هغه د فرمانونو په منلو کي عار او نفرت محسوس نه کړي. ۷- په خليفه به خلک دا باور لري، چي هغه د حکومت په چارو کي د حق پلوي او پيروي کوي، ۸- خليفه به مسلمان، د علم څښتن او متقي وي، او په پای کي ليکي چي ۹- د پيغمبر عليه السلام هغه وينا (حديث) ته په پام چي "أئمه به د قريشو څخه وي" ضروري ده چي راشد خليفه قريشي وي.

دلته څو خبري ضروري ګڼو:

- څوک چي نن د شاه ولي الله رحمه الله په نظرياتو استناد کوي د دوی استادانو پرون هغه په دې دليل تکفير کړی وو چي ولي ئې پر مخکنی

(c) ketabton.com: The Digital Library

فقهي اکتفاء ونه کړه، ولي ئې نوي نظريات وړاندي کړل، ولي ئې د قرآن د ترجمې او تفسير جسارت وکړ؟

- موږ په داسي حال کي چي د شاه ولي الله دروند او علمي شخصيت ته درناوی لرو، هغه ته د استاد په سترګه ګورو ځکه چي د قرآن له هغي فارسي ترجمې مو ډېره استفاده کړې چي ده ليکلې، له الله تعالی نه د هغو زحماتو اجر ورته غواړو چي اسلام ته د دعوت په لار کي ئې ايستلي او د هغو اذيتونو هم چي د جاهلانو له لوري ورسره مخامخ شوی. دلته بايد ووايو چي په ځلورو لومړنيو مواصفاتو کي ورسره موافق يو، د پنځم په اړه دومره وايو چي که څه هم د امارت لپاره (صحت او قوت) ضروري شرطونه دئ، قرآن فرمايي: "إن خير من استأجرت القوي الامين: تر ټولو غوره کس چي استخداموې ئې هغه دئ چي قوي او امين وي"، خو دا چي ځيني تر هغه چا چي په يوه لاس، پښه، غوږ او سترګي معيوب وي؛ روغ او سالم کس او يا د جذابي څېرې خاوند تر بل غوره ګڼي، موږ ئې د لازمي شرط په توګه وړاندي کول بې ځايه تکلف او له ځانه جوړ شوي شرايط ګڼو. د شپږم او اوم په اړه وايو چي له دې معلومېږي چي شاه ولي الله رحمه الله د امير په اړه د خلکو باور او اعتماد او دا چي هغه به په خلکو کي منلی او مخور وي ضروري ګڼي، له دې نه دا پوښتنه راولاړېږي چي که د خلکو باور او اعتماد شرط وي او له دې پرته څوک د امارت وړ نه دئ نو څنګه به پوهېږو چي خلک د فلان کس په اړه دا باور لري چي منلی او مخور دئ او د حق پلوي او متابعت کوي؟ آيا له خلکو نه له پوښتني پرته دا حقيقت معلومېدی شي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library
او د نهم شرط په اړه څو خبري کول ضروري ګڼو:

د دې روایت په اړه ټول محققین موافق نه دي، ځیني ئې نه متن صحیح بولي او نه اسناد، او ځیني ئې د هغه مهال له شرایطو څخه ګڼي؛ نه په هره زمانه او هر ځای کي او د هر ملک په کچه ضروري شرط، له دې کبله چي د مدینې د انصارو اوس او خزرج تر منځ اوږدې جګړې تېري شوې وې؛ ګرانه وه چي د سعد بن معاذ رضی الله عنه له وفاته وروسته له دوی نه داسي امیر غوره شوی وی چي ټولو له زړه نه منلی وی، د حل یوازنی لار دا وه چي امیر له مهاجرینو څخه وی، دا محققین وایي که پیغمبر علیه السلام قریشیت د امارت لپاره ضروري شرط ګڼلی نو ولي ئې د انصارو د دروند او نومیالي مشر سعد بن معاذ رضی الله عنه په اړه فرمایلي چي که هغه ژوندی وی نو د مسلمانانو د مشر په توګه به مي ټاکلی وو.

څوک چي وایي امیر باید قریشي وي او قریشیت د امارت لپاره شرط ګڼي هغه ته وایو:

- دا رأیه د قرآن له صریح نص سره تصادم کوي، قرآن ټول خلک د یوه نسب خاوندان ګڼي، مکرر وایي چي ټول انسانان له یوه مور او پلار نه پیدا شوي، له یوه نسل څخه دي، بېل بېل قبایل او عشایر ئې د تعارف لپاره دي نه د تفاخر او تفاضل لپاره، هیڅ قبیله پر بلې هیڅ فضیلت نه لري مګر په تقوی سره، په اسلام کي نَسَبي فضیلت او یو تر بل په نَسَبي بنسټ ځان غوره ګڼل مردود دي.
- که دا رأیه ومنو بیا خو باید یهودانو ته هم دا حق ورکړو چي ځان تر

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټولو قومونو په دې دليل غوره وګڼي چي د ابراهيم عليه السلام اولاد دي او ډېر پيغمبران په دوی کي مبعوث شوي!! خو قرآن هغه مهال دوی تر ټولو قومونو غوره ګڼي چي ايمان ئې راوړی او د الله تعالی په لار کي ئې هجرت او جهاد کړی او هغه مهال ئې د نړۍ تر ټولو ذليل قوم ګڼلی چي بغاوت ئې کړی او د شرک او نفاق لار ئې غوره کړې، له دې نه خو په ډاګنده توګه معلومېږي چي د فضيلت لاملونه نسبي نه بلکي فکري او اعتقادي دي، يوازي په نېک عمل سره يو کس يا قوم پر بل فضيلت تر لاسه کولی شي.

- که داسي وی نو پيغمبر عليه السلام به څنګه فرمايل چي که سعد بن معاذ (د انصارو درووند مشر) ژوندی وی نو هغه به مي د مسلمانانو د خليفه په توګه ټاکلی وو. څوک چي سعد رضی الله عنه پېژني او له هغو بې نظيره خدمتونو خبر وي چي ده او د ده ترمشرۍ لاندي د اوس قبيلې د اسلام او مسلمانانو لپاره کړي، پيغمبر عليه السلام او مهاجرينو ته ئې پناه ورکړه، دی او قوم ئې د الله تعالی په لار کي قربانۍ ته چمتو شول، نو يقيناً چي تر سعد بن معاذ نه به هيڅوک د خلافت لپاره زيات مستحق ونه ګڼي او که هغه ژوندی وی نو له شکه پرته به ټولو مسلمانانو د ابوبکر او عمر رضی الله عنهما په شمول هغه ته د بيعت لاس اوږدولو، خزرجيانو به هم د پيغمبر عليه السلام له پرېکړي سره توافق کاوو. د نړۍ ټول مؤمنان تر قيامته پوري د سعد رضی الله عنه او د ده د توريالي او مؤمن قوم د ستر احسان، همت، مېړاني او قربانيو پوروړي دي.

د سعد رضی الله عنه عظمت او مقام له لاندي رواياتو درک کولی شو:

(c) ketabton.com: The Digital Library

عن جابر بن عبدالله قال رسول الله صلى الله عليه وسلم اهتز عرش الرحمن لموت سعد بن معاذ

له جابر بن عبدالله نه روایت دئ چي رسول الله صلی الله علیه وسلم وفرمایل: د رحمن خدای عرش د سعد بن معاذ په مړیني ولړزېدو.

کله چي هغه ټپي شو نو پیغمبر علیه السلام په جومات کي د هغه لپاره ځای جوړ کړ چي ورته نږدې وي او په خپله ئې پالنه او عیادت وکړي.

عن عائشة قالت لما أصيب سعد بن معاذ يوم الخندق رماه رجل في الأكحل (عرق وسط الذراع) فضرب عليه رسول الله صلى الله عليه وسلم خيمة في المسجد ليعوده من قريب .

عن البراء بن عازب قال: أهدي لرسول الله صلى الله عليه وسلم سرقة من حرير فجعل القوم يتداولونها بينهم . فقال رسول الله صلى الله عليه وسلم (أتعجبون من هذا ؟) فقالوا نعم . يا رسول الله، فقال (والذي نفسي بيده لمناديل سعد بن معاذ في الجنة خير من هذا) رواه البخاری

له براء بن عازب نه روایت دئ چي رسول الله صلی الله علیه وسلم ته له وربښمو اوبدلې یوه ټوټه هدیه ورکړی شوه، خلکو په خپل منځ کي لاس په لاس کوله، رسول الله صلی الله علیه وسلم وفرمایل: آیا دې ته حیران یئ؟ وئې ویل: هو! یا رسول الله! نو هغه وفرمایل: په هغه ذات چي زما سا ئې په واک کي ده په جنت کي د سعد بن معاذ د لاس پاکولو تولیاوي تر دې ډېري غوره دي.

دا همغه سعد دئ چي ابوجهل ته ئې په مکه کي داسي غابښ ماتوونکی ځواب ورکړی وو چي چا ئې تصور هم نشو کولی، مکې ته د عمرې لپاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

تللی وو، د أمیه بن خلف په کور کي ئې واړول، هغه ورته وويل: صبر وکړه، کله چي غرمه شي او خلک غافل شي ولاړ به شې او طواف به وکړې، کله چي سعد طواف کولو ناڅاپه ابوجهل راڅرګند شو او وئې ویل: دا څوک دئ چي د کعبې طواف کوي؟ سعد وويل: زه سعد یم، نو ابوجهل ورته وويل: داسي په ډاډ او امان سره د کعبې طواف کوې په داسي حال کي چي محمد او د ده ملګرو ته مو پناه ورکړې؟! خبره ئې سره کښته پورته کړه، امیه سعد ته وويل: غږ دي تر ابوالحکم مه لوړه وه، هغه د دې وادي مشر دئ، بیا سعد وويل: په الله قسم چي که مي د کعبې له طوافه منعه کړې د شام د تجارت لار به دي قطعه کړم.

انطلق سعد بن معاذ معتمرا قال فنزل على أمية بن خلف أبي صفوان وكان أمية إذا انطلق إلى الشأم فمر بالمدينة نزل على سعد فقال أمية لسعد انتظر حتى إذا انتصف النهار وغفل الناس انطلقت فطفت فبينا سعد يطوف إذا أبو جهل فقال من هذا الذي يطوف بالكعبة ؟ فقال سعد أنا سعد فقال أبو جهل تطوف بالكعبة آمنا وقد آويتم محمد وأصحابه ؟ فقال نعم فتلاحيا بينهما فقال أمية لسعد لا ترفع صوتک على أبي الحكم فإنه سيد أهل الوادي ثم قال سعد والله لئن منعني أن أطوف بالبيت لأقطعن متجرک بالشام .

دا همغه سعد دئ چي له بني قريظه سره معامله د ده پرېکړې ته پرېشودی شوه، کله چي هغه پر خپلي سپرلۍ راورسېد پیغمبر علیه السلام صحابه وو ته مخ کړ او وئې فرمایل: د خپل سالار په وړاندي ودرېږئ، هغه ته ئې وفرمایل: دې خلکو تا ته د پرېکړې واک درکړی، هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library
وويل: جنګيالي دې ووژل شي او ماشومان دې د مسلمانانو تر منځ ووېشل شي. پيغمبر عليه السلام وفرمايل: د الله تعالى د حکم مطابق پرېکړه دې وکړه.

أن أناسا نزلوا على حكم سعد بن معاذ فأرسل إليه فجاء على حمار فلما بلغ قريبا من المسجد قال النبي صلى الله عليه وسلم (قوموا إلى خيركم أو سيدكم) . فقال (يا سعد إن هؤلاء نزلوا على حكمک) . قال فإني أحكم فيهم أن تقاتل مقاتلتهم وتسبى ذراريهم قال (حكمت بحكم الله أو بحكم الملک)

(c) ketabton.com: The Digital Library

اسلامي شورى

ليكوال تر دې عنوان لاندي ليكي چي: "په رينښتيا هم په اسلامي نظام كي د دولت د تقنيني چارو د تنظيم او ښه سمون لپاره اړتيا ده چي اسلامي شورى د يوې ځانګړې قوې په توګه شتون ولري، له دې پرته هيڅ نظام او قانون مشروعيت نشي درلودلاى... " بيا ئې د اسلامي امارت د دستور دا مادې رانقل كړې دي:

"۴۶ماده:- اسلامي شورى هغه مقننه قوه ده چي غړي ئې حد اكثر د لومړۍ درجې ولايتونو څخه درې، د دوه يمې درجې ولايتونو څخه دوه، او د دريمې درجې ولايتونو څخه يو تن تشكيلوي، چي د امير المؤمنين له خوا انتصابيږي.

۴۷ماده:- د اسلامي شورى غړي به د اهل الحل و العقد صفتونه لري.

كه چيري اميرالمؤمنين د استعفاء اراده وكړي، د خپلي استعفاء په باب به د قاضي القضات، د وزيرانو د شورى د رئيس، او د اسلامي شورى د رئيس په ګډون مجلس ته خبر وركوي، وروسته به له ځنډه پرته د قاضي القضات، وزيرانو د شورى رئيس او اسلامي شورى د رئيس په ګډون

(c) ketabton.com: The Digital Library

غونډه کوي او تصمیم نیسي (۸-۹ مخ)"

د دې په ځواب کي باید ووایو: اعتراض دا نه دئ چي د امارت په اساسي قانون کي د شورى یادونه شوې که نه، اعتراض دا دئ چي د شورى غړي د چا له لوري غوره کېږي؟ د ولس استازي دي که د امیرالمؤمنین د خوښي استازي؟ د نړۍ تر بدو نه په بد استبدادي نظامونو کي هم شورى شته، خو د مطلق العنانو واکمنانو د خوښي داسي انتصابی شورى ګانی چي د واکمنانو په خدمت کي وي او د هغوی اوامرو ته قانونی بڼه ورکوي، نه داسي شورى چي د ولس له باصلاحیته استازو څخه جوړه شوې وي.

اعتراض دا دئ چي نه پیغمبر علیه السلام د خپلي خوښي انتصابي شورى درلوده او نه راشدینو خلفاوو، د انتصابي شورى ګانو لړۍ هغه مهال پیل شوې چي خلافت په سلطنت بدل شو، پرېکړي له جوماتونه قصر ته انتقاتل شوې او د شورى غړي د سلاطینو له خوا انتصاب شوي.

د پیغمبر علیه السلام او د راشدینو خلفاوو د شورى ځای خو مسجد وو، کله چي د مسلمانانو شمېر زیات شو؛ نو پیغمبر علیه السلام له دوی نه د عرفاء او نقباء په نامه د دوی داسي استازي وغوښتل چي د خپل خپل قوم له لوري به معرفي کېدل، ټول هغه کسان د شورى غړي وو چي د بدر په جګړي کي ئې برخه اخیستې وه، ځوک چي له دې حقیقت سره توافق نه لري نو مهرباني دي وکړئ او موږ ته دي د دې دور یوه داسي انتصابي شورى راوښیئ چي غړي ئې د پیغمبر علیه السلام او یا راشدینو خلفاوو په خپله خوښه ټاکل شوي وي! دا د اسلام په اړه ډېر کرکجن تور دئ چي وایي: اسلام یوه شخص ته دا حق ورکوي چي د مطلق العنان واکمن په

(c) ketabton.com: The Digital Library

توگه د خپلي خوښي داسي انتصابي شورى جوړه کړي چي پرېکړو ته به ئې هم التزام نه لري او يوازي هغه پرېکړي به ئې مني چي د ده خوښي وي!! اسلام خو دا د مسلمانانو يو اجتماعي صفت گڼي چي کارونه ئې په مشوره ترسره کېږي: (و امرهم شورى بينهم)، کوم عاقل يا کم عقله انسان به په دې نه پوهېږي چي هغه شورى هيڅ ارزښت نه لري چي غړي ئې د ولس معتمد استازي نه وي، ولس پرې اعتماد ونه لري او ولس د هغوى پرېکړي معتبره ونه گڼي، فقط د يوه شخص له لوري غوره شوي وي؟!

که څوک په قرآن ايمان لري نو د شورى په اړه دغه يو آيت هم ورته کفايت کوي، دا آيت شورى او مشوره د ټولو مؤمنانو او د دوى د ټولني يوه ځانگړتيا گڼي، د دې آيت له مخي هيڅوک دا حق نه لري چي کوم مسلمان په داسي چارو کي له مشورې محروم کړي چي په ټولو مسلمانانو پوري مربوط وي، يا به په خپله مخامخ پوښتل کېږي او يا د خپل معتمد استازي له لاري، پيغمبر عليه السلام د بدر د جگړي پرېکړه هغه مهال وکړه چي ټولو بلااستثناء پرې توافق وکړ، د احد په جگړي کي له خپلي رأيي تېر شو او د هغو ځوانانو رأيه ئې قبوله کړه چي غوښتل ئې له دښمن سره له مدينې نه بهر مخامخ شي، که څوک د پيغمبر عليه السلام امتي وي او د هغه مبارک په سنت عمل کول غواړي نو بايد مشورې ته همدومره اهميت ورکړي، که هغه پيغمبر عليه السلام چي الله تعالى د ټولو انسانانو د معلم او لارښود په توگه غوره کړى او په هر گام کي ئې ورته وحي کوله شورى ته دومره اهميت ورکوي چي له خپلي رأيي د څو ځوانانو د غوښتني په وړاندي تېرېږي نو د بل چا به څه حيثيت وي چي هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library
ځان عقل کل وګڼي او د شورى پرېکړو ته تابع نه وي؟!! په دې کې هيڅ شک نشته چې يوه کس ته مطلق العنان واک سپارل په اسلامي شريعت کې هيڅ مجال نلري، دا د سرکاري او درباري مفتيانو فتوى کېدى شي نه له قرآن او سنت نه راولاړه شوې فتوى. دې ته مو بايد پام وي چې کله د مسلمانانو شمېر زيات شو نو پيغمبر عليه السلام لدوى نه وغوښتل چې خپل استازي ورمعرفي کړي، دا استازي د نقباء په نامه يادېدل او دا پيغمبر عليه السلام په خپله نه غوره کول؛ بلکې ولس ته ئې ويل چې تاسو ئې رامعرفي کړئ، دا په حقيقت کې د ولس منتخب استازي ول.

بخاري ليکي: (النقباء) جمع نقيب وهو عريف القوم وناظرهم والمراد الذين اختارهم الأوس والخزرج نقباء عليهم بطلب من النبي صلى الله عليه وسلم

نقباء د نقيب جمع دئ چې د قوم پېژندوى او ناظر ته وايي او دلته مراد ترې هغه خلک دي چې د اوس او خزرج له لوري د رسول الله صلى الله عليه وسلم په غوښتنه غوره شول.

آيا امير يا خليفه د شورى د پرېکړو په مراعات مکلف دئ؟

دا د همدرد صاحب د رسالې بل عنوان دئ چې موږ کټ مټ رانقل کړى.

تر دې عنوان لاندې هغه ادعاء کوي چې "جمهور متقدمين علماء وايي: ځان ته د شورى د غړو د رأيو په معلومولو وروسته به امير پر هغه څه باندې عمل کوي کومې ته چې د هغه پوهه او بصيرت رسي، اګر که

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه د شورى د غړو د رايي سره توپير او اختلاف ولري د هغوى په اند : د مشاورت كولو معنى دا نده چي امير دي د شورى د غړو تابع وي!! هغوى د الله جل شأنه په دې قول استناد كوي (و شاورهم فى الامر فاذا عزمت فتوكل على الله) هغوى وايي: دا آيت په دې دلالت كوي چي له مشاورت وروسته د عزم څخه مراد د امير عزم دئ او كه په امام باندي د شورى د غړو اتباع كول واجب واى، نو بيا به د (عزمت) په ځاى عزمتم ويل پكار و، نو هر كله چي د عزم اختيار امام ته وركړل شو، جوته شوه چي د مشاورت كولو څخه وروسته د روستۍ پرېكړي حق هم يوازي امام لري.

كه څه هم ليكوال د هغو كسانو رأيه هم رانقل كړې چي پر امام باندي د شورى د پرېكړو اتباع واجبه ګڼي او له علي رضى الله عنه نه روايت شوي هغه حديث باندي استناد كوي چي فرمايي:

له پيغمبر عليه السلام نه د دغه آيت د (عزمت) د لفظ په اړه پوښتنه وشوه چي د عزم معنى څه ده؟ او هغه وفرمايل: د رأى له خاوندانو سره مشوره او بيا د دوى د رأيي متابعت، يعني له مشورې نه چي كومه پرېكړه راوځي هغه منل او په هغې پسي تلل.

د حديث الفاظ دا دي:

روى ابن مردويه عن علي بن أبي طالب قال : [سئل رسول الله صلى الله عليه وسلم عن العزم ؟ فقال مشاورة أهل الرأي ثم اتباعهم]

د ليكوال په ځواب كي څو خبري ضروري ګڼو:

- عجيبه ده چي څوک د پيغمبر عليه السلام حديث نه مني او هغه چا ته د عالم او علامه لقب وركوي او رأيه ئې مني او عمل پرې كوي چي رأيه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ئې هم سل په سلو کي د حديث **خلاف** ده او هم د قرآن **خلاف**!!! که ته په دې حديث باور لرې نو بيا خو بله هره رأيه بايد لري وغورځوې او مدعي ته ئې نه د عالم په سترگه وگورې او نه د علامه لقب ورکړې!!

- ډېر خلک داسي دي چي د دليل په ځای د اکثريت په زور خپله خبره په نورو منل يا تپل غواړي، کله چي د کومي رأيي په اړه نه دليل ولري او نه د کوم منلي شخصيت نوم واخيستی شي نو وايي: دا د جمهور علماوو رأيه ده!! خو که ترې پوښتنه وشي چي له دغو علماوو نه د څو کسانو نومونه واخله نو د گوتو په شمېر نومونه هم نشي اخيستلی. د يوې رأيي د سموالي لپاره خو دليل دا نه دئ چي څومره کسان ئې مني، د مسلمان لپاره خو دليل دا دئ چي له قرآن او سنت سره مطابقت ولري، که احياناً د نړۍ ټول خلک پر يوې غلطي خبري ټينگار وکړي او هغه سمه وگڼي دا د هغې د سموالي دليل نه شي کېدی.

راشئ وگورو چي د دغه آيت په اړه دا تعبير څومره وزن لري چي ليکوال جمهور متقدمينو ته منسوب کړئ. د آيت الفاظ دا دي:

[illegible]

[illegible]

[illegible] آل عمران: ۱۵۹

نو د خپل رب د رحمت په وجه ورته نرم شوې او که ته بدخولی او سخت زړی وی، نو ستا له شا و خوا به خواره شوي وو، نو دوی ته عفو

(c) ketabton.com: The Digital Library

وکړه، بخښنه ورته وغواړه او په کارونو کي مشوره ورسره کوه، نو چي عزم دې وکړ بیا خو په الله توکل وکړه، یقیناً چي الله توکل کوونکي خوښوي.

د دې مبارک آیت لارښووني دا دي:

د قائد لپاره په خپلو ملګرو نرمي کول د الله تعالی یوه پېرزوینه ده، ته د دغې الهي پېرزوینې په سبب په خپل امت زړه سوانده او مهربان یې، د بدخولو او سخت زړو مشرانو په څېر نه یې، د داسي مشرانو په څنګ کي یوازي ذلیل انسانان راغونډېږي، که په تا کي دا نیمګړتیاوي وی نو دا ستا په شا او خوا کي راغونډ شوي مسلمانان به ټول درنه خواره شوي وو، د دوی اشتباهات نباید د دې باعث شي چي د نرمي په ځای سختي وکړې، د خوږو خبرو په ځای ئې په ترخو او توندو خبرو استقبال کړې او د لطف او مهربانۍ په ځای ئې په خپلو غلطیو سخت ونیسې، د دوی پر غلطیو سترګي پټي کړه، له الله نه ورته مغفرت وغواړه. داسي نه چي د دوی اشتباهاتو ته په پام سره دا فیصله وکړې چي له دې نه وروسته به له دوی سره مشوره نه کوم، نه؛ په کارونو کي مشوره ستا واجب او د دوی حق دئ، ته مکلف یې چي له دوی سره به مشوره کوې، حتی له هغو سره هم چي مشورې ئې کمزوري دي او د مخکنیو کمزورو مشورو په سبب ئې څه ستونزي هم راولاړي کړې دي. د مشورې په نتیجه کي چي کومه پرېکړه په لاس درغله، د پلي کولو لپاره ئې ملا وتړه او پر الله توکل وکړه، داسي متوکلین د الله خوښ وي.

که په دې آیت کي لږ غور وکړئ نو د اسلام له نظره به د شورى په

(c) ketabton.com: The Digital Library

څرنګوالي او اهمیت ښه پوه شئ، په دې مبارک آیت کي څو اساسي ټکي زمونږ مخي ته راځي:

پیغمبر علیه السلام ته امر شوی چي مشوره به کوې، که الله تعالی خپل پیغمبر په مشوره مکلف کوي او دا د ده واجب ګڼي، نو د عادي مشر په اړه به د دې حکم تقاضاء څه وي، هغه چا ته چي الله ورته وحي کوي او د ټولې نړۍ لپاره ئې لارښود ټاکلی، امت ورباندي ایمان لري او د ده په اطاعت مکلف شوی، که ده ته د مشورې کولو امر کوي؛ نو بل څوک به څه حیثیت لري چي له مشورې ځان مستثنی کړي.

دا د مشورې حکم د هغو کسانو په اړه راغلی چي ځیني اشتباهات ترې شوي، د دوی له اشتباهاتو سره سره الله تعالی پیغمبر ته امر کوي چي له همدغو سره به هم مشوره کوې.

پیغمبر علیه السلام ته ویل شوي چي تصمیم به له مشورې وروسته نیسې، داسي نه چي مخکي له مشورې کومه فیصله له ځان سره وکړې او بیا نور هسي د خوشحالولو لپاره راوغواړې او د خپلي رأیي په ګټه تأیید ترې ترلاسه کړې.

له مشورې نه چي کومه فیصله راوځي، که څه هم ستا د رأیي خلاف وي او ته په هغې کي مصلحت نه ګورې، له څه تزلزل او وېري پرته ئې د عملي کولو لپاره ملا وتړه او پرالله توکل وکړه.

د الله محبوب متوکل هغه دئ چي مشوره کوي، له مشورې نه د راوتلې فیصلې د عملي کولو لپاره ملا تړي او پر خپل رب توکل کوي.

متأسفانه ځیني کسان د مشورې داسي تفسیر او تعبیر وړاندي کوي

(c) ketabton.com: The Digital Library
چي د ديکتاتورانو او مستبدو واکمنانو ډېر خوښېږي، هغوی وايي چي د عزم په صيغه کي خطاب مفرد ته متوجه دئ او له دې نه معلومېږي چي د پرېکړي واک زعيم ته ورکړی شوی!! حال دا چي دا ډېر غلط او کمزوری تعبير دی، په څو دلايلو:

دې ته ئې پام نه دئ کړی چي (عزم) له (شوری) نه وروسته ذکر شوی او د دې خبري معنی دا ده چي عزم او پرېکړه به د مشورې نتيجه وي، شوری به د فيصلو مرجع وي او د مشر تصميم به هم د شوری له منځ نه راوتلی وي.

دا ډېر ډېر کمزوری او بې بنسټه دليل دئ چي وايي دلته د (عزمت) صيغه د مفرد صيغه ده، نه د جمعي صيغه نو ځکه تصميم د مشر کار دئ نه د شوری د ټولو غړو!! دا جنابان متوجه نه دي چي د مفرد صيغه د دې لپاره راغلې چي د آيت په لومړي سر کي خطاب يوازي پيغمبر عليه السلام ته متوجه دئ، په دې خطاب کي ټولي صيغې مفردي دي: لکه: (لنت)، (کنت)، (حولک)، (فاعف)، (استغفر)، (شاورهم)، طبيعي ده چي وروستۍ صيغه به هم (عزمت) راتله نه عزمتم.

دې ته ئې پام نه دئ کړی چي (فإذا عزمت) ويل شوي، په عربي پوه انسان پوهېږي چي د (فا) توری ښيي چي (عزم) به د (مشاورې) نتيجه وي، يعني د مشورې په نتيجه کي چي کوم تصميم نيسې نو پر الله توکل وکړه.

د (توکل) يادونه هم تلويحاً دا مطلب په ګوته کوي چي که احياناً پرېکړه ستا د رأيي خلاف راووته، پر الله توکل وکړه او له تشويش او تزلزل نه پرته د پرېکړي عملي کولو ته ملا وتړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library
دې ته ئې هم پام نه دئ کړی چې په دې آیت کې د مشورې امر په حقیقت کې د هغو خلکو په اړه شوی چې د احد په جګړې کې څه اشتباهات ترې شوي، د دې احتمال وو چې پیغمبر علیه السلام د دغو اشتباهاتو په سبب له هغوی سره تند چلند وکړي او له دې وروسته له هغوی سره له مشورې ډډه وکړي، الله تعالی ورته لارښوونه وکړه چې نرمي ورسره کوه، عفوه ورته وکړه، بخښنه ورته وغواړه او په کارونو کې مشوره ورسره کوه.

څوک چې ادعاء کوي چې په دې آیت سره د پرېکړې اختیار پیغمبر علیه السلام ته ورکړی شوی؛ هغه دي د پیغمبر علیه السلام له قول او عمل نه داسي کوم دلیل راوړاندي کړي چې وښيي پیغمبر علیه السلام له دې آیت نه همدا مطلب اخیستی، مشوره ئې کړې خو پرېکړه ئې د خپلې خوښي کړې!! د پیغمبر علیه السلام په ټول مبارک ژوند کې هیڅوک داسي مورد نشي په ګوته کولی، داسي حدیث نشي موندلی چې دا رأیه تأیید کړي، متأسفانه نه د آیت الفاظو او صراحتونو ته توجه کوي، نه له دې آیت نه د پیغمبر علیه السلام تعبیر ته، له پیغمبر علیه السلام نه د دغه آیت د (عزمت) د لفظ په اړه پوښتنه وشوه چې د عزم معنی څه ده؟ او هغه وفرمایل: د رأی له خاوندانو سره مشوره او بیا د دوی د رأیي متابعت، یعني له مشورې نه چې کومه پرېکړه راوځي هغه منل او په هغې پسي تلل.

آیا د دغه صریح حدیث په شته والي کې د بل چا داسي قول ته اعتناء کول چې هم د صریح آیت له الفاظو سره ټکر کوي او هم له څرګند او واضح حدیث سره، لویه بې باکي او بې ځایه جسارت نه دئ؟!

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دې آيت شرحه او تفصيل بايد لومړی په خپله په قرآن کي ولټوو او وګورو چي آيا د شورى تر څنګ دا هم ويل شوي چي پرېکړه به يو کس کوي او که په مشورې کي د شاملو خواوو په رضايت او توافق سره؟ که مو په قرآن کي په دې اړه واضح لارښوونه وموندده نو پر قرآن د ايمان تقاضاء دا ده چي بله هره رأيه به لري غورځوو، که څه هم چا جمهور علماوو ته منسوب کړې وي. قرآن په ډېر صراحت سره فرمايي چي پرېکړه به په مشورې کي د شاملو خواوو په رضايت کېږي، د البقري د سورې په ۲۳۳ آيت کي داسي راغلي:

$Jĩ߉ã y$Y㠠 Ÿxù 9ã$±?r $Kß̣ÏB ‹Ú #•? `ã w$Áù #Š#‘& bÎ*sù

او که دواړو (په خپله خوښه او رضايت) او په خپلو کي په (مشوره) له تي نه بېلول وغوښتل نو څه ګناه پرې نشته...

دا مبارک آيت له تي نه د ماشوم د بېلولو په اړه ښځې او مېړه ته وايي: په خپلو کي د (مشورې او رضايت) په نتيجه کي چي د خپل ماشوم د بېلولو په اړه کومه فيصله وکړئ نو څه الزام درباندي نشته او له مشورې پرته يا د يوه طرف د عدم رضايت په صورت کي هره پرېکړه د ګناه پرېکړه ده . يعني که مور پلار وغواړي چي د کوم ضرورت يا مصلحت له مخي ماشوم ته د تي ورکولو موده رالنډه کړي نو په دوه شرطه دا کار کولی شي: دواړه به په دې کار راضي وي او په خپلو کي به ئې مشوره کړې وي. (مشوره) او د (دواړو رضايت) او موافقه ئې شرط کړي. له دې آيت نه د اسلام له نظره د مشورې حقيقت څرګندېږي، له مشورې نه به هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرېکړه راوځي چي په مشورې کي برخه وال پرې راضي او متفق وي، په کومي مشورې کي چي د طرفينو رضايت شرط نه وي، يو طرف يوازي خپله رأيه څرگندوي او د وروستي تصميم په نيولو کي څه حق نه لري او بل طرف يوازي د بل رأيه اوري او فيصله په خپل سر کوي، د مشاور له رضايت نه پرته، دا د استبدادي نظامونو شورى ده نه اسلامي شورى، مشوره دا نه ده چي يو طرف به له بل نه فقط نظر او رأيه غواړي او ورستۍ پرېکړه به دى په خپله کوي، مشوره د بل د رأيي معلومولو لپاره نه وي، داسي مشوره هيڅ ارزښت نه لري چي يو کس دي د نورو رأيه واوري خو پرېکړه دي په خپله او د نورو د موافقې او رضايت نه پرته وکړي، مشوره دې ته ويل کېږي چي د تفاهم او بحث په نتيجه کي د طرفينو د خوښي هغه پرېکړه ترې راووځي چي دواړه ورباندي راضي او متفق وي. چي پلار خپل اولاد ته د تي ورکولو په اړه په دې مکلف وي چي له خپلي مېرمني سره به مشوره کوي، په خپل سر به فيصله نه کوي، هره پرېکړه به د دواړو په مشوره او رضايت وي، نو امير څنگه دا حق لري چي د عام ولس د شتمنيو او په دوى پورې اړوند قضاياوو کي په خپل سر او د نورو له مشورې او رضايت نه پرته فيصله وکړي، په ټولنې کي د ده حيثيت او مقام په هيڅ صورت کي هومره نه دى لکه د پلار او مېره حيثيت او مقام په خپلې کورنۍ کې، اسلام خو پلار ته په کورنۍ کي د (قوام يا قيم) نوم ورکړى، خو د ټولني مشر يا امير ته ئې د (قيم) په ځاى د (خليفه او امين) نوم ورکړى، دى خو د عام ولس د امانتونو امين دى، په هيڅ امانت کي په خپله خوښه د تصرف کولو حق نه دى ورکړى شوى.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځوک چي وايي امير يوازي په مشورې مکلف دئ، پرېکړه به دی په خپله خوښه کوي!! دا جنابان دي له قرآن او سنت نه کوم دليل وړاندي کړي، قرآن خو وايي چي د شوری پرېکړه بايد داسي وي چي په شوری کي د برخه والو رضايت تأمين شي؛ ستا نظر خو د قرآن د دې حکم خلاف دئ!! د پيغمبرعليه السلام له فعل او قول نه کومه بېلگه وړاندي کړه چي ستا دا نظر تأييد کړي، پيغمبرعليه السلام خو هيڅکله د مشوره کوونکو د اکثريت له رأيي سره مخالفت نه دئ کړی او د خپلي خوښي فيصله ئې نه ده کړې. ابوبکر او عمر رضی الله عنهما ته وايي: تاسو دواړه چي په هرڅه توافق وکړئ زه ورسره مخالفت نه کوم:

عن عبد الرحمن بن غنم [أن رسول الله صلى الله عليه وسلم قال لأبي بكر وعمر لو اجتمعتما في مشورة ما خالفتكما]

د خندق په جنگ کي ئې غوښتل د مدينې يهودان په دې قانع کړي چي د قريشو له ملگرتيا لاس واخلي چي په بدل کي به ئې د مديني د کجورو د يوه کال حاصل دوی ته ورکړي، په ځينو رواياتو کي راځي چي په دې اړه ئې څه ليکلي هم وو، خو د اوس او خزرج له دوو مشرانو سره ئې پرې مشوره وکړه، هغوی ورته وويل: يا رسول الله! که دا پرېکړه د وحي له مخي کوې نو موږ پرې اعتراض نه لرو، خو که ستا خپله رأيه وي نو په خدای قسم چي موږ د شرک په زمانه کي دوی ته باج نه دئ ورکړی اوس چي په ايمان سره الله تعالی موږ ته عزت راکړ څنگه به دوی ته جزيه ورکوو، پيغمبر عليه السلام له خپلي رأيي تېر شو او هغه پاڼه ئې وشکوله.

هيڅوک داسي مثال نشي وړاندي کولی چي پيغمبر عليه السلام دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

له چا سره مشوره کړې وي خو پرېکړه دې د نورو له موافقې پرته په خپله خوښه کړې وي.

ځيني خلک د حديبيې په صلحي په غلطه توګه استناد کوي او وايي: پيغمبر عليه السلام دلته له مشورې پرته هغه معاهده امضاء کړه، نو دا ښيي چي امير په شورى او د شورى د پرېکړو په متابعت مکلف نه دئ!! دې جنابانو ته وايو:

- آيا دې ته متوجه يئ که نه چي دا معاهده څېري او په کومو شرايطو کي امضاء شوې؟ آيا پوهېږئ چي حديبيه د مکې جزء ده او قريشو پرې حکومت کولو؟ مسلمانان هلته د جګړي لپاره نه بلکي د عمرې لپاره تللي وو، د جګړي لپاره ئې تيارى نه درلود، دښمن هڅه کوله چي نښته رامنځته شي، ډېر شرارتونه ئې وکړل خو د پيغمبر عليه السلام د حکيمانه قيادت په وجه د دوى شرارتونه شنډ شول او د نښتي مخنيوى وشو.
- د جنګ په ميدان او حالت کي مشر ته فوق العاده صلاحيت ورکول دا طبيعي او ټولو خلکو ته د منلو وړ کار دئ، په ټولو هېوادو کي ګورئ چي د جنګ په حالت کي حتى منتخب پارلمانونه منحل شي او زعيم ته د قانون له مخي فوق العاده صلاحيتونه ورکړى شي، د استثنائي حالت په مقرراتو د عام او عادي حالت قوانين قياسول اشتباه ده.
- دا هم په پام کي ولرئ چي دا يوازنى مورد دئ، په دې کي هم ډېرى صحابه، حتى چي د عمر رضى الله عنه په څېر شخصيتونه هم له هغي معاهدې سره موافق نه ول، خو نه چا اعتراض کړى او نه مخالفت، که پيغمبر عليه السلام مشوره کړې وي او بيا ئې د اکثريت له رأيي سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

مخالفت کړی وی؛ یا صحابه وو خپل مخالفت څرګند کړی او پیغمبر علیه السلام د هغوی څرګند مخالفت ته هیڅ اعتناء نه وی کړې، نو ستاسو وینا او استدلال په ځای او وارد وو، خو داسي نه دي شوي او په دې پېښي باندي استناد سره هیڅوک د دې ادعاء حق نه لري چي امیر د شوری د غړو رأيي په متابعت مکلف نه دئ، دا ناسم تعبیر او غلط قیاس دئ.

- راتلونکو پېښو وښوده چي د پیغمبر علیه السلام پرېکړه ډېره حکیمانه او پر ځای وه، الله تعالی د همدې پرېکړي په تأیید کي د الفتح مکمله او جامع سوره نازله کړه او د غي معاهدې ته ئې د فتحي او بریا نوم ورکړ.

قرآن د غیر اسلامي نظامونو د معرفي په لړ کي د هغوی یوه ځانګړتیا همدا ښيي چي د پرېکړي وروستۍ مرجع واکمن وي، درباریان د مشورو په دوران کي هغوی ته همدا وايي چي موږ خپله عاجزانه رأیه ستا حضور کي وړاندي کوو خو پرېکړه ستا کار دئ، واکمن هم ځان ټولواک ګڼي او خپلو مشاورینو ته وايي: سمه خبره همغه ده چي زه ئې درته وایم! قرآن دا دواړه خبري د فرعون او د سبا د ملکې په اړه راوړې دي، د سبا د ملکې درباري مشاورینو او سرکاري مفتیانو ورته وویل: موږ جګړي ته چمتو یو خو پرېکړه ستا کار دئ، وګوره چي خوښه دي څه ده او څه مناسب ګڼې، د قرآن الفاظ دا دي:

4Ìm #¶pκ pèÜ$% àMZà2 $B “Ìk pì ’Îq¢ (à=J%$ k7 6M9$%

Ÿxø) ãøF$ %Ÿ‰© <' Ü (q8ré ,qè (q8réß (q8% ÇÎÈ Èr%hô

(c) ketabton.com: The Digital Library

(ملکې) وویل: اې درباریانو! په دې کار کي مي مشوره راکړئ، زه خو تر هغه د کوم کار پرېکړه نه کوم چي تاسو حاضر وي!

هغوی وویل: موږ ځواکمن یو او کلک جنګیالي، او کار تا ته محول دئ، نو وګوره چي څه امر کوې!!

په دې مبارکو آیتونو کي په یوه غیر اسلامي نظام کي د شورى څرنګوالى په ډېره دقیقه توګه ښودل شوی، چي څو خبرې ئې ډېري جالبي دي:

- ملکه وایي: زما د دې کار په اړه څه مشوره راکوئ؟ داسي نه وایي چي د دغه کار چي په ټول ولس او هېواد پوري تړلی دئ؛ څه رأیه لرئ؟ له دې الفاظو معلومېږي چي ملکې په ضمني توګه خپله پرېکړه دوی ته اعلان کړې.
- ورته وایي چي زه خو ستاسو په غیاب کي پرېکړه نه کوم، تل تاسو راغواړم او ستاسو په وړاندي فیصله کوم!!
- درباریان ورته وایي: موږ ځواکمن یو، توریالي یو او جګړي ته چمتو، خو پرېکړه ستا کار دئ، څه چي ستا خوښه وي هغه به کوو!!

دا قصه د دې لپاره راغلې چي مسلمانان د دغو غوړه مالو او ذلیلو درباریانو په څېر نشي او شورى ئې د پاچایانو شورى ته ورته نه وي.

فرعون ته هم یوه داسي درباري چي په پټه ئې ایمان راوړی وو، غوښتل ئې له موسى علیه السلام نه دفاع وکړي او فرعون د هغه له وژلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

منعه کړي، څو نېکي مشورې ورکړې، خو فرعون په ځواب کي ورته ووېل: زه همغه څه تاسو ته وايم چي ښه پرې پوه شوی يم او زه چي تاسو ته کومه لارښوونه کوم هغه د ترقي او کمال په لوري لارښوونه ده!! د قرآن الفاظ دا دي:

Ä Ü .`Ë $RŽÇ Zƒ `Jù ÇÚ öR$’Î `ƒÌĝ»ß Pö×$a 7 ü$Nã9 Éö)»ƒ

žwÎ öä3ƒÍ‰d& $Br 3“‘& $B žwÎ N3ƒÍ‘é$B ãöãä A$% $Rä!` bÎ «!$

ÇËÈ Š$©S9$ Ÿ‹Î™

(هغه (مؤمن درباري) ووېل: نن خو پاچايي ستاسو ده؛ په داسي حال کي چي په دې سيمي برلاسي او غالب يئ، خو که د الله عذاب راشي څوک به مو مرسته وکړی شي؟ فرعون ووېل: زه همغه څه تاسو ته وايم چي پرې پوه شوی يم او يوازي د رشد او هدايت لار درښيم!!

آيا دغه آيتونه کفايت نه کوي چي ووايو: غيرملزمه شوری د غيراسلامي نظامونو ځانګړتيا ده، فرعونان داسي شوراګاني خوښوي؟!!

قرآن د فرعون او د سبا د ملکې دا قصې د دې لپاره رااخيستي چي موږ ته ووايي: په غيراسلامي نظامونو کي واکمن ټولواک وي، وروستی پرېکړه د ده له لوري کېږي، هغه ځان عقل کل ګڼي، خپله رأيه تر ټولو غوره او لوړه ګڼي، شوری ئې ملزمه نه وي، ټولواک د شوری پرېکړو ته په التزام مکلف نه وي. او د دې لپاره چي موږ ته ووايي: په کوم نظام کي چي دا خصوصيات وي، هغه اسلامي نظام نه بلکي فرعوني نظام وي، خلافت نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بلکي ملوکيت وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

آيا قرآن کافي او بشپړ نه دئ؟

د ليکوال د دې خبري په ځواب کي چي وايي: د قرآن الفاظ محدود دي او قضايا بې حده ډېر، نو ځکه مجبورېږو چي د نويو نويو قضاياوو په اړه نوې نوې پرېکړې وکړو!! څو وضاحتونه ضروري ګڼو:

- موږ له هغو خلکو سره قطعاً موافق نه يو چي د داسي الفاظو په کارولو سره غواړي وښيي د قرآن لارښووني د ژوند د ټولو قضاياوو په اړه کافي او بشپړې نه دي، يوازي مبادي او کليات ئې ذکر کړي، تفصيلات او جزئيات ئې خلکو ته پرېښي!! په داسي حال کي چي الله تعالی قرآن داسي معرفي کوي چي د هر څه لپاره تفصيل دئ:

$Zï‰n b‰. $B É»6ø$ ’ír[×öã ðhÁ Á‰ ’î šc ‰. 6)9

ãó« Èà2 Ÿ@‹Å ø?r ïf‰ƒ ût/ “ï%$,ƒ‰Á ? `Å6 »9r 2” Žlyã

ÇÊÊÈ bqãZÏB÷sã Qöq)j ptq‘r “ ‰èr

يقيناً چي د دوی په قصو کي د عقل خاوندانو ته ځانګړی پند او عبرت

(c) ketabton.com: The Digital Library

(پروت)دئ، دا هسي له ځانه جوړه شوې وينا نه ده، بلكي تر ځان د مخكنيو تصديق او تأييد دئ او د هر څه تفصيل او د ايمان راوړونكو لپاره لارښود او رحمت.

او قرآن د تورات په اړه فرمايي:

[illegible]

[illegible] الانعام: ۱۵۴

بيا مو موسى ته هغه كتاب وركړ چي د غوره (ويناوو او احكامو) له پلوه بشپړ او د هر څه لپاره تفصيل وو، (د خلكو) لارښود او (د دوى لپاره د) رحمت (وسيله)، د دې لپاره چي له خپل رب سره په مخامخېدو ايمان راوړي.

او تاسو پوهېږئ چي قرآن پر تورات او انجيل او ټولو مخكنيو الهي كتابونه مهيمن دئ او د هغوى پر محتوياتو ئې احتواء كړې.

همداراز فرمايي:

[illegible]

[illegible] الانعام: ۳۸

او نه په زمكي كي داسي هيڅ خوځېدونكى شته او نه (په هوا كي) په دواړو وزرونو الوتونكى مرغه، چي ستاسو په څېر دي ټولى نه وي، په دې كتاب كي مو هيڅ څه نه دي پرېښي، بيا به د خپل رب لوري ته ورټول كړى شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا د هغو خلکو په ځواب کي ويل شوي چي داسي معجزه غواړي چي انکار تري ممکن نه وي او هر ليدونکی ايمان راوړو ته اړ کړي، په ځواب کي ورته ويل شوي:

- الله تعالیٰ د داسي معجز ې په ښودلو هم قادر دئ ، خو دا کار د ده د سنت مطابق نه دئ.
- الله تعالی هر مخلوق له ځانګړو خصوصياتو سره پيدا کړی، ژوي ئې د بېلو بېلو ځانګړتياوو سره ټولي ټولي پيدا کړي، لکه دا چي ځيني حيوانات پر زمکه خو ځېږي او لکه مرغان چي پر ځڼلو وزرونو الو ځي، انسان ئې هم له خاصو ځانګړتياوو سره پيدا کړی، د ده ستره ځانګړتيا دا ده چي انتخاب کولی شي ، که دا د انتخاب ځانګړتيا ترې واخيستل شي او د کومي خبري په منلو مجبور کړی شي، بيا خو د ده امتياز له منځه ځي او د نورو مجبورو او بې اختيارو حيواناتو په څېر ګرځي، الله تعالی نه غواړي له انسان سره داسي معامله وکړي.
- په قرآن کي ټول هغه دلايل ويل شوي چي عقلمن او د هدايت په لټه کي انسان ته کفايت کوي.

د دغو دوستانو ادعاء د قرآن له دې صريح وينا سره ټکر کوي چي وايي: هر څه ئې په تفصيل سره بيان کړي، هيڅ څه ئې نه دي پرېښي.

دا صحيح ده چي د قرآن الفاظ محدود دي، خو دا د قرآن اعجاز دئ چي په محدودو الفاظو سره ئې هومره حقايق بيان کړي چي د انسان هري پوښتني ته ځواب وايي، د شرحي لپاره ئې ستر ستر کتابونه هم کفايت نه کوي، تر ننه په تېرو څوارلسو پېړيو کي په زرګونو تفسيرونه وليکل

(c) ketabton.com: The Digital Library

شول، هیڅ مفسر ونه ویل چې ما د قرآن ټول اسرار بیان کړی شول، دا دئ ګورئ چې د تفسیرونو لړۍ لاروانه ده، معلومه نه ده څومره نور تفسیرونه به ولیکل شي او د قرآن څومره نور اسرار به څرګند شي، ښايي بې مناسبته به نه وي چې ووايو: په ټول قرآن کې د اودس په هکله یوازي یو آیت نازل شوی، خو که تاسو د فقه کتابونو ته رجوع وکړئ وبه ګورئ چې په دې موضوع هومره مشرح او مفصل بحث شوی چې د هر فقهي کتاب یوه لویه برخه جوړوي، دا به هم بې مناسبته نه وي که ووايو: که تاسو دا مفصل او مشرح فقهي بحث، د شورى، امارت، جهاد او هجرت په څیر له بحثونو سره مقایسه کړئ نو وبه ګورئ چې مقایسه ئې نشي کېدی، دا پداسي حال کي چې د دغو قضایاوو په هکله د قرآن آیتونه ډېر زیات او د اودس په پرتله څو برابره دي، زموږ درنو فقهاوو ولي دا کار کړی، د دوی د وخت شرائط همداسي وو او د دې تقاضاء ئې کوله او که کوم بل مصلحت ئې په پام کې نیولی؟ په دې هکله څه ویل نه مفید دي او نه ضروري، مهمه خبره دا ده چې اوس باید دا تشه ډکه شي، د قضایاوو په هکله زموږ اهتمام او شرح او توضیح ئې باید په همغه تناسب وي چې د الله په کتاب کې ورته اهتمام شوی، د شورى په هکله بحث باید د اودس په نسبت لږ تر لږه درې برابره وي، دا ځکه چې د اودس په هکله یو آیت راغلی او د شورى په هکله درې آیتونه.

- لیکوال د خپلې خبرې د تأیید لپاره یو ځل بیا د قرآن او حدیث په ځای د یوه لیکوال په رأیې استناد کوي او لیکي: وتلی محقق عالم او لیکوال علامه مناظر احسن ګیلاني رحمه الله لیکي: د الهي وحي او د نبوت

(c) ketabton.com: The Digital Library

په مبارکه ژبه تر امت رسېدلي معلومات په محدودو الفاظو او کلماتو کي ځای کړل شوي او بل لور ته د بشري ژوندون حال دا دئ چي د هري ورځي لمر له راختو سره سم د ځينو داسي نويو او پېچلو حالاتو سره يوځای څرک وهي چي د هغو بېلګي وړاندي نه وې ليدل شوې همدغو راتلونکو نويو پېښو او حالاتو ته د فقهاوو په اصطلاح کي (الحوادث و النوازل) ويل کېږي، څرګنده ده چي يو لور ته د الهي وحي الفاظ محدوديت لري او بل لور ته حوادث او نوازل لامحدود يا پر بل سپيناوي لامتناهي دي!! د دې دواړو حالتونو تشه د اجتهاد او عقلي لاس وهني پر ته ډکول ناشوني دي...!! او په پای کي ليکي: دا هغه اړتيا ده چي د پوره کولو لپاره ئې موږ د دنيا په چارو کي نه يوازي په ديني معاملاتو کي هم اجتهاد، عقل او فقهي ته اړ يو." د دوی د دې وينا او استدلال په اړه څو عرايض لرو:

١. دا استدلال ډېر کمزوری او ناوارد دئ. نه پوهېږو چي په دې استدلال سره دوی څنګه دا ثابتوي چي د امير انتخاب د اهل حل و عقد دنده ده؟!

٢. که د بحث موضوع هغه حوادث او نوازل وي چي د امت په تېر تاريخ کي ئې بېلګه نه موندل کېږي؛ نو بيا خو دې استدلال څه ناڅه وزن درلود، نه پوهېږو چي دوی څنګه د امير د انتخاب په څېر ستره موضوع په نوازلو کي شمېري؟!!

٣. دا وينا په ناسمه توګه کارول شوي چي "د الهي وحي او د نبوت په مبارکه ژبه تر امت رسېدلي معلومات په محدودو الفاظو او کلماتو کي ځای کړل شوي"، له دې وينا دا راايستل چي د نويو پېښو او قضاياوو لپاره نوي احکام راايستل جائز دي بې ځايه او ناسم استدلال دئ، موږ په دې عقيده

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو چي قرآن کامل دئ، بشپړ دئ، کافي دئ، هیڅ څه ئې نه دي پرېښي، په قرآن کي هره هغه لارښوونه راغلې چي د قیامت ترورځې انسانان ورته ضرورت لري، یا په مفصله توګه او یا په مجمله توګه، دا د قرآن اعجاز دئ چي په محدودو الفاظو کي ئې هومره لارښووني راغلې چي د انسان د ټول ژوند لپاره؛ له ټولو پېچلو او پراخو ابعادو سره ئې، د قیامت تر ورځې کفایت کوي، د پیغمبر علیه السلام په زرګونو احادیث د همدې محدود قرآن شرحه ده، د فقهي ضخیم ضخیم کتابونه له همدغو منابعو سرچینه اخلي، هغه رأیه د منلو وړ ده چي له قرآن او حدیث سره سمون خوري، له دې نه آخوا چي څوک کومه رأیه ورکوي د هغه شخصي رأیه ده، هیڅوک ئې پر منلو او پلي کولو مکلف نه دي. یوازي د دلیل له مخي به ئې مني، دا کافي نه ده چي څوک ووایي: فلان علامه دا خبره کړې، فلان عباسي امیر دا کار کړی... نو ځکه دا د شریعت جزء ده او موږ ئې پر منلو او کولو مکلف یو!!

۴. یو مهال موږ د کمونیستانو له دې پوښتني سره مخامخ وو چي ویل به ئې: مسلمانان ادعاء کوي چي په قرآن کي هر څه بیان شوي که داسي وي نو موږ ته په قرآن کي ترافیکي قوانین راوښیئ! اوس له علامه وو او د دوی له پلویانو دې ته ورته خبري اورو چي د قرآن الفاظ محدود دي او د ژوند د لامحدودو پېښو او قضایاوو په اړه لارښووني په کي نه دي بیان شوې، د دغو پېښو په اړه اجتهاد ته اړ یو!! د دواړو د دې ورته وینا په اړه څو عرایض لرو:

- ټرافیکي قوانین؛ قوانین نه بلکي اجتماعي مقرارات او قراردادونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دي، په داسي مواردو کي اسلام موږ ته هغه بنسټيزي لارښووني کړې دي چي داسي مقرارات او قراردادونه ورته ضرورت لري، لکه دا چي: په ښي لاس درومه، د ژمنو مراعات کوه، بل ته ضرر او اذيت مه رسوه، په خپل حق او وار قناعت کوه، د عمد او خطاء قتل او جرح سزا به څه وي...

- يو وخت مي د يوه داسي خطيب وينا د تلويزيون له لاري اورېده چي هره خبره ئې په ډېر زور سره کوله، هغه هم په وړو وړو خبرو د ترکيز پر مهال، په دې ئې ټينګار کولو چي په قرآن کي ټول احکام نه دي راغلي، خو مقصد ئې دا وو چي ځيني احکام داسي دي چي يوازي ئې په احاديثو کي موندلی شو، د دې ادعاء د اثبات لپاره ئې وويل: په قرآن کي يوازي هغه غوښه حلاله ګڼل شوې چي د ذبحي پر مهال ئې د الله تعالی نوم ياد شي، خو کب (ماهي) بې له ذبحي حلال دئ، د دې استثناء بنسټ د قرآن کوم آيت نه بلکي د پيغمبر عليه السلام حديث دئ، څو ځلي ئې دا خبره تکرار کړه چي راوښيئ د قرآن کوم آيت دا استثناء جائز ګڼي؟!! ما ويل په قرآن کي دا استثناء شته خو څه وکړو چي ته نه ئې ورته متوجه شوی! قرآن ماهي د لحماً طرياً يعني تازه غوښي په نامه ياد کړی او دا ښيي چي ماهي د تازه او پاکي غوښي حکم لري، پيغمبر عليه السلام ځکه ويلي چي ماهي له ذبحي پرته حلال دئ. همداراز دې خطيب ويل چي د لمانځه ترتيب، اوقات او د رکعتونو شمېر په قرآن کي نه مومو... ما ويل: پيغمبر عليه السلام د لمانځه هر څه له قرآنه اخيستي، د الله په نامه د لمانځه پيل، قيام، تلاوت، رکوع، سجده، په رکوع او سجده کي تسبيحات، د لمانځه پنځه وختونه او د رکعتونو شمېر؛ دا ټول هغه څه دي چي په قرآن کي ورته يا

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ډېر وضاحت سره یا تلویحاً اشاره شوې، خو زه او ته د ځینو منشأ درک کولی شو او د ځینو نه،

د لمانځه د ځینو برخو منشأ په قرآن کي دا آیتونه دي:

(و ذکر اسم ربه فصلی) د تکبیر تحریمه لپاره

په قرآن کي د سجدې امر اولس ځلي راغلی، د هري ورځي د فرض رکعتونو شمېر هم اولس ټاکل شوی.

تل تر سجدې مخکي د رکوع ذکر راغلی د همدې لپاره په لمانځه کي رکوع تر سجدې مخکي ده.

د الزمر د سورې په دغو دوو آیتونو کي د تسبیح لپاره څلور وخته سحر، ماښام، ماخستن او ماپشین ذکر شوي:

[illegible]

[illegible]

نو د الله تسبیح وینه ده کله چي (ماښام) او (ګهیځ) ته ننوځئ او ده ته په آسمانونو او زمکي کي ستاینه ده او (ماخستن) او هغه مهال چي(ماپشین) ته ننوځئ.

او د طه د سورې په ۱۳۰ آیت کي د مازدیگر د وخت یادونه هم شوې:

[illegible]

[illegible]

(c) ketabton.com: The Digital Library

ÇÌÈ

نو په هغه څه چي دوی ئې وايي صبر وکړه او له ستايني سره د خپل رب تسبيح وايه (تر لمر راختو مخکي) او (تر لوېدو ئې مخکي) او (د شپې په يوې برخي کي) تسبيح وايه او د (ورځي په اطراف) کي؛ چي راضي شې.

دلته د سحر، مازديگر او ماخستن يادونه په صراحت سره شوې او دوو نورو وختونو ته د اطراف النهار په لفظ اشاره شوې.

د همدې لپاره د لمانځه پنځه وخته ټاکل شوي.

کله چي د الواقعة د سورې په ۷۴ آيت کي دا امر وشو:

ÇÌÈ ÉÓŠèŠ$7ŕ ÉÓŠ$Í ŏ Îm ù الواقعة:۷۴

نو پيغمبر عليه السلام وفرمايل: دا تسبيح په رکوع کي شامله کړئ.

او کله چي د الاعلی د سورې په لومړي آيت کي دا امر وشو:

ÇÌÈ ’?ãR{$7ŕ Oó$Ëm الاعلی: ۱

نو پيغمبر عليه السلام وفرمايل چي دا تسبيح په خپلو سجدو کي شامله کړئ.

که په قرآن کي غور وکړئ وبه گورئ چي د رکوع امر د سجدې په پرتله لږ دئ، د همدې لپاره په لمانځه کي د رکوع شمېر تر سجدې لږ دئ.

د الاسراء سورې په ۷۸آيت کي د سحر لمونځ د قرآن الفجر په نامه ياد شوی او دا ښيي چي قرائت د لمانځه اساسي برخه ده.

bÎ Ìó ÿ$b#äø ÌÏ$È ¡ Î 4Î Ä ós$ Bqãî O4Ï$ Éï

(c) ketabton.com: The Digital Library

ÇÐÑÈ #Ÿqåĭ B šc %. Ìõ ÿ¥$b#äè

په دې آيت کي له يوې خوا د ګهيځ لمانځه ته قرآن الفجر ويل شوي له بلي خوا پنځو لمونځونو ته اشاره کوي: د لمر له زواله تر ماخستن پوري څلور لمونځونه او د سحر لمونځ ئې پنځم.

له دغو آيتونو نه په صراحت سره معلومېږي چي پيغمبر عليه السلام د لمانځه هر څه له قرآنه اخيستي.

همداراز په قرآن کي د اسلامي نظام ټول مهم ابعاد ښودل شوي، د امير د انتخاب څرنګوالى، د شورى څرنګوالى، د قيادت مواصفات، د هغه مسئوليتونه، د هغه د انتخاب څرنګوالى، د هغه په وړاندي د خلکو وجايب او په سياسي نظام پوري اړوند مسايل په ډېر وضاحت او په پوره تفصيل سره راغلي، مشکل په ما او تا کي دئ چي په دغو آيتونو کي مو غور نه دئ کړى، د اودس او تيمم پر يوه او دوه آيتونو مو لوى لوى کتابونه ليکلي خو د حکومت په اړه راغلي ګڼ شمېر آيتونو ته مو لازمه توجه نه ده کړې، سطحي ترې تېر شوي يو او لږ څه مو پرې ليکلي، دا زما او ستا نقص دئ نه د قرآن، ولي خپل عيب قرآن ته منسوبوې او بې ځايه نامناسبه ادعاء کوې چي په قرآن کي هر څه نه دي راغلي؟!! د مثال په توګه لاندي دوه آيتونه ستاسو مخي ته ږدم:

Ä $Z9$ûü/ Oçõ3m #Œĵr $gîd& #‹ĵ Ṁ»Z»BF $(ršsêb& Näâü ©$bĵ

$à‹jœ b%. ©$bĵ ÿìî /ãXï/ $Kèï ©$bĵ Ẽ¢èß {q3ã b&

(c) ketabton.com: The Digital Library

’írŕ AqÏ'S9$(qã‹Ûr ©$(qã‹Û #ýB#ä ûïï%$$k'Š»ƒ ÇÎÑÈ #ŽÅ/

ŁŴä bÎ ÉqÏ'S9$r ‹ $’‹Î ȩrŠã ä%ó« ’Î Łã“»Z? bî ù óaZB ÍbŒ$

ÇÎÈ x׃ÍrÙ ß¡ ômr Žöz 7Ï ŒÎ ÌÅŸ$Öqø9$r ‹ $Î bqã ZBsê

النساء: ۵۸-۵۹

يقيناً چي الله تاسو ته د دې امر کوي چي امانتونه خپل اهل ته وسپارئ او کله چي د خلکو ترمنځ پرېکړه کوئ نو په عدل سره پرېکړه وکړئ، بې شکه چي الله په ډېر غوره څه تاسو ته نصيحت کوي، يقيناً چي الله بصير اوريدونکی دی.

اې مؤمنانو! د الله اطاعت وکړئ او د پيغمبر او د خپلو چارواکو اطاعت وکړئ، نو که په کوم څه کي مو په خپلو کي شخړه وکړه، نو الله او پيغمبر ته ئې راجع کړئ، که پر الله او د آخرت په ورځ ايمان لرئ، دا ډېر غوره دی او د پايلې له لحاظه ډېر ښايسته.

په دغو دوو آيتونو کي د اسلامي نظام په هکله څو داسي اساسي لارښووني شوې چي که په ټول قرآن کي يوازي همدا آيتونه راغلي وی نو د دې نظام د معرفي لپاره کافي وو. باور وکړئ چي که څوک د دې دوو آيتونو الفاظو ته په دقيقه توګه ځير شي او داسي ئې وڅېړي لکه ځينو فقهاوو چي د غسل او تيمم آيتونه په تفصيل سره څېړلي نو له شرحي او تفصيل نه به ئې يو ضخيم کتاب جوړ شي، زه په ايجاز او اختصار سره په دې آيتونو کي راغلي مطالبو ته ستاسو توجه رااړوم:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- الله تعالی (ټول اسلامي امت) ته (امر) کوي چي (امانتونه) خپل (اهل) ته وسپاري. د امانت معنی عامه هم کېدی شي او په هر مادي او معنوي امانت ئې هم اطلاق کېدی شي، خو دلته له امانت نه مراد د واکمنۍ او اقتدار امانت دئ.
- د اسلام له نظره اقتدار یو (امانت) دئ او د اقتدار خاوند د خلکو د امانتونو یو (امین).
- دا (امانت) به د مسلمانانو لخوا هغه چا ته سپارل کېږي چي (اهلیت) ئې ولري. او دا د ټول اسلامي امت مأموریت او الهي فریضه ده چي د اقتدار امانت او په هغه پورې مربوط ټول امانتونه به داسي چا ته سپاري چي د دې وړتیا او اهلیت په کي وي.
- لکه څنګه چي د هر امانت اصلي خاوند دا حق لري چي خپل امانت په کومو شرایطو او د څرمره مودې لپاره (امین) ته وسپاري او کله ئې بېرته ترې واخلي، همداراز دا د خلکو حق دئ چي د امارت امانت چا ته، تر کله سپاري او کله ئې بېرته ترې واخلي.
- چا ته چي د امارت او واکمنۍ امانت وسپارل شي؛ هغه به په دې امانت کي د یوه امین په څېر تصرف کوي، نه د یوه مطلق العنان حاکم په څېر.
- دا د امانتونو امین په دې مکلف دئ چي د خلکو ترمنځ به ئې هر قضاوت پر عدالت ولاړ وي.
- که د دې امین (امیر) او د امانت د اصلي خاوندانو (خلکو) ترمنځ په کوم څه کي اختلاف راولاړ شي، نو منازعه به د الله کتاب او د رسول سنت ته راجع کېږي، وروستۍ پرېکړه به د قرآن او سنت له مخي کېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- د قانون په وړاندې ټول برابر دي، هيڅوک دا حق نلري چې ځان له قانون نه اوچت وګڼي، قانون ځان ته تابع او ځان د وروستۍ پرېکړې وروستۍ مرجع وګرځوي.

له دغو مبارکو آيتونو نه لاندې خبرې معلومېږي:

- اسلام د امير انتخاب هم د مسلمانانو وجيبه ګڼي او هم ئې حق. د خلکو لخوا (ښکاره) او (پټپله خوښه) بيعت ئې د امارت لپاره شرط ګرځولی.
- له امير سره د خلکو بيعت داسې نه دی چې لومړی به هغه له کومې بلې لارې امير کېږي او بيا به خلک د بيعت شکلي مراسم د دې لپاره ترسره کوي چې د ده په وړاندې د خپل اطاعت څرګندونه وکړي، خبره داسې نه بلکې برعکس ده، دا بيعت دئ چې په هغه سره څوک امير کېدی شي، تر څو چې خلک له چا سره بيعت ونه کړي امارت ئې نه شي مسلم کېدی، امير هغه دئ چې خلک ورسره بيعت وکړي، له بيعت نه پرته مسلط شوی واکمن يو جابر او غاصب حاکم دئ.

د قرآن آيتونو، د پيغمبر عليه السلام سنت او د اصحابو رضي الله عنهم منهج ته په پام سره ويلی شو چې:

- د يوې غيراسلامي ټولنې په سياسي حاکم نظام کې به له برخې اخيستو ډډه کوو، حتی که د دې نظام رياست هم مونږ ته ومنلی شي.
- پدې نامسلماني ټولنې کې به د انتخاباتو له لارې د تبديلي راوستو او قدرت ته د رسېدو هڅه نه کوو، دا ځکه چې پيغمبر عليه السلام داسې نه دي کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- د اسلام غوښتنه دا ده چي لومړی به انقلاب راولو، غیراسلامي ټولنه به د جهاد له لاري په اسلامي ټولني بدلوو او اقتدار به له ظالمانو نه صالح کسانو ته انتقالوو، خو د انقلاب له راتلو او د اسلامي ټولني له جوړېدو وروسته به قدرت ته د رسېدو هره هڅه حرامه ګڼو، هلته به وسلې ته لاس کول او یا د زور او سازشونو له لاري قدرت ته د رسېدو هڅه نه کوو، اقتدار به د مسلمانانو امانت او دا به د خلکو حق ګڼو چي قدرت د خپلي خوښي صالح او اهل کس ته وسپاري، دلته به امیر د مسلمانانو په خوښه او د دوی د بیعت له لاري ټاکل کېږي.
- د امیر انتخاب د ټولني د ټولو مسلمانانو کار دئ نه د څو محدودو کسانو کار، دا ځکه چي خلفای راشدین په جومات کي غوره شوي، نه د تړلو دروازو تر شا او د څو کسانو په خوښه.
- د امارت لپاره له یوه نه زیات کسان هم نومول کېدی شي، داسي لکه چي عمر رضي الله عنه ونومول.
- که له یوه نه زیات کسان د امارت لپاره راوړاندي کړی شول، د استفتاء او د خلکو رأيي ته د مراجعي له لاري کولی شو د دوی له منځ نه هغه څوک غوره کړو چي د مسلمانانو اکثریت ئې د امارت لپاره اهل ګڼي.
- د امارت لپاره خاص مواصفات ټاکل شوي، د دغو مواصفاتو له مخي به اهل کسان نومول کېږي، خو د اهل کسانو له منځ نه د یوه انتخاب به د مسلمانانو د اکثریت په رأیه ترسره کېږي.

دا ډېره عجیبه ده چي د دغو څرګندو نصوصو په موجودیت کي او په داسي حال کي چي د راشدینو خلفاوو د انتخاب څرنګوالی ئې په مخکي

(c) ketabton.com: The Digital Library

پروت دئ، ځيني د امير انتخاب د خواصو حق ګڼي، ځيني په موروثي امارت باور لري، ځيني ئې د قريشو حق بولي او ځيني تر دوی مخکي درومي او يوازي د علي او د ده د اولاد رضي الله عنهم مسلم او منصوصي حق ئې ګڼي او وايي چي دوی د الله له لوري غوره شوي!! دغي وروستۍ ډلي ته بايد ووايو: که دا خبره سمه وی نو لومړی خو به په قرآن کي حتماً په دې هکله صريح آيت راغلی وو، پيغمبر عليه السلام به خلکو ته په واضح الفاظو ويلي وو، صحابه وو به هغه د لومړي خليفه په حيث او د ده اولاد له ده نه وروسته د امراوو په حيث غوره کړي وو، علي رضي الله عنه به له مخکنيو خلفاوو سره بيعت نه کاوو او تر ټولو مهمه خبره دا چي په قرآن کي به دا آيت نه راتلو چي اې مسلمانانو! الله تاسو ته امر کوي چي د امارت امانت اهل ته وسپارئ، که امارت موروثي وی او امير د الله او پيغمبر له لوري غوره کېدی نو مسلمانانو ته به ولي دا خبره کېده؟! او که موروثي وی نو ميراث خو ورثه وو ته پرته له دې سپارل کېږي چي وګوري هغه ماشوم دئ که ستر، هغه روغ دئ که ناروغ، عقل لري که بې عقله دئ، په ميراث کي خو د اهليت شرط نه شي وضع کېدی. آيا تاسو نه ګورئ چي د نړۍ په ظالمانه موروثي نظامونو کي دې خبري ته ځوک نه ګوري چي د واکمن وارث د دې منصب اهل دئ که نه، زوی، لور او ښځې ته ئې په ميراث پاته کېږي. د قرآن په لسګونو آيتونه د اهل کتابو د دغي غلطي انګېرني د ترديد لپاره راغلي چي دوی په موروثي نظام او له پلار نه اولاد ته د مذهبي مقام او منزلت په انتقال باور درلود.

دا هم ډېره عجيبه ده چي ځينې وايي: د يو چا د امارت لپاره د پنځو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کسانو بیعت هم کافي دئ، که له ټول امت نه یوازي پنځه کسان او حتی یو کس له چا سره بیعت وکړي هغه مسلم امیر دئ او په ټولو ئې اطاعت واجب!! دا هسي بې بنسټه او خوشې خبري دي هم د څرگندو نصوصو خلاف او هم د صحابه وو د منهج خلاف. دا خبري یا هغه څوک کولی شي چي دا ټول حقایق له پامه وغورځوي او یا هغه چي د کوم دربار مفتي وي.

په پورتنیو آیتونو کي امارت د امانت په نامه یادول، دا حقیقت په گوته کوي چي امیر به په ټولو هغو امانتونو کي د مسلمانانو په مشوره تصرف کوي چي د خلکو له لوري ده ته ورسپارل شوي، هیڅوک د چا په امانت کي د امانت ورکوونکي له موافقې پرته د تصرف حق نلري او اسلام داسي تصرف په امانت کي خیانت گڼي.

له دې حکم څخه چي د امیر او خلکو ترمنځ اختلافي قضایا به قرآن او سنت ته راجع کېږي، دا حقیقت په ډاگه معلومېږي چي امیر په مشوره مکلف دئ، د اختلاف په صورت کي ده ته د وروستۍ پرېکړي حق نه دئ ورکړی شوی، وروستۍ فیصله به د قرآن او سنت له مخي کېږي. او همدا پر الله او د آخرت پر ورځ د ایمان تقاضاء گڼل شوې.

خو دلته له اولوالامر منکم نه مراد د مسلمانانو کوم چارواکي دي؟ هر آمر که یوازي خلیفه او امیرالمؤمنین؟ که څه هم د اولي الامر منکم اطلاق په هر آمر کېدی شي، خو په دوه دلیله په اطمئنان سره ویلی شو چي له دې نه مراد د مسلمانانو عمومي امیر دی:

- له الله او پیغمبر نه وروسته ئې ذکر شوی.
- له نورو امراوو او چارواکو نه اطاعت په اصل کي له عمومي امیر نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

اطاعت دی.

او دا چي شیعه ادعاء کوي چي پیغمبر علیه السلام په غدیر خم کي د الله تعالی په امر د علي رضی الله عنه د امارت په اړه وصیت وکړ او وایي چي لاندنی آیت په همدې ارتباط نازل شوی، د دوی په ځواب کي وایو:

د آیت الفالظ دا دي:

Mø7 $Jù @èø? 6©bÎr 7Î¢ `Ï B š• ø)Î AÌ Ré$B õk Aq ß'9$$ š7

Pö)$ “ Ï‰ôk ‰ ©$ bÎ Ä $Z9$ `Ï B š• 3ÅÁè ª!$ r ¼çG9$™Í

ÇÏÈ ûïÍ ÿ»3ø9$ المائدة: ۶۷

اې پیغمبره! هغه څه ورسوه چي د خپل رب له لوري درته نازل شوي او که دې ونکړ نو د ده پیغام دي نه دئ رسولی او الله دي له خلکو ساتي، یقیناً چي الله دا کافر قوم نه هدایت کوي.

دا مطلب په دې سورې کي د پیغمبر علیه السلام په اړه درې ځلي، ۶۷، ۹۲ او ۹۹ آیتونو کي او د مؤمنانو په اړه یو ځل په ۱۰۵ آیت کي راغلی، په دې آیت سره پیغمبر علیه السلام ته ویل شوي چي خپل رسالت له خوف، وېري، تردد او تزلزل نه پرته په بشپړه توګه پای ته ورسوه، د هغه څه په تبلیغ او ولس ته په رسولو کي هیڅ کمی او قصور مه کوه چي د خپل رب له لوري درکړی شوي، که داسي ونه کړې نو تا به خپل الهي رسالت نه وي ترسره کړی، د دښمنانو د مخالفتونو هیڅ پروا مه کوه، الله تعالی ستا ساتونکی دئ، که خلک ستا دعوت ته مثبت ځواب ونه وایي؛ په

(c) ketabton.com: The Digital Library
دې مه مأیوسه کېږه او په خپل دعوت کې کمی مه راوله، داسې نه چې د خپل دعوت له نتایجو مأیوس شې او په نیمایي کې ئې پرېږدې، د خلکو د هدایت پرېکړه الله تعالی کوي، د دوی د عدم ایمان وجه دا ده چې الله تعالی دا کافر قوم د هدایت وړ نه ګڼي.

که څه هم په دې مبارک آیت کې خطاب پیغمبر علیه السلام ته متوجه دئ، خو هر مسلمان او مخصوصاً علماء چې د پیغمبر علیه السلام ورثه ګڼل کېږي، دا خطاب ورته متوجه دئ، باید د دې رسالت وارثان دا الهي پیغام په بشپړه توګه او له خلکو نه له وېرې او خوف پرته ورسوي، باید مطمئن وي چې الله تعالی به ئې ساتنه کوي. په داسې حال کې چې د دې او دې ته د ورته آیتونو مفهوم ډېر واضح دئ، د صفا او روغ ذهن خاوندان په آسانۍ سره واضح مطلب ترې اخلي، خو متأسفانه د کږو او بیمارو ذهنونو خاوندان او هغه چې د قرآن په تحریف کې مهارت او جسارت لري، د دې آیت معنی د خپل کوږ ذهن مطابق تحریفوي او وایي: دلته پیغمبر علیه السلام ته ویل شوي چې ته ولې د علي رضي الله عنه امارت نه اعلانوې، که دا کار ونه کړې نو تا خپل رسالت پای ته نه دئ رسولی، ولې له خلکو وېرېږې، ما خو تا ته ډاډ درکړی چې له خلکو دې زه ساتم، پیغمبر علیه السلام د دغه تهدید له اورېدو وروسته خلک په غدیر خم کې راغونډ کړل او وئې ویل: د چا چې زه مولا یم علي به ئې مولا وي، علي له حق سره دئ او حق له علي سره، د علي دوست د خدای دوست دئ او دښمن ئې د خدای دښمن!! او همدا د پیغمبر علیه السلام د ځای ناستي په توګه د علي رضي الله عنه ټاکل وو!! دا په داسې حال کې چې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

مولا په هیڅ قاموس کي د ولي الامر، امیر او ځای ناستي په معنی نه دئ راغلی، هیڅ خلیفه او امیر ته دا لقب نه دئ کارول شوی، صحابه وو به خپل آزاد کړي غلامان په دې نامه یادول او دا د دې لپاره چي د هغوی درناوی ئې کړی وي او د مریي په ځای ئې سالار او سردار نوملی وي.

له دې الفاظو څخه نه علي رضي الله عنه دا غلطه معنی اخیستې ده او نه صحابه وو.

پیغمبر علیه السلام ته له حجة الوداع نه د راګرځېدو په مهال دا اطلاع ورسېده چي د علي رضي الله عنه ځیني هغه ملګري چي له ده سره د زکات د راغونډولو لپاره یمن ته تللي وو، دی د یمن د غنایمو په اړه په لاسوهنو او ناروا تصرف متهموي، رسول الله صلی الله علیه وسلم ته له پوښتنو او ګروېږنو وروسته معلومه شوه چي دا کسان له علي رضي الله عنه نه په دې خفه شوي وو چي د دوی غوښتنو ته ئې مثبت ځواب نه وو ویلی او هغه څه ئې نه وو ورکړي چي ترې غوښتل ئې، نو ځکه پیغمبر علیه السلام خلک راغونډ کړل او د علي رضي الله عنه په اړه ئې دې ته ورته څو تأییدي خبري وکړې.

دغو جنابانو ته وایو: دا هم د قرآن په نسبت یو کرکجن تور دئ او هم د پیغمبر علیه السلام په اړه، نه قرآن دومره مبهم، غامض او پېچلی دئ چي هیڅوک ئې له آیتونو مخامخ مفهوم نشي اخیستی او یوازي د روایاتو په مرسته کولی شي د هغه په مراد او مقصد پوه شي، او نه پیغمبر علیه السلام د خپل رسالت په ابلاغ کي دومره غفلت کولو چي په درویشتو کلونو کي ئې د الله تعالی حکم پټ ساتلی وو، هغه هم د خلکو له

(c) ketabton.com: The Digital Library
وېري او اوس د ژوند په پای کي، له حجة الوداع نه د راګرځېدو په مهال، د لاري په نيمايي کي، د الله تعالی د وروستي تهديد په سبب خپل د سفر ياران راغونډوي او په داسي مبهمو الفاظو دا خبره ورته اعلانوي چي له شيعه وو پرته هيڅوک نه دي پرې پوه شوي!! آيا په قرآن او پيغمبر باندي ايمان لرونکی انسان به د داسي کرکجني خبري جسارت وکړي؟!!

دوی ته وايو: د ځای ناستي نه ټاکل د اسلام او د پيغمبر عليه السلام د عظمت نښه ده، اسلام په موروثي قيادت باور نه لري، دا د جاهليت د دور پاتې شوني ئې ګڼي، په اسلام کي امارت او قيادت اهل ته سپارل کېږي، نه له پلاره زوی ته په ميراث پاته کېږي او نه د تره زوی ته، د تره زوی خو د تره په شته والي کي په ورثه وو کي هم نه راځي، د پيغمبر عليه السلام د تره عباس رضي الله عنه په شته والي کي به د تره زوی څنګه وارث ګڼل کېږي؟

که قيادت موروثي وی نو له ابوبکر، عمر او عثمان رضي الله عنهم نه به د دوی هغو زامنو ته پاته شوی وو چي ټول مسلمانان ئې په اهليت، تقوی او علم باور لري، د ابوبکر رضي الله عنه زوی محمد بن ابوبکر خو په علي رضي الله عنه تر خپلو زامنو هم ډېر ګران وو، هغه ئې د والي په توګه ټاکلی وو.

مونږ نه پوهېږو د دې آيت له کوم لفظ نه دا معنی راباسئ، آيا ګمان کوئ چي قرآن دومره مبهم او غامض دئ چي يوازي د رواياتو په مرسته ئې په حقيقي معنی پوهېدی شو؟ دلته خو نه تر دې آيت نه مخکي او نه وروسته د امارت موضوع څېړل شوې او نه د علي يادونه راغلې!! د تبليغ دا

(c) ketabton.com: The Digital Library

الفاظ په دې سورې کې درې ځلې او هر ځل د ما أنزل الله د تبليغ او په بشپړه توګه د رسالت د رسولو په اړه راغلي، آيا له يوه متعصب او کوږ زړي انسان نه پرته بل څوک له دې څرګند آيت نه داسي غلط مفهوم اخيستی شي؟

موږ په دې عقيده يو چي له عثمان رضي الله عنه نه وروسته د علي رضي الله عنه د انتخاب په اړه د صحابه وو پرېکړه تر ټولو مناسبه او عادلانه پرېکړه وه، تر بل هر چا زيات دی د دې مقام لپاره وړ وو، خو تر دې د مخه هغه په عمر خام وو، د مشرانو صحابه وو په شته والي کي ده ته په ځوانۍ کي دا منصب نشو سپارل کېدی.

خو متأسفانه شيعه ګان وايي: امامت منصوصي دئ او امام د الله له لوري نصب کېږي!! د دغي عقيدې له مخي دوی په غائب امام باور ته اړ شول او د حکومت جوړولو او د امام او امير د ټاکلو او غوره کولو له وجيبې نه ئې لاس واخيست، په دې حکم ئې عمل کول پرېښودو چي مسلمانان به حکومت جوړوي، د ظالمانو او مفسدينو واکمني به پای ته رسوي، اقتدار به صالح، عادل او متقي واکمنانو ته لېږدوي او د امارت او امامت منصب به داسي چا ته سپاري چي د دې مقام اهليت ولري، د دوی دا عقيده د هغه دښمن په ګټه وه چي غواړي دين له سياست نه ګوښه شي، مسلمانان حکومت ونلري او په يوه امير او امام راغونډ نشي، په داسي حال کي چي د قرآن له بشپړېدو وروسته د وحي لړۍ بنده شوه، په قرآن کي د پيغمبر د ځای ناستي يادونه نه ده شوې، له دې وروسته نه پيغمبر راځي او نه وحي، که خلک هم د امام د غوره کولو حق ونلري، نو دا امام به څنګه غوره

(c) ketabton.com: The Digital Library

کېږي؟ مګر د دې عقیدې طبیعي او محتومه نتیجه دا نه ده چي خلک به انتظار کوي؟ غائب امام ته او مجهول راتلونکې ته؟ او آیا دا هغه څه نه دي چي دښمن ئې غواړي؟!! په ایران کي انقلاب راغی، چا راووست او څنګه راغی دا بېله خبره ده، په هر صورت قدرت د مذهبي مشرانو لاس ته ورغی، خو د دې عقیدې پلویان حیران وو چي اوس دا انقلاب د خپلي عقیدې له مخي څنګه توجیه کړي؟ دوی خو په دولسو امامانو باور لري، دیارلسم امام خو د دوی په مذهب کي هیڅ مجال او توجیه نه لري؟ دوی خو په دې باور وو چي دولس امامان د وحي له لاري ټاکل شوي، خو اوس د دې باور خلاف دوی په خپله امام او رهبر او جمهور رئیس انتخابوي، دا خو ټول د دوی د عقیدې او باور خلاف کار دئ!! مجبور شول د ولایت فقیه په نامه داسي اصطلاح راوباسي چي نه ئې په خپلو مذهبي کتابونو کي نښه موندلی شوی او نه له دې مخکي د دوی هېچا دا خبره کړې وه!! نه پوهېږو ولي د یوې غلطې رأیي لپاره په قرآن داسي ملنډي وهي؟ کوم عقلمن انسان به داسي تعبیر او تفسیر ومني؟ ولي د واقعیت خلاف خبره کوي؟ ولي د داسي بې بنسټې خبري لپاره په امت کي د اختلاف باعث کېږي؟ که اوس هم دوی دا خبره ومني چي د امام او امیر غوره کول د مسلمانانو وجیبه او حق دئ نو په امت کي به د اختلاف یو مهم ټکی ختم شي او ټولي هغه اختلافي مسئلې به حل شي چي له دغي غلطي انګېرني راولاړي شوې!!

(c) ketabton.com: The Digital Library

آيا د امير ترخنګ د صدراعظم ټاکل صحيح دي؟

د ليکوال د دې ادعاء په اړه چي د امير ترخنګ صدراعظم درلودل نه يوازي جائز دي بلکي د خلافت عامه په دور کي دا کار شوی او ځينو خلفاوو دا کار کړی!! څو عرايض لرم:

ليکوال د امويانو او عباسيانو دورې ته د خلافت عامه نوم ورکړی او دا په داسي حال کي چي په هغه روايت ئې هم استناد کړی چي د راشدينو خلفاوو له دوران وروسته مرحله ئې د ملوکو او پاچايانو دوران ګڼلی.

راشئ هغه روايت له نظره تېر کړو:

عَنْ سَعِيدِ بْنِ جُمْهَانَ قَالَ حَدَّثَنِى سَفِينَةُ قَالَ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ -صلى الله عليه وسلم- « الْخِلاَفَةُ فِى أُمَّتِى ثَلاَثُونَ سَنَةً ثُمَّ مُلْكٌ بَعْدَ ذَلِكَ ». ثُمَّ قَالَ لِى سَفِينَةُ أَمْسِكْ خِلاَفَةَ أَبِى بَكْرٍ وَخِلاَفَةَ عُمَرَ وَخِلاَفَةَ عُثْمَانَ. ثُمَّ قَالَ لِى أَمْسِكْ خِلاَفَةَ عَلِىٍّ. قَالَ فَوَجَدْنَاهَا ثَلاَثِينَ سَنَةً. قَالَ سَعِيدٌ فَقُلْتُ لَهُ إِنَّ بَنِى أُمَيَّةَ يَزْعُمُونَ أَنَّ الْخِلاَفَةَ فِيهِمْ. قَالَ كَذَبُوا بَنُو الزَّرْقَاءِ بَلْ هُمْ مُلُوكٌ مِنْ شَرِّ الْمُلُوكِ. رواه الترمذي

(c) ketabton.com: The Digital Library

له سعید بن جهمان نه روایت دئ چي سفينة راته وويل: رَسُولُ اللّٰهِ -صلی الله علیه وسلم وفرمايل: زما په امت کي به خلافت تر دېرشو کلونو پوري وي بيا به له دې وروسته پاچايي وي. بيا سفينة راته وويل: د ابوبکر، عمر، عثمان او علي خلافت درواخله، نو هغه مي ټول دېرش کاله وموندل. سعيد وويل: ما هغه ته وويل: امويان گمان کوي چي خلافت په دوی کي دئ! هغه وويل: دا بنو زرقاء دروغ وايي، بلکي دوی تر ټولو بد پاچايان دي.

گورئ چي د پاچايي او ملوکيت په اړه او د امويانو د واکمنۍ په اړه د صحابه وو رضی الله عنهم رأيه څه وه؟!!

څوک چي له اسلامي فرهنگ نه لږ معلومات هم لري په دې پوهېږي چي د صحابه وو په دوران کي ملوکيت ته په سپکه سترگه کتل کېدل او د پاچايانو په اړه ئې د قرآن د هغه آيت له مخي قضاوت کولو چي فرمايي: پاچايان چي هر هېواد ته داخل شي تباه کوي ئې او عزتمن خلک ئې سپکوي، د قرآن الفاظ دا دي:

\ŒË& $gÎé& oÈã& #(þèè _r $drß ¡ ùä þ/ë% #(qèz Š #Œ Î) 8qè=ßJø9$b] ðÎ M9$%

ÇÌÍÈ šc qè=yèøÿ 7 ÿ‹ .r

وئې ويل: يقيناً دا پاچايان چي هر ملک ته داخل شي په فساد ئې اخته کوي او تر ټولو عزتمن خلک ئې تر ټولو زيات سپکوي، او همداسي کوي.

دلته قرآن په اصل کي د سبا د ملکې وينا نقل کړې خو په پای کي ئې ويلي چي هو! همداسي کوي، يعني دا د پاچايانو خصلت دئ چي تر خپل تسلط لاندي ملک کي فساد خوروي او باعزته خلک سپکوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

همداراز قرآن د بني اسرائيلو د انحطاط د دور يوه داسي غلطه غوښتنه يادوي چي له خپل پيغمبر نه ئې د دوی لپاره د يوه پاچا د ټاکلو په اړه کړې وه، بايبل هم دا قصه په دې توگه رااخيستې ده: ... اسرائيليانو له سموئيل نه وغوښتل چي دوی ته يو پاچا وټاکي... سموئيل له خدای نه وپوښتل چي څه وکړي؟ خدای ورته وويل: دوی چي څه وايي همغسي وکړه، ځکه دوی ته نه ئې رد کړی، زه ئې رد کړی يم، نه غواړي چي زه ئې پاچا وم، ... خو پوه ئې کړه چي د پاچا درلودل څومره بدې پايلې لري!! سموئيل ورته وويل: که پاچا غواړئ نو هغه به ستاسو زامن د ځان نوکران کړي، ځيني به په گاډيو، ځيني پر آسونو د ده خدمت کوي او ځيني به د گاډيو مخي ته ځغلي، ځيني به په فوځ کي او ځيني په پټيو کي وگماري، تر څو زمکي يوې او حاصلات ورته راغونډ کړي.... ستاسو لوڼي به هم په کار وگماري، ځيني به ډوډۍ ورته پخوي او ځيني به ښه عطرونه ورته جوړوي، ستاسو ښې زمکي او باغونه به درنه واخلي او خپلو خلکو ته به ئې ورکړي...له تاسو به عشر اخلي او په خپلو درباريانو به ئې مصرفوي، ... ستاسو هر څه به د ځان کړي او تاسو به خپل غلامان، .. خلکو د ده نصيحت ونه منلو... دغو مطالبو ته په پام سره په دې پوهېدی شو چي صحابه وو د ملِک او پاچا په اړه څه انگېرنه او احساس درلودو او د هغه روايت معنی څه ده چي له خلافت نه وروسته دوران ته د ملوکيت نوم ورکوي. دا دور د تقليد وړ دور نه دئ، د غندلو او محکومولو دور دئ، د قرآن ، سنت او صحابه وو له منهج نه د انحراف دور دئ، څوک چي د دين له حقيقته خبر وي هيڅکله د دغه دوران د حکامو په چلند استناد سره نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وایي چي دا کار د دې لپاره جائز دئ چي دغو حکامو کړی، دوی صدراعظم ټاکلی نو ځکه صدراعظم ټاکل جائز دي!! موږ خو وایو: خلافت په ملوکیت بدلول، اقتدار موروثي کول او له پلار نه ئې زوی ته لېږدول، د یوه ټبر او قوم حق ئې ګڼل، قصرونه جوړول، د جومات پر ځای په قصرونو کي او د ترلو دروازو تر شا د واکمنانو غوره کول، د اقتدار په سر جګړي، د پیغمبر علیه السلام د کورنۍ اویا غړي په یو ځای وژل، بیت المال غنیمت ګڼل او په هغه کي په خلاص لاس ناروا تصرف، د شوری اصل ته شا کول، شوری غیرملزمه ګڼل، انتصابي شوراګاني جوړول، امراء غیر مسئول او واجب الاحترام ګڼل او د دې لپاره صدراعظم ټاکل چي امراء عیش او عشرت ته فارغ وي او په کارونو کي د نیمګړتیاوو په اړه د اعتراض ګوته دوی ته ونه نیول شي او ... دا د دغه دور هغه ځانګړتیاوي وې چي هیڅ د ایمان خاوند او په اسلام پوه کس ئې نشي تأییدولی.

آیا دا صحیح ده چي څوک ووایي: د صحابه وو په څېر خلک تر قیامته نشي پیدا کېدی نو ځکه موږ باید په دې زمانه کي د خاصه خلافت د زماني نظام او د خلفاوو په څېر د عالي صفاتو او لوړو صلاحیتونو لرونکو شخصیتونو لټه ونه کړو؟! یعني موږ هغسي نظام نشو جوړولی، هغسي شخصیتونه نه شو موندلی، نو نه به د هغه مهال د نظام په څېر نظام غواړو او نه د خلفاوو په څېر شخصیتونه او نه واکمن ته هغسي صلاحیتونه، دندي او مسئولیتونه!! په دې اړه باید ووایو: هو! د صحابه وو په څېر شخصیتونه نشو موندلی او د هغه مهال نظام ته ورته نظام نشو جوړولی، خو موږ په همداسي کولو مکلف یو، موږ د پیغمبر علیه السلام په څېر هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

نشو کېدی خو له هغه نه په اطاعت او د هغه په څېر کېدو باندي مکلف یو، حتی پیغمبر علیه السلام فرمایي چي تخلقوا بخلق الله: په الهي اخلاقو ځان سمبال کړئ، موږ په دې مکلف یو چي همغه نظام به جوړوو چي پیغمبر علیه السلام جوړ کړ، همغه چي راشدینو خلفاوو وپالو، زموږ د امیر صلاحیتونه به دومره وي چي هغوی درلودل، وظایف او مسئولیتونه به ئې همغسي وي، حقوق او امتیازات به ئې همدومره وي، د انتخاب طریقه به ئې د هغوی د انتخاب طریقې ته ورته وي، د امیر لپاره به هغه ځانګړتیاوي او مواصفات ضروري ګڼو چي صحابه وو ضروري ګڼل، دې ته مو باید پام وي چي د دوی مقام او منزلت ته رسېدل یوه معنی لري او د دوی په څېر د کېدو هڅه کول بله معنی لري، که یو ئې محال وي په بل ئې موږ مکلف یو. دا قطعاً د منلو وړ خبره نه ده چي څوک ووایي: که راشدینو خلفاوو صدراعظم نه درلود، موږ اوس داسي نظام جوړولی شو چي صدراعظم ولري او صلاحیتونه د امیرالمؤمنین او صدراعظم تر منځ په یوه تناسب ووېشل شي، ځکه دا کار کوو چي موږ د راشدینو خلفاوو په څېر شخصیتونه نشو موندلی!! نو ځکه وایو چي کولی شو د اموي او عباسي نظامونو په څېر کوم نظام جوړ کړو، په هغوی کي ځینو صدر اعظم ته ورته چارواکي درلودل نو موږ هم کولی شو دا کار وکړو!! دا یوه شخصي نظریه کېدی شي نه له اسلامي لارښوونو راټوکېدلې او په شرعي اصولو ولاړه نظریه. لیکوال لیکي چي د هارون الرشید خلیفه په زمانه کي جعفر بن یحیی برمکي د صدر اعظم لاڅه چي د سلطان په لقب سره یادېدو، د خلافت امنیتي، دفاعي، او مالي چاري د هغه تر صلاحیت پوري تړلې وې

(c) ketabton.com: The Digital Library

او همدغه وجه ده چې د تاریخ پوهانو په قول د عظمی صدارت د منصب پوري اړوند ټول فرایض او اختیارات د عباسي خلافت په دوره کې مرتب او تدوین شوي!! محترم لیکوال ته څو خبري لرو:

- نه پوهېږو تاسو د کوم مذهب په استناد دا خبره کوئ، موږ خو په اسلامي مذهبونو کې داسي مذهب نه مومو چې د عباسي امراوو کړه وړه ئې هم د تقلید وړ مرجع ګڼلې وي، په مذهبونو کې خو ځیني یوازي قرآن او سنت او ځیني قرآن، سنت، اجماع او قیاس مراجع بولي. د احنافو په علماوو کې خو هیڅا ستا خبره نه ده کړې، امام ابوحنیفه خو د دغو امراوو د قضاوت دنده هم قبوله نه کړه، زندان ته تګ ئې تر دې غوره وګڼلو!!
- آیا موږ د هارون الرشید په متابعت مکلف یو که د پیغمبر علیه السلام د سنت او د صحابه وو د منهج؟ که زموږ مخي ته دوه نظامونه کېښودی شي؛ یو ئې د راشدینو خلفاوو نظام ته ورته او بل ئې د عباسي امراوو حکومت ته ورته؛ موږ به کوم یوه ته ترجیح ورکوو؟ آیا یو متعهد مسلمان چې د دین له حقیقته خبر وي او د عباسي حکامو له هغو کړنو هم واقف وي چې د مطلق العنانو سلاطینو په توګه ئې ترسره کړي؛ دا خبره کولی شي چې هارون الرشید صدراعظم درلود نو موږ هم صدراعظم ټاکلی شو، هارون الرشید د عباسیانو په جابرو سلاطینو کې په نسبي توګه تر نورو غوره وو، خو هغه یو خلیفه نه بلکې یو ملک او سلطان وو، اقتدار په میراث ورته پاته وو او په میراث ئې خپلي کورنۍ ته پرېښود. آیا کولی شو په دې کار کې هم د هارون الرشید تقلید وکړو چې اقتدار ئې په خپلي هغي کورنۍ کې په میراث پرېښود چې یوه ئې بل ووژلو، سترګي ئې ترې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وایستلې، د اقتدار لپاره ئې د مسلمانانو د وینو له تویولو هم ډډه ونه کړه؟!!

محترم لیکوال دا خبره نه مني چي د اوس مهال پارلماني نظام، د پاچا او جمهور رئیس تر څنګ د صدر اعظم درلودل، د دوی تر منځ په یوه تناسب د صلاحیتونو وېش له انګرېز ډوله دیموکراسۍ اخیستل شوی، خو حقیقت همدا دئ. دې نظام ته اسلامي رنګ ورکول او داسي دلایل لټول چي ثابته کړي دا نظام له اسلام سره ورته والی لري یا د هېواد او ولس په ګټه دئ؛ بې فایدې او بې ځایه هڅه ده. موږ نه د انګرېزانو پارلماني نظام او نه د امریکایانو ریاستي نظام اسلامي نظام ته ورته او نږدې ګڼو، موږ اسلامي نظام غواړو، له خپلو ټولو هغو ځانګړتیاوو سره چي د راشدینو خلفاوو په دوران کي ئې درلودل. یوازي موږ نه بلکي د افغانانو غوڅ اکثریت اسلامي نظام غواړي، د اسلام لپاره ئې قرباني ورکړې، له اسلام نه پرته په بل څه نه راضي کېږي، که بل نظام د وسلې په زور او د بهرنیو لاسوهنو، سازشونو او فشارونو له لاري د دوی په هېواد وتپلی شي پایله به ئې د شوروي اتحاد د وسلو او فوځونو په زور د تپل شوي نظام پایله وي او فقط تر هغه به دوام کوي چي افغان ولس ئې د نسکورولو توان او فرصت تر لاسه کړي.

- افغانان اوس اسلامي نظام له غیر اسلامي نظام نه تر ډېره حده پېژندی شي، د جهاد په کلونو کي دوی له اسلام نه هومره څه زده کړي چي اوس ئې څوک په آسانۍ نه شي غولولی.
- اسلامي نظام هغه دی چي په هغه کي: اسلامي شریعت د ټولو قوانینو

(c) ketabton.com: The Digital Library

يوازنی مأخذ وي، ټولي شخړی او منازعات د اسلامي شريعت په رڼا کي حل وفصل شي، چاړواکي په خپلو ټولو اجرءاتو کي شريعت ته التزام ولري، له ملت سره په مشوره مکلف وي او د ملت له استازو جوړه شوې شوری تر ټولو با صلاحيته مرجع وي. د چاړواکو په واک کي صلاحيتونه او ملي شتمني امانت وګڼل شي، د ولس معلن او بلا اجبار بيعت او رأيه د نظام د مشروعيت مبنا وي او ولس مشر د ولس په خوښه غوره شي.

ليکوال موږ ته طعنه راکوي او ليکي: که په اسلامي نظام او حکومت کي د صدراعظم منصب بدعت او ناروا وي؛ څنګه چي ښاغلي (حکمتيار) په خپل کتاب کي ليکلي، نو بيا خو د دې ناروا بدعت عمل ارتکاب لومړی په خپله ښاغلي حکمتيار کړی... په همدې لړ کي د ۱۳۷۵کال د جوزا په مياشت د ماهيپر هغه تړون ته اشاره کوي چي په ترڅ کي ئې د صدارت مقام حزب ته وسپارل شو... د دې صحيح اعتراض او خام استدلال په اړه دا عرايض لرو:

- اعتراض په اعتراض ځوابول نه علمي ځواب دئ او نه علمي څېړنه، دا له کينې او عقدې راخوټېدلی ځواب دئ.
- که هر څوک له پارلماني نظام سره توافق وکړي او خپل اساسي قانون د شاهي نظام له هغه قانون نه اقتباس کړي چي له انګرېزانو ئې ترلاسه کړی، اشتباه ئې کړې. د بل اشتباه ستا غلطي نشي توجيه کولی.
- د رباني له ډلي سره د حزب اسلامي هغه د روغي جوړي موقت توافق د پارلماني نظام د تأييد په معنی نه دئ.
- حزب اسلامي هغي معاهدې ته طالبانو مجبور کړ، طالبانو له شا نه

(c) ketabton.com: The Digital Library
پر حزب بريدونه كول، حزب ته په دوو جبهو كي جنګېدل ګران يا ناسم كار وو، د حزب اسلامي اهل رأى په جلال آباد كي راغونډ شول، له دوو بديلونو څخه ئې يو بايد غوره كړى وى: د كابل د چارواكو د روغي جوړي بلني ته مثبت ځواب يا انتظار، د رأيو په داسي اتفاق سره ئې د كابل بلني ته د مثبت ځواب ويلو پرېكړه وكړه چي يوه كس هم ورسره مخالفت ونه كړ، خو د دې پرېكړي نتايجو ته په پام سره حزب اسلامي وويل چي دا يوه ستره سياسي اشتباه وه، ځكه معلومه شوه چي د كابل د هغه مهال چارواكي په خپلو ژمنو كي صادق نه ول، خپل تعهدات ئې تر پښو لاندي كړل، مسكو او تهران دې ته پرې نه ښودل چي پر هغي معاهدې عمل وكړي. همدرد صاحب له مسعود، جنرال دوستم او جنرال مالك سره د طالبانو پټ او ښرګند ائتلافونه، او د همدې غلطيو په سبب په زرګونو طالبان د مرګ كومي ته لېږل، د حزب اسلامي په ضد ناروا او بې موجبه جګړه نه يادوي خو د ماهيپر په هغي معاهدې استناد كوي چي حزب تر ده ډېر د مخه يوه اشتباه ګڼلې!!

موږ څنګه نظام غواړو؟

د دغو اصولو په رڼا كي موږ د هېواد لپاره داسي نظام غواړو چي:

- ولس مشر به د ملت په خوښه او د آزاد، معلن او غير اجباري بيعت له لاري ټاكل كېږي، نه د محدودو كسانو له خوا او په پټه، په جومات كي به ټاكل كېږي نه په قصرونو كي، ټول خلفاء راشدين په جومات كي غوره شوي نه په كوم قصر يا پټ ځاى كي، له بيعت نه وروسته خليفه شوي نه له

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیعت نه مخکي، بیعت د خلیفه له انتخاب نه وروسته شکلي یا رسمي مراسم نه دي بلکه خلیفه له همدې لاري غوره کېږي، خلیفه هغه دئ چي ملت ورسره بیعت وکړي، دا د کوم شخص یا کورنۍ موروثي حق نه دئ چي له پلار نه زوی ته په میراث پاته شي، دا د ملت امانت دئ چي په خپله خوښه به ئې اهل ته سپاري. هم د دې امانت د اهل تشخیص د ولس حق او وظیفه ده او هم ئې سپارل، یوازي هغه څوک د مسلمانانو جائز مشر ګڼل کېږي چي مسلمانانو په خپله خوښه انتخاب کړی وي او په خپله رضاء ئې ورسره بیعت کړی وي. په صندوق کي رأیه اچول د بیعت ښه نعم البدل دئ. ځکه مخامخ بیعت په یوې وړې ټولني کي ممکن دئ نه په سترې ټولني کي.

- منتخب مشر له یوې خوا په دې مکلف دئ چي په ټولو چارو کي به د شریعت په نسبت التزام لري، له بلي خوا له ولس سره په مشوری مکلف دئ. په اسلامي ټولني کي امور په مشوره ترسره کېږي، نه دا چي حاکم آخري مرجع وي. د قوانینو مرجع په ترتیب سره شریعت، عرف او اجماع ده، واکدار او هیچا ته دا حق نه دئ ورکړی شوی چي له خپلي خوا قوانین صادر کړي. قضایا به د شریعت مطابق حل او فصل کېږي او امور به د خلکو په مشوره تر سره کېږي. اولی الامر هم له شریعت نه د انحراف په صورت کي مستحق العزل دئ او هم د استبداد، مطلق العناني او د مشورې له اصل نه د انحراف په صورت کي.
- په دې نظام کي چارواکی د ولس مالک الرقاب او د هېواد ټولواک نه بلکي د ولس خادم او د دوی د امانتونو امین دئ. فقط په هغه صورت کي او

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر هغه وخته د واک امانت له ده سره پاته کېدی شي چي د امانت اصلي خاوندان يعني ولس وغواړي او په امانتونو کي ئې خيانت نه وي کړی.

- هم د ده صلاحيت د شريعت په رڼا کي او د مسلمانانو په خوښه ټاکل کېږي او هم ئې حقوق، وجائب او مسئوليتونه.
- د اسلام له نظره هغه د ولس (مستخدم) دی، نه آقا او بادار، د (خدمت) په دوران کي يوازي هومره (اجوره) ترلاسه کولی شي چي ولس ئې ورته ټاکي، واکمني ده ته په نورو مسلمانانو هيڅ مادي امتياز نه بخښي.
- په اسلامي ټولني کي د مشر لپاره، د سلطان، پاچا، واکدار، حاکم او رئيس په ځای د خليفه نوم او مفهوم غوره شوی، چي ځای ناستي ته وايي، دا ځکه چي په اسلامي ټولني کي مشر د خلکو له خوا غوره کېږي او د خلکو نائب او ځای ناستی وي، خلک ئې د بيعت له لاري غوره کوي، په ملي شتمنيو کي د ولس د استازي په توگه او د دوی په مشوره تصرف کوي. هغه (آمر) نه دی، (امير) دئ، فرمانونه نه صادروي، کارونه ترسره کوي، د آمر او امير ترمنځ فرق همدا دئ: آمر يعني امر کوونکی، حکم کوونکی او امير يعني د امورو ترسره کوونکی او د چارو سنبالوونکی.
- نظام بايد داسي وي چي په ديکتاتوري او استبداد منتج نه شي. داسي نه چي واک د يوه کس يا کورنۍ په لاس کي پرېوځي نو ټولواک شي او اقتدار د دغي کورنۍ موروثي حق.
- اسلام، سلطنتي نظام هم د فساد او تباهۍ عامل گڼي او هم ئې د انساني عدالت او برابرۍ مغاير. هغه اختيارات چي په سلطنتي نظام کي يوه (پاچا او سلطان) ته ورکول کېږي، اسلام دا اختيارات فقط د الله تعالی لپاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

مختص کړي. د اسلام له نظره پاچا هغه څوک دئ چي ځان د خدای ځای ناستی ګڼي، که څه هم دا خبره په خوله نه کوي. قرآن د فرعون په اړه وايي چي هغه ځان د خلکو (اله) او (رب اعلی) ګڼلو، يعني ځان ته ئې هغه اختيارات ورکړي وو چي يوازي له خدای سره ښايي. قرآن د فرعوني نظام څو ځانګړتياوې بيانوي:

۱. فرعون ځان (اله) ګڼي، د حلال او حرام، جائز او ناجائز د ټاکلو وروستۍ مرجع.

۲. ځان ته ټولواک وايي او د مصر د ټولو شتمنيو مالک.

۳. هغه خلک په ډلو ډلو وېشلي: مرفه او حاکمه طبقه، محرومه او محکومه طبقه، فوځ او واکمنه طبقه.

- قدرت بايد په مرکز کي داسي متمرکز نه شي چي څو کسان د کودتا له لاري وکولی شي دا مرکز اشغال او په ټول هېواد مسلط شي او يا بهرني ځواکونه د مرکز په نيولو سره ټول هېواد اشغال کړي، هم بايد د کودتاګانو ټول امکانات د تل لپاره له منځه يووړی شي او هم بهرني ځواکونه داسي ګمان ونه کړي چي د مرکز په نيولو سره ټول هېواد نيولی شي. نه داسي نظام چي په انارشيزم منتج شي او هېواد د تجزيې په لور وخوځوی او شرير ځواکونه منطقوي، محلي او قومي استقلال او خپلواکي ته وهڅوي او يا بهرني ځواکونه د مرکز د ضعف په وجه د هېواد ځيني برخي اشغال کړی شي، نه له مرکز نه تيښته او نه په مرکز کي ذوب کېدل، بلکه د دواړو تر منځ تعادل، نه دا چي په مرکز د څو کسانو تسلط په دې منتج شي چي د هېواد او ولس هر څه د دوی د خوښي مطابق تغيير

(c) ketabton.com: The Digital Library

وومومی، فرهنګ، مذهب، اخلاق، دود دستور، خارجي او داخلي سیاست، اقتصادي او اجتماعی نظام او هر څه، پنځه کمونست افسران کمونستی انقلاب اعلان کړي او پنځه د اروپا او امریکا په نایټ کلپونو کي ستر شوي د امریکا په زور په مرکز مسلط او په ټول هېواد امریکایي دیموکراسي او کوبائي اخلاق مسلط کړي، راډیو، تلویزیون، اخبار او مجلې، مسجد او منبر د دوی په لاس کي پرېوځي.

- نظام باید داسي نه وي چي اقتدار له بر نه د لاندي په لور او له مرکز نه د اطراف په لور خور شي.
- اجتماعی عدالت تأمین کړي، د مرکز او اطراف تر منځ ژور تفاوت رامنځته نه کړي. داسي نه چي ټول تسهیلات او وسایل د مرکز په واک کي وي او واکمنان او د مرکز اوسېدونکي ترې برخمن وي او د اطراف اوسېدونکي له ټولو ابتدائي تسهیلاتو نه محروم وي. داسي نه چي اطراف د مرکز قرباني شي، باید اطراف د مرکز د استحصال او استثمار وسیله نه وي، دا نه له عدالت سره اړخ لګوي او نه په هیڅ معیار او میزان کي د منلو دئ چي سړک، برق، ګاز، پاکي اوبه، روغتونونه، پوهنتون، مکاتب او مدارس، پارکونه او ... په مرکز کي وي او د اطراف خلک له دې ټولو محروم!! په دې سره له یوې خوا عدالت تر پښنو لاندي کېږي له بلي خوا خلک له اطراف نه د مرکز په لور مخه کوي، په ښارونو کي ازدحام جوړېږي، اطراف ورو ورو تخلیه کېږي، زراعت او مالداري صدمه ګوری..
- د دولت د ټولو عوایدو منبع په اصل کي خلک دي، که دا مالیه ده او که د ګمرکاتو محصول، د ګمرک اصلی تأدیه کوونکي هم خلک دي نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاجران، تاجر چي د ګمرک په نامه څه ورکوي له عام اخیستونکو نه ئې بېرته تر لاسه کوي! د عدالت غوښتنه دا ده چي له شتمن نه واخستلی شي او نادار ته ورکړی شي. اسلام هغه نظام مردود ګڼي چي له غریب نه ئې اخلي او په مرفه او بډای طبقې ئې مصرفوي. په اسلامي نظام کي دولت د محرومانو متکفل دئ، هغه مکلف دئ چي له شتمنو څخه به عشر او زکات اخلي او محرومانو ته به ئې ورکوي. قرآن د دې مخالف دئ چي سرمایه د محدودو کسانو ترمنځ لاس په لاس شي، د محروم له مجبوریت نه ناروا استفاده وشي، بډای ضروري شیان احتکار کړي او په دې سره ئې بیه لوړه او له بې وزلو نه ګټه ترلاسه کړي، اسلام سود د همدې لپاره حرام کړئ چي دا د محرومانو له مجبوریت نه د شتمنو د استفادې ذریعه ده.

- د اجتماعي عدالت معنی دا ده چي د ټولني ټول وګړي برابر وګڼل شي، له خلکو سره برابره معامله وشي، دولت په خپلو اجراءاتو کي دا برابري او عدالت مراعات کړي. واکمن دا حق نه لري چي ملي شتمني غنیمت وګڼي او په خپله خوښه په هغې کي تصرف وکړي. دا حق هم نه لري چي له دولتي حیثیت نه په استفادې سره کومه تجارتي او اقتصادي معامله ترسره کړي، داسي ګټه شریعت تحریم کړې.
- دې ته مو باید پام وي چي پارلماني نظام د بریتانیایي استعمار میراث دئ او د بریتانیا له خوا د دوی په مستعمراتو کي رائج شوی. ریاستي نظام امریکایانو معرفي کړی او دې ته ترجیح ورکوي چي په خپلو مستعمراتو کي دا نظام وګوري. دا دواړه نظامونه نه یوازي له دې ناحیې د اعتراض وړ او مردود دي چي د استعماري ځواکونو زېږنده دي بلکي له دې پلوه هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې بې شمېره نواقص لري، ځيني اساسي ستونزي او نواقص ئې دا دي:

- انتخابات ئې د قمار په څېر دي، له څو کانديدانو نه يو هغه کس پارلمان ته ځي چې تر نورو ئې څو رأيې زياتي ترلاسه کړې وي، کېدی شي د ناکامو کانديدانو مجموعي رأيي تر کامياب کانديد نه زياتي وي.
- چا چې ناکامو کانديدانو ته رأيه ورکړې په پارلمان کي ممثل او استازی نه لري. په دې ترتيب پارلمان د يوه اقليت ممثل وي نه د اکثريت او نه د ټول ملت.
- دا د شتمنو او په ټولني د حاکمي طبقې سلطې ته قانوني جواز برابروي، يوازي شتمن کسان کولی شي په دې انتخاباتو کي برخه واخلي او مصارف ئې متحمل شي، په ټولو هغو ملکونو کي چې دا راز انتخابات ترسره کېږي، د ناداري طبقې نه هيڅوک د پارلمان غړيتوب نه شي ترلاسه کولی، اکثر غړي ئې د جګي طبقې او ډېر کم ئې د متوسطي طبقې څخه وي. په انګرېز ډوله پارلماني نظام کي انتخابات په اصل کي د حاکم او مسلط سياسي او اجتماعي نظام د بقا او هغه ته د مشروعيت ورکولو وسيله وي. په سياسی، اقتصادي او اجتماعي لحاظ مسلطه طبقه له دې لاري پارلمان ته لار مومي.
- د هېواد صدراعظم د محدودو کسانو له خوا غوره کېږي، د محدودو کسانو اخيستل ډېر آسانه وي، هم ئې بهرني ځواکونه په آسانۍ اخيستی شي او هم هغه ډلي چې مالي امکانات ئې زيات وي او شتمن بهرني حاميان ولري. دا د افغانستان په شان يوه ملک ته چې له هري خوا د ځواکمنو رقيبانو په ولګه کي دئ له احتياط نه ډېر لري دئ چې د هېواد د مشر ټاکل په يوه محدود ټولګي پوري وتړل شي. که د هېواد د مشر ټاکل په ټول

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملت پوري مربوط وي دا تر دې ډېر ډېر مصئون دئ چي د پارلمان څو سوه غړو ته دا صلاحیت ورکړی شي.

- په پارلماني نظام کي باید صلاحیتونه د صدراعظم او جمهور رئیس تر منځ په یوه تناسب ووېشل شي، دا له یوې خوا د دوو ځواکمنو تر منځ د تنافس او سیالۍ ډګر پرانېزي، له بلي خوا د تشکیلاتو د تراکم باعث کېږي او له بلي خوا په عام ولس کي د شخړو او منازعاتو باعث. زموږ د ګاونډیو هېوادونو تجربې زموږ مخي ته پرتې دي. په پاکستان کي انګرېزانو دا نظام په میراث پرېښود، خو تر اوسه یوه صدر اعظم هم خپله قانوني دوره تکمیل نه کړی شوه، کله جمهور رئیس عزل کړی او کله ځواکمنو جنرالانو. په ایران کي هم د پارلماني نظام تجربه ناکامه شوه، ایرانیانو د انقلاب په لومړیو کلونو کي د رهبر او جمهور رئیس تر څنګ صدراعظم هم درلود، خو وروسته مجبور شول چي د صدراعظم پست او منصب حذف کړي. خو عجیبه دا ده چي په همدې ایران پوري تړلې ډلي د تهران په وینا په افغانستان کي پارلماني نظام غواړي!! پارلماني نظام د انګلستان د ملکي په څېر یوې تشریفاتي ملکې یا پاچا ته ضرورت لري، له دې پرته نه شي چلېدی. یوه ټولنه که وړه وي که ستره، که د یوې کورنۍ په اندازه وي او که د یوه ستر ملت په اندازه، په سر کي باید یو قیم او رئیس ولري نه متعدد رئیسان له خاصو صلاحتونو سره، دا حتماً په نزاع او شخړو منتج کېږي. قرآن وایي: که د کائناتو واګي د دوو خدایانو په لاس کي وی نو تباه کېدو او هر یوه به هڅه کوله چي عرش ته ورسېږي او په بل بر لاسی شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- په اسلامي نظام کي خليفه چي د ټول ولس له خوا غوره کېږي، د ولس په استازيتوب د ټولو دولتي چارو مسئول دئ. د خلفاء راشدينو په دوران کي موږ نه د خليفه ترڅنګ د صدر اعظم مثال موندلی شو او نه د دوو چارواکو تر منځ د قدرت د وېش مثال.. په دې اساس په ټول جرأت سره ويلی شو چي هغه نظام له اسلام سره اړخ نه لګوي چي د نظام په سر کي دوه باصلاحيته چارواکي د صدراعظم او جمهور رئيس په نامه ولري او قدرت د دوی تر منځ په يوه خاص تناسب ووېشل شي.. داسي نظام نه يوازي له اسلام سره اړخ نه لګوي بلکي په ټولو هېوادونو کي ئې بدې پايلي درلودلې او د عدم ثبات باعث او د چارواکو او ولس ترمنځ د شخړو او سيالۍ موجب ګرځېدلي. له اسلام سره هغه نظام اړخ لګوي چي ولسمشر ئې د ولس له خوا غوره شي، د چارو واګي د ده په لاس کي وي، خو په خوا کي ئې داسي ځواکمنه او باصلاحيته شوری وي چي د ټول ملت استازيتوب کوي نه د هغو کسانو چي کامیابو کانديدانو ته ئې رأيه ورکړې، په شوری مکلف وي، قدرت او صلاحيت او په ملت پوري مربوط وسايل او امکانات امانت وګڼي او د شوری له پرېکړو سره سم په هغه کي تصرف وکړي، په شخصي ژوند او له ملي شتمنيو نه په استفادې کي له هيڅ مسلمان نه هيڅ امتياز ونه لري، هيڅ څه له مشورې پرته ونه کړي.

اسلامي نظام که غربي جمهوريت؟

محترم ليکوال وايي: زما د ناقصو معلوماتو له مخي ښاغلی حکمتيار صاحب لومړی قلم وال دئ چي په دې باب جلا او مخالف نظر لري!! د

(c) ketabton.com: The Digital Library

نوموړي په اند د امير ټاکل د اهل الحل و العقد دنده نه ده!! بلکي د يوه هېواد ولس مشر يا امير د عامو انتخاباتو له لاري ټاکل شرعي بولي!! کوم چي د غربي جمهوريت او ديموکراسۍ د ستر اصل په توگه گڼل کېږي.

د دوی په ځواب کي څو عرايض لرم:

- تا خو په خپلي رسالې کي د څو داسي علماوو په نظرياتو استناد کړی چي له ديارلسمي پېړۍ وروسته او حتی په پنځلسمي پېړۍ کي راڅرگند شوي او داسي نوي نظريات ئې وړاندي کړي چي مخکنيو نه وو ويلي، څنگه هغوی ته د نويو نظرياتو وړاندي کولو حق ورکوې او نورو ته نه؟!
- په دې اړه ستا معلومات يقيناً چي ناقص دي، ځکه چي ټولو محققو علماوو، فقهاوو او امامانو همدا خبره کړې چي د مسلمانانو معلن او بلااکراه بيعت د امارت لپاره لازمي شرط دئ، له معلن او غيرمکره بيعت نه پرته د هيچا امارت نه مسلم کېږي. تاسو د دغو ټولو د متفقه خبري په خلاف وايئ چي بيعت شرط نه بلکي د خلکو وجيبه ده، امير د څو کسانو په خوښه ټاکل کېږي او خلک پر دې مکلف دي چي له همدغه امير سره به بيعت کوي!!
- که د څو کسانو بيعت کافي وي نو ستاسو له امير نه مخکي خو داسي اميران تيار موجود وو چي په لکونو مسلمانانو ورسره بيعت کړی وو، د حزب اسلامي په انتخاباتو کي نږدې يو مليون غړو برخه اخيستې وه او له خپل امير سره ئې بيعت کړی وو، که په کندهار کي زر کسان راغونډ شو نو دا اوس د نصرت مېني په پنډغالي کي همدومره او هغوی ته ورته اهل الحل و العقد راغونډېدی شي، آيا د دوی پرېکړه منې؟ زه بلنه درکوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

راشئ زر نه بلکي پنځه سوه اهل الرأی یا اهل الحل و العقد به په ګډه غوره کړو او هغوی ته به اختیار ورکړو چې د هېواد لپاره په اتفاق یا د رأیو په اکثریت سره امیر غوره کړي، موږ د دوی پر پرېکړه منو، آیا تاسو ئې منلو ته تیار یئ؟ موږ دغه طرحه طالبانو ته وړاندي کړې وه خو هغوی ورسره موافقه ونه کړه!! که هر چا ته د خپلې خوښي خلک راغونډول او هغوی ته د اهل الحل و العقد نوم ورکول او پر نورو د دوی پرېکړه واجب التعمیل ګڼل جائز وګڼو نو دا خو سترو سترو او خونړیو فتنو، پېښو او نښتو ته لار پرانېزي!!

- د ولس له لوري د امیر انتخاب د غربي جمهوریت ابتکار نه دئ، دا د اسلام هغه ستر افتخار دئ چې تر اسلام مخکې ئې د تاریخ په اوږدو کې نظیر نه مومو، د اسلام یو ستر افتخار د غربیانو په پښو کې مه اچوئ، کله چې د انسان په اوږده تاریخ کې د لومړي ځل لپاره د مسلمانانو لخوا، د عام ولس له لوري، په جومات کې د یوه ستر ملک خلیفه غوره شو، هغه مهال په غرب کې چا د دې تصور هم نشو کولی، هغه مهال غربیان د جهل، اختناق او استبداد په تیارو کې ژوند کولو او پر غربي هېوادونو داسي دیکتاتورانو او امپراطورانو د توري او نېزې په زور حکومت کولو چې اقتدار ئې د خپلې کورنۍ مسلم او حتی الهي حق ګڼلو، له واکمن نه به اقتدار زوی، لور، ښځې او حتی د مور په رحم کې ماشوم ته په میراث پاته کېدو، همغسې لکه چې د یهودانو په لاس جوړ شوي شیعه مذهب کې اته کلن ماشوم امام شو، پنځه کلن غائب ماشوم امام زمان شو!!
- د راشدینو خلفاوو اهل الرأی خو هغه صحابه وو چې په بدر کې ئې

(c) ketabton.com: The Digital Library

برخه اخيستې وه، هر اسلامي تحريک بدريان لري، د دوی بدريانو ته بايد پر نورو داسي ترجيح ورکړی شي لکه صحابه وو چي خپلو بدريانو ته پر نورو ترجيح ورکوله، د افغانستان د اسلامي تحريک بدريان هغه دي چي له کمونيستانو سره ئې لومړی نښته څلوېښت کاله د مخه په پوهنتون کي وه، يا هغه چي د داؤد په ضد ئې جهاد پيل کړ، يا هغه چي د ۱۳۵۷کال د ثور په نهمه ئې جهاد شروع کړ، يا هغه چي لومړی ډز د دوی له لوري پر روسانو وشو، لومړی شهيد د دوی وو، لومړی زخمي د دوی وو، لومړی بندي د دوی وو، لومړی مهاجر له دوی څخه وو، زموږ بدريان خو هغه دي چي د اسلام او جهاد بيرغ د دوی په لاس ورپېدو، افغانان دوی راوېښ او جهاد ته چمتو کړل، دا خو ټول په حزب اسلامي کي دي، افغانانو ته خو د جهاد درس دوی ورکړی، يقيناً چي دوی به د ټولو هغو مجاهدينو په جهاد کي برابر شريک وي چي له دوی وروسته د جهاد سنگر ته راوتلي او د اسلام لپاره ئې قرباني ورکړې. چا چي پر حزب اسلامي بريد کړی، د حزب مجاهدين ئې وژلي، ځورولي او له دوی نه ئې هغه وسلې اخيستې چي له روسانو ئې غنيمت کړې وي؛ که ترقيامته نېک عملونه وکړي دا ستره گناه نشي جبرانولی!! څوک چي له حزب اسلامي سره جنگېدلی الله تعالی سزا ورکړې، يا ايمان ترې تللی او کمونيستانو او روسانو ته په لاس اوږدولو مجبور شوی، يا اقتدار ترې تللی، يا ئې په زرگونو هغه جنگيالي وژل شوي چي له حزب سره جنگېدلي وو، يا هغه بهرنۍ او کورنۍ کړې ترې جلا شوې او د دوی له دښمنانو سره يوځای شوې چي د هغوی په وينا له حزب سره وجنگېدل، يا ئې د اقتدار په وخت کي داسي قحطي راغلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

چي د افغانستان په تاريخ کي ئې بېلګه نه وه ليدل شوې، نه يوازي د بارانونو او واورو ورېدل بند شول او د زمکي د سر اوبه وچي شوې بلکي څاګاني او کاريزونه هم وچ شول او د زمکي لاندي اوبه څو متره نوري هم لاندي ولاړې!! ځيني به دا طبيعي حوادث ګڼي، خو زموږ عقيده او ايمان راته وايي چي حوادث د الله تعالی په امر او د هغه د عادلانه پرېکړي له مخي راځي، ظالم ته سزا ورکوي او د مظلوم انتقام ترې اخلي، پاکستان د افغانستان په نيولو کي د امريکايانو ملګرتيا وکړه او پرويز مشرف خلکو ته ويل: د دې ملګرتيا په نتيجه کي به امريکا د کشمير په اړه زموږ مرسته وکړي؛ خو څلور کاله وروسته په همغه ورځ چي امريکايانو پر افغانستان بريد کړی وو داسي ستره زلزله په همدې کشمير او شاوخوا کي ئې راغله چي نږدې اتيا زره خلک په کي ووژل شول، د وژل شوو شمېر هومره وو چي د امريکايانو په لاس په افغانستان کي وژل شوي وو، په دې کي نږدې شل زره ئې د پاکستان د فوځ تر ټولو مهمو عسکري قطعاتو غړي ول، دغو حقايقو ته په پام سره بايد له دې ډډه وکړو چي حوادث يوازي طبيعي پېښي وګڼو، آيا دې ته يو تصادف ويلی شو چي د پاکستان ستره زلزله په هغه ورځ وه چي څلور کاله مخکي په همدې ورځ امريکائي ځواکونو د پاکستان له زمکي او هوا نه په استفادې سره پر افغانستان بريد وکړ، په همدې ورځ د امريکا کروز ميزايلونه د اسلام آباد په موافقه د پاکستان له فضاء تېريدل او پر افغانستان وريدل، په همدې ورځ په پاکستان کي د امريکايانو له نظامي اډو نه امريکايي جازونه الوتل او پر افغانانو ئې بمونه ورول، په افغانستان کي مستقر پاکستاني افسرانو کوردينات ورکاوو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پاکستاني چارواکو به ویل چي مونږ له امریکا سره دا ملګرتیا د پاکستان په ګټه ګڼو، د تروریزم په خلاف د امریکا په اعلان شوې جګړي کي برخه اخیستل د پاکستان له ملي ګټو سره موافق عمل دئ، پاکستان باید د دې جګړي په لومړي خط بدل شي، همداسي وشول، پاکستان نه یوازي د افغانانو په خلاف په دې جګړي کي په لومړي خط کي ودرېدو، بلکي د افغانستان په اشغال او د افغانانو او نورو امریکا ضد مجاهدینو په نیولو او امریکا ته په سپارلو کي ئې هغه کار کړی چي امریکا ئې له کولو عاجزه وه، پاکستان نه یوازي د افغانانو په خلاف په جګړي کي شریک شو بلکي په پاکستان کي ئې هم د امریکایانو په وینا د مسلمانانو په ضد پراخ عملیات پیل کړل، له افغانستان سره په پوله ئې اتیا زره فوځیان ځای په ځای کړل، په جنوبي او شمالي وزیرستان کي ئې پرله پسې او پراخ عملیات ترسره کړل، په بې ګناه وزیرو ئې له تروریستانو سره د مرستي په نامه بمونه وورول، ګڼ شمیر وزیر او هغه افغان مهاجرین ئې ووژل چي له کلونو کلونو په هغي سیمي کي مېشت وو. نو دا یو تصادف مه ګڼئ چي د پاکستان زلزله په همغه ورځ پیل شوه چي امریکایانو د پاکستان له لاري پر افغانستان برید وکړ او تر هغي ورځي د دې زلزلې وروستۍ جټکې رواني وې چي تر همدې ورځي پوري څلور کاله د مخه پر کابل او کندهار د امریکایانو پراخي بمبارۍ رواني وې. پاکستاني چارواکو به ویل چي په دې برید کي له امریکا سره د پاکستان ملګرتیا به د دې باعث شي چي امریکا د کشمیر په مسئله کي د پاکستان مرسته وکړي، خو دا دئ ګورئ چي امریکا نه یوازي د کشمیر په مسئله کي د هند د دریځ ملاتړ کوي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

کشمیري مجاهدین تروریستان گڼي، اسلام آباد ئې دې ته اړ کړ چي د دوی له مرستي لاس واخلي، مرکزونه ئې په ټول پاکسان کي وربند کړي او کشمیر ته له اوښتو ئې مخه ونیسي، بلکي د کشمیر د دغي غمیزي په دوران کي ئې د خپل دغه ملګري په هکله په دې سخته ورځ کي داسي بې اعتنایي وکړه چي پرویز مشرف مجبور شو ووایي: "که دا زلزله په کوم غربي هیواد کي شوې وای نو عکس العمل به دومره سوړ نه وو، مونږ مجبور یو د ایف ۱۶ طیارو اخیستل وځنډوو!!" کاش پاکستاني چارواکو د امریکا په ځای خدای ته مخه کړې وی، له امریکا نه د طمعي او وېري په ځای ئې له خدای نه طمع او وېره درلودی، د مظلومو مسلمانانو په ضد له کفري ظالم او متجاوز طاقت سره د ملګرتیا په ځای ئې او د خپل بې وزلي ګاونډي هیواد په خلاف په یوې ناروا او ظالمانه جګړي کي د برخي اخیستو په ځای له خدای نه ویریدلي وی او په دې پوهیدی چي خدای د مظلوم فریاد اوري او د هغه انتقام خامخا اخلي، خو داسي ئې ونکړل، له ظالم سره په ناروا ملګرتیا کي مخکي ولاړل، اوه سوه مظلوم مسلمانان ئې ونیول او لاس تړلي ئې امریکا ته وسپارل، د امریکایانو د خوشحالولو لپاره ئې د افغانانو په خلاف له هیڅ څه نه ډډه ونکړه، ډېر بې وزلي مهاجرین ئې په زور له پاکستانه وشړل، د خټو کورونه ئې په بلدوزرو ورباندي ړنګ کړل، هیچا د دغو مظلومانو چیغي وانه ورېدې، ویل ئې تر افغانستانه د تلو کرایه نلرو، هلته کور نلرو، څه چي لرو هغه ټول دلته رانه پاته کېږي، خو هیچا ورته اعتناء ونکړه، خو دا دئ ګورئ چي پاکستان له داسي پېښو سره مخامخ شو چي په همدغو کمپونو کي له سوات او باجوړ نه مهاجر

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوي پاکستاني کورنۍ مېشت شوې!!

• محترم ليکوال ته وايم: ته او خدای دي مور، ته ووايه چي په کندهار کي د راغونډ شوو کسانو له منځه څومره ئې مجاهدين ول؟ ته دا نه منې چي اوس د دوی په سلو کي نوي د کابل له حکومت سره يو ځای شوي، خو زه تا ننګوم چي د هغوی له ډلي نه د يو نيم سل کسانو نومونه واخله چي اوس د امريکايانو تر واکمنۍ لاندي ژوند نه کوي او له ملا محمد عمر مجاهد سره په خپل تعهد ولاړ دي، او په روان جهاد کي عملاً برخه لري!! که تا له هغو په اصطلاح يونيم زر کسانو نه په سلو که د لسو نومونه واخيستل نو ستا خبره به صحيح وي او مور. به مبالغه کړې وي!! او که حقيقت همداسي وي چي مور. ويلي نو بيا خو دا خبره ومنئ چي محدودو کسانو ته د امير د انتخاب واک سپارل بد او خطرناک عواقب لري، دا ځکه چي د محدودو کسانو پېر پلور آسانه او ارزانه وي، د افغانستان په څېر هېواد کي د دې کار عواقب تر بل هر ځای زيات خطرناک دي، مور. شتمنو او کينه کښو دښمنانو محاصره کړي يو، د افرادو اخيستل ورته ډېر آسان کار دئ، زه ډېر داسي کسان پېژنم چي هم ئې د هرات او کابل په جرګو کي برخه اخيستې وه او رباني ته ئې رأيه ورکړې وه او هم ئې د کندهار او په پای کي بيا د کابل په لويي جرګې کي، له ټولو ئې د خپلي رأيي په مقابل کي پيسې ترلاسه کړې، هم ئې خپل دين او ايمان خرڅ کړی او هم خپل هېواد! که د امير انتخاب په محدودو کسانو پورې مربوط شي تل به دا ترخه تجربه تکرارېږي، هرڅوک چي د اقتدار پر کرسۍ ناست وي يا تر نورو ډېرې پيسې ولري، دوی به اخلي او د خپلي خوښي فتواوي به پرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

مهر کوي!!

ناسم تعبیر د غلطي ادعاء بنسټ

محترم لیکوال د کوم اساسي قانون ... د رسالې یو مطلب په ناسمه توګه تعبیر کړی او همدا ناسم تعبیر ئې د خپلې ادعاء لپاره بنسټ ګرځولی، په رسالې کې لیکل شوي چې: "دا خبرې یا هغه څوک کولی شي چې دا ټول حقایق له پامه وغورځوي او یا هغه چې د کوم دربار مفتي وي. دا ټګماران د عربي یوه اصطلاح د اهل حل و عقد په نامه داسي کاروي لکه چې دا د قرآن د کوم آیت او یا د پیغمبر علیه السلام د کوم حدیث برخه وي او ادعاء کوي چې د امیر ټاکنه د اهل حل و عقد دنده ده!! په داسي حال کې چې دا اصطلاح د اموي سلاطینو او امراوو د وخت زېږنده ده، نه په قرآن کې او نه په احادیثو کې د اهل حل و عقد اصطلاح او دا چې امیر به د دوی له لوري ټاکل کېږي څه نه مومو، نه په څرګندو الفاظو کې او نه تلویحاً، دا اصطلاح د اموي او عباسي حکومتونو پر مهال جوړه او رایج شوه، هغه مهال چې جابرو سلاطینو زعامت موروثي کړ، د زعیم انتخاب ئې د خپلې خوښې خواصو حق وبالو او بیعت ئې داسي شکلي مراسم چې د زعیم له ټاکلو وروسته ترسره کېږي، هغه مهال چې امراء به د جومات په ځای په قصرونو کې غوره کېدل او دا صریحاً د قرآن او سنت او د صحابه وو د منهج خلاف او یو کرکجن بدعت وو." په دې وینا کې د سرکاري مفتیانو په اړه ویل شوي چې دا ټګماران دغه عربي اصطلاح داسي کاروي لکه چې دا د قرآن د کوم آیت او یا د پیغمبر علیه السلام د کوم حدیث

(c) ketabton.com: The Digital Library

برخه وي او ادعاء کوي چې د امير ټاکنه د اهل حل و عقد دنده ده!! خو نه پوهېږو چې ليکوال د رسالې الفاظو ته نه دئ متوجه شوی او که ئې عمداً غوښتي چې غلط ئې تعبير کړي او داسې څه ترې جوړ کړي چې د عباسيانو او امويانو د دور د هغو لوړو لوړو شخصيتونو فقهي او علمي هڅو ته ئې هم وغزوي چې زموږ امامان ئې هم په ضمن کې دي، دوی ته په درناوي سره وايو چې علمي څېړنه داسې نه وي، علمي څېړونکي هم خپله رأيه په دقت سره وړاندې کوي او هم د بل رأيه سمه او په امانت سره تعبيروي. په رسالې کې نه دي ويل شوي چې دا اصطلاح جوړول صحيح کار نه وو، بلکې ليکل شوي چې د درباري مفتيانو له لوري د سلاطينو او امراوو په ګټه د هغه کارول د ټګمارانو کار وو.

په رساله کې دا هم نه دي ويل شوي چې راشدو خلفاوو د مشورې لپاره خاص مشاورين نه درلودل، يا د خاصو مشاورينو درلودل ناجائز دي، نه پوهېږو چې محترم ليکوال دا ناسمه انتباه له کومې برخې اخيستې ده؟!! په رساله کې خو دا ويل شوي چې د اهل حل و عقد اصطلاح او بيا د دوی له لوري د امير ټاکنه د امويانو او عباسيانو د دور زېږنده ده، دا اصطلاح ټګمارو درباري مفتيانو د امراوو په ګټه کارولې، د دې خبرې د ترديد لپاره د نوميالیو علماوو، تاريخپوهانو او مفسرينو په دې قول استناد کول چې راشدو خلفاوو مشاورين درلودل يعني څه؟!! د دې خبرې ئې له هغې سره څه؟! ليکوال په همدې لړ کې ليکي: "د دې خبرې ډېر ښه سپيناوی: چې اهل الحل و العقد د صحابه وو او عين د راشده خلافت پر مهال يو معلوم ټولی او خلک وو!! د پاکستان د جماعت اسلامي بنسټ اېښودونکي مولانا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ابوالاعلی مودودي صاحب کړی!!" دا خبره همدلته نیمګړې پرېږدي او د تفهیم القرآن د پښتو ژباړې د هغه تقریظ یوه برخه رااخلي چې حکمتیار صاحب لیکلی او دا نتیجه ترې راباسي چې دوی له جماعت اسلامي سره نږدې مناسبات او اړیکي لري، او بیا د مولانا مودودي صاحب دا وینا رانقلوي: د رسول الله صلی الله علیه وسلم په زمانه کې د شوری لپاره مجلس شتون درلود، وروسته د خلفاوو رضی الله عنهم په زمانه کې دې مجلس پراختیا پیدا کړه تر دې چې د ځینو ذهینو خلکو په ګډون سره د شوری کړنو او هڅو عامه قبولیت ترلاسه کړ او دا هغه خلک وو چې ورته اهل الحل و العقد ویل کېده! ....

د محترم لیکوال په ځواب کې وایو:

- په دې خبري کې نه له تا او نه بل چا سره اختلاف لرو چې پیغمبر علیه السلام او راشدینو خلفاوو د شوری مجلسونه درلودل.
- دا ادعاء چې دوی د اهل الحل و العقد په نامه یادېدل د هیچا له لوري د منلو وړ نه ده، ځکه هغه مهال دا اصطلاح اصلاً نه جوړه شوې وه او نه کارول شوې او نه په روایاتو کې راغلې.
- هر څوک چې دا ادعاء وکړي چې راشدین خلفاء د محدودو خلکو له لوري غوره شوي د حقیقت خلاف خبره ئې کړې. دا ځکه چې ټول په جومات کې ټاکل شوي.
- د علامه ابن خلدون او مولانا مودودي پر ویناوو چې تا دلته کوم استناد کړی ناوارد استناد دئ، ځکه د بحث موضوع دا نه ده چې خلفاوو شوری درلوده که نه؟ د بحث موضوع دا ده چې آیا کوم خلیفه د محدودو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کسانو له لوري غوره شوی که نه؟ تر دې عنوان لاندې د داسې چا رأیه رانقل کړئ چې د محدودو کسانو له لوري د امیر د ټاکنې ادعاء ئې کړې وي او د دې ادعاء د اثبات لپاره ئې معقول دلایل وړاندې کړي وي.

- په داسې حال کې چې موږ د مولانا ابوالاعلی مودودي رحمه الله او هر هغه چا قدر کوو چې د اسلام لپاره ئې کار کړی حتی که په دې لار کې ئې یو ګام پورته کړی، یوه خبره ئې کړې، یو سنت ئې احیاء کړی، یو آیت ئې تفسیر، ترجمه او تبلیغ کړی، یو کس ئې اسلام ته رابللی، جومات ته ئې راوستلی او یوه مستحب کار ته ئې هڅولی، خو موږ له جماعت اسلامي سره هیڅ تنظیمي اړیکي او مناسبات نه لرو. ستاسو د معلوماتو لپاره باید ووایو چې د افغانستان ډلې په دې توګه جوړې شوې: جمعیت اسلامي په پېښور کې د جماعت اسلامي له لوري، حرکت انقلاب اسلامي په پېښور کې د جمعیت علماء اسلام له لوري، اتحاد اسلامي په پېښور کې د اخوان المسلمین له لوري، او ته په خپله ښه پوهېږې چې طالبان څنګه رامنځته شول او چا ئې مرسته کوله؟!! یوازنۍ اسلامي ډله چې د هېواد دننه، څلوېښت کاله او تر ټولو وړاندې په خپله د افغانانو په لاس جوړه شوې حزب اسلامي دئ.

- پوښتنه کوو: آیا له جماعت سره اړیکې درلودل یا پر تفهیم القرآن تقریظ لیکل او د مولانا ابوالاعلی مودودي رحمه الله د اسلامي هڅو قدرونه جرم دئ؟!! جماعت اسلامي خو د حزب دومره مرسته نه ده کړې لکه د طالبانو، کله چې شمالي ائتلاف د حزب په ضد جنګېدو نو جماعت اسلامي بې طرفه وو، خو هغه مهال چې طالبان له شمالي ائتلاف سره جنګېدل

(c) ketabton.com: The Digital Library

جماعت د طالبانو پلوي کوله!! دا جماعت اسلامي وو چي د امريکايانو د بريد پر مهال ئې د طالبانو په تأييد کي ستري مظاهرې کولې، اميد دئ تاسو له هغو کسانو څخه نه وئ چي مولانا ابوالاعلی مودودي رحمه الله تکفيروي، جماعت اسلامي ته نږدې کسان مباح الدم ګڼي او ډېر ئې په همدې نامه وژلي!! خو هغه چا ته د خپل استاد په سترګه ګوري او درناوی ئې کوي چي جنرال پرويز مشرف ته ئې د څو جريبه زمکي په مقابل کي د اعتمار رأيه ورکړه (دا هم هغه مهال چي پرويز مشرف ستاسو په خلاف جنګ کي د امريکايانو ملګرتيا ته ملا تړلې وه، اوه سوه مجاهدين ئې لاس پښې تړلي امريکايانو ته سپارلي وو!!)، له پيپلز پارټي او عوامي نيشنل پارټي سره ئې د څو کرسيو لپاره ائتلافونه کړي او د بې نظير بهټو واکمني ئې منلې او د هغې په حکومت کي ئې برخه اخيستې!!

- موږ خو د امريکايانو د بريد پر مهال له طالبانو نه هم خپل ملا تړ اعلان کړ، په ډېرو څرګندو الفاظو مو وويل چي د طالبانو د دې اقدام ډېره قدرونه کوو چي د خپل حکومت ړنګېدل ئې ومنل خو دښمن ته تسليم نشول، اوس هم د ټولو هغو طالبانو قدر کوو او د ورونو په سترګه ورته ګورو چي د امريکايانو په ضد جنګېږي، په وار وار مو ويلي چي له دغو طالبانو سره هرراز ملګرتيا او ګډ کار ته چمتو يو، موږ دا اعلان حتی له تهرانه کړی، له هغه تهرانه چي د طالبانو په ضد له امريکايانو سره يو ځای شو!! دا په داسي حال کي چي طالبان له حزب سره جنګېدلي وو او ډېر مجاهد حزبيان د دوی په لاس په شهادت رسېدلي وو، او دا په داسي حال کي چي امريکايانو موږ ته ويل: موږ خو ستاسو په ضد نه بلکي ستاسو د

(c) ketabton.com: The Digital Library

دښمنانو په ضد جنګېږو، خو موږ ورته ویل: که مجبور شو نو د یوه افغاني رقیب سل کاله حکومت منلی شو خو د یوه بهرني اشغالګر یوه ورځ حکومت هم نه منو!! د شمالي ټلوالي او طالبانو تر منځ د جګړو په مهال ایراني چارواکو موږ ته مکرر بلنه راکوله چي په دې جګړي کي برخه واخلو خو موږ ورته ویل: که د رباني او ملاعمر له منځه د یوه منلو ته اړ شو نو ملاعمر ته سل ځله ترجیح ورکوو!! زموږ قضاوت د هر چا په اړه د ایمان او عقیدې په رڼا کي دئ؛ که دوست وي که دښمن، که خپل وي که پردی، که ملا وي که مکتبي، که جماعتي وي او که جمعیتي.

د اسلامي خلیفه او امیر اطاعت

لیکوال تر دې عنوان لاندي د بیعت او اطاعت دوه بېلي بېلي موضوع ګاني سره خلط کړې، په پیل کي ئې لیکلي: "دا چي د اسلامي شریعت له مخي بیعت خورا درووند اهمیت لري او هیڅکله یوازي رسمي دود او تشریفاتي دستور ندئ. د سپېڅلي شریعت لوی حکم دئ.... د شرعي بیعت وروسته په رعیت او اولس باندي نه یوازي د هغه اطاعت کولو تأکید کوي، بلکي د خدای جل شأنه او د هغه د رسول علیه السلام د اطاعت وروسته ئې د امیر او خلیفه اطاعت فرض ګرځولی." په همدې لړ کي ئې د ابن خلدون اقوال او د بخاري روایات د دلیل په توګه راوړي. دوی ته په دې اړه څو عرایض لرو:

- بیعت بېله موضوع ده او د امیر اطاعت بېله موضوع، یوه د امیر له ټاکلو مخکي ده او بله ئې تري وروسته، یوه د خلکو حق دئ او بله ئې ذمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

واري او مسئوليت، په بيعت سره امير ټاکل کېږي او بيا په همدې بيعت سره د ټاکل شوي امير اطاعت پر مسلمانانو لازم گرځي؛ د بيعت په اړه دوه انگېرني مومو: ۱- يوه ئې دا چې امير د بيعت له لاري ټاکل کېږي، هغه څوک شرعي امير دئ او اطاعت ئې پر مسلمانانو لازم چې په خپله مسلمانانو غوره کړی وي او په خپله خوښه ئې بيعت ورسره کړی وي. ۲- او بله ئې دا چې امير له نورو لارو ټاکل کېږي او بيا پر خلکو لازمه ده چې له دغه امير سره بيعت وکړي!! يعني بيعت تشريفاتي مراسم دي چې د امير له ټاکلو وروسته ترسره کېږي!! موږ له هغو محققينو، مجتهدينو او فقهاوو سره موافق يو او د دوی رأيه د قرآن او سنت مطابق گڼو چې بيعت د امارت لپاره ضروري شرط بولي نه تشريفاتي مراسم، او د هغو خلکو دا رأيه کمزورې او بې بنسټه گڼو چې بيعت د امير له ټاکلو وروسته د خلکو د ذمه وارۍ او مسئوليت په توگه وړاندي کوي، دا يوه مغالطه ده چې (بيعت) او (اطاعت) سره خلطوي.

- ليکوال د دې پر ځای چې د امير په ټاکني کي د (بيعت) اهميت او ونډي ته اشاره وکړي او ووايي چې د امارت لپاره اساسي شرط دئ؛ بل لوري ته ځي او دا موضوع څېړي چې د امير اطاعت پر مسلمانانو فرض دئ!!
- که بيعت د مسلمانانو حق نه وی او د دوی خوښي ته نه وی پرېښودل شوی نو نه به هغو صحابه وو له علي رضی الله عنه سره خپل بيعت ځنډولی وو چې د ده د امارت په اړه ئې څه ملاحظات درلودل او نه به علي رضی الله عنه له ابوبکر رضی الله عنه سره خپل بيعت تر يوې مودې ځنډولی وو (که

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا روایت صحیح وګڼو).

- له امیر سره بیعت د بلي هري شرعي مبایعې او معاملې په څېر دئ، د طرفینو تر منځ له توافق نه وروسته اعتبار لري، لکه دا چي نارینه د ښځینه وو لپاره قیم غوره شوی خو هغه مهال ئې د ښځې قیم ګڼلی شو چي دواړه لوري د نکاح تړون ترسره کړي، له دغه تړونه وروسته مېړه د ښځې قیم شي او اطاعت ئې پرې لازم، په همدې توګه پر مسلمانانو د امیر اطاعت لازم دئ خو د هغه امیر اطاعت چي دوی په خپله خوښه ټاکلی او بیعت ئې ورسره کړی. که تاسو د النساء د سورې په (۵۸-۵۹) آیتونو کي لږ غور وکړئ نو متوجه به شئ چي لومړی ټولو مسلمانانو ته امر شوی چي د امانت (امارت) اهل تشخیص کړی، امانت وروسپارئ او بیا ورته ویل شوي چي د خپل اولي الامر اطاعت وکړئ، لومړی د امانت (امارت) سپارلو موضوع راغلې او بیا د اولي الامر د اطاعت موضوع، خو دا هم ویل شوي چي د هغه اولي الامر اطاعت وکړئ چي ستاسو له منځه وي، تاسو غوره کړی وي او تاسو ئې د ځان په څېر ګڼئ.

په یوه وخت کي له دوو خلفاوو سره بیعت

لیکوال تر دې سرلیک لاندي لیکي: "د اسلامي شریعت پرېکړه دا ده چي هر کله د یوه خلیفه او امیر سره مسلمانان بیعت وکړي او د هغه په مقابل کي د خلافت او امارت لپاره بل مدعي پورته شي نو د هغه حکم دا دئ چي هغه باغي دئ ... بیا پر دغو دوو روایاتو استناد کوي:

عَنْ أَبِى سَعِيدٍ الْخُدْرِىِّ قَالَ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ -صلى الله عليه وسلم- « إِذَا بُويِعَ

(c) ketabton.com: The Digital Library

لِخَلِيفَتَيْنِ فَاقْتُلُوا الآخَرَ مِنْهُمَا ».

له ابو سعيد خدري نه روايت دئ چي رَسُولُ اللّه صلى الله عليه وسلم وفرمايل: كله چي له دوو خلفاوو سره بيعت وكړاى شي نو په هغوى دواړو كي وروستى ووژنئ»

عَنْ عَرْفَجَةَ قَالَ سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ -صلى الله عليه وسلم- يَقُولُ « مَنْ أَتَاكُمْ وَأَمْرُكُمْ جَمِيعٌ عَلَى رَجُلٍ وَاحِدٍ يُرِيدُ أَنْ يَشُقَّ عَصَاكُمْ أَوْ يُفَرِّقَ جَمَاعَتَكُمْ فَاقْتُلُوهُ »

له عرفجه نه روايت دئ چي له رَسُولُ اللّه صلى الله عليه وسلم څخه مي واورېدل چي وئې فرمايل: څوک چي د دې لپاره ستاسو خوا ته راشي چي يووالى مو ټوټې ټوټې كړي او ډله مو خوره او متفرقه كړي حال دا چي تاسو د يوه كس (امير) په خوا كي متحد وئ، نو وئې وژنئ.

بيا ليكي چي اوس دي ښاغلى حكمتيار د دغو احاديثو د لوستلو وروسته پرېكړه وكړي چي څوک اميرالمؤمنين دئ؛ لومړنى كه وروستنى؟ (كرزى كه ملامحمد عمر مجاهد؟) د ملامحمد عمر مجاهد سره د هېواد د اهل الحل و العقد څښتنانو د ۱۳۷۵لمريز كال د حمل د مياشتي په څوارلسمه نېټه د شرعي امير په توگه بيعت شوى او كرزى په ۱۳۸۰كال كي د يرغلگرو امريكايانو په زور راوستل شو او په كابل كي ورته ارگ وسپارل شو، نو اوس تا ته !! د خپل ضمير او وجدان په رڼا كي كومه فتوى سمه ليدلى شي؟ اسلامي شريعت وايي چي دويم امير واجب القتل دئ او هيڅكله ئې واكمني شرعي واكمني نه ده!! ته څه وايې؟!!

دوى ته په ډېر درناوي سره څو مشورې لرو:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- تاسو د نیوکي الفاظو ته متوجه شوي نه یئ، هلته داسي ویل شوي: "طالبان خپل امیرالمؤمنین په دې دلیل شرعي امیر بولي چي د دوی د اقتدار پر مهال په کندهار کي د اهل حل و عقد یوې غونډي هغه ته د امیرالمؤمنین لقب ورکړ!! خو دوی به اوس دې خبري ته څه ځواب ورکوي چي د دوی هغه اهل حل و عقد چي په کندهار کي راغونډ کړی شول او ملامحمد عمر مجاهد ته ئې د امیرالمؤمنین لقب ورکړ اوس د دوی مطلق اکثریت، نږدې ۹۰% نوي په سلو کي د کرزي خوا ته ولاړ دي او هغه امیرالمؤمنین ګڼي؟!! د دغو (اهل حل وعقد!!) کومه فتوی سمه او شرعي ګڼي، مخکنۍ که اوسنۍ؟!! که د امیر انتخاب په محدودو کسانو پورې مربوط شي تل به دا ترخه تجربه تکرارېږي، هرڅوک چي د اقتدار پر کرسۍ ناست وي یا تر نورو ډېرې پیسې ولري، دوی به اخلي او د خپلي خوښي فتواوي به پرې مهر کوي!!"
- زموږ له نظره دا خلک اهل حل و عقد نه وو او نه دي، نه ئې مخکنۍ پرېکړه صحیح وه او نه اوسنۍ، د کرزي له امریکایي حکومت سره د دوی ملګرتیا ښیي چي دا ډېر نااهله او دین خرڅوونکي مفتیان وو نه اهل حل و عقد!! نه دوی د امیر د ټاکلو حق لري او نه د دوی په څېر نور، د امیر د ټاکلو حق د ولس دئ نه د داسي خلکو!! ملامحمد عمر مجاهد د طالبانو امیر وو؛ نه د ټول افغان ولس امیر او نه د ټولو مؤمنانو امیر، نه ټولو اهل الرأی افغانانو ده ته رأیه ورکړې وه او نه ټول افغان ولس ورسره بیعت کړی او نه ئې پر ټول افغانستان واکمني مسلطه شوې وه، نه ټول مسلمانان د ده پر سر متحد شوي وو، کوم روایات چي تا نقل کړي یو ئې هم دلته

(c) ketabton.com: The Digital Library

مصداق او مجال نه لري او د هغه په استناد دا امارت داسي نه ثابتېږي چي څوک ئې ونه مني نو هغه مباح الدم او واجب القتل دئ!!

- داسي اميران ډېر د مخه موجود وو، په لکونو افغانانو ورسره بيعت کړی وو، تر امارت لاندي ئې په لکونو خلکو جهاد کړی وو، آيا تاسو وروستني اميران، له لومړنيو نه ډېر وروسته راپاڅېدلي اميران؛ باغيان او واجب القتل گڼئ؟ آيا له دوی سره جنگ د کافرانو تر جنگ هم افضل گڼئ؟!! طالبان خو له نورو تنظيمونو جوړ شوي، مشرانو ئې هم د نورو تنظيمونو له مشرانو او اميرانو سره بيعتونه کړي وو، د ځينو امير مرحوم مولوي محمد نبي محمدي وو، د ځينو مرحوم مولوي محمد يونس خالص، د ځينو سياف، د ځينو رباني، د ځينو مجددي، د ځينو گيلاني، د ځينو مرحوم مولوي منصور، د ځينو مولوي عبدالستار صديقي، د ځينو محمد امين مجددي، د ځينو ظاهر شاه او ځيني ئې هم د حزب اسلامي غړي، چي د دغو مطلق اکثريت اوس په کابل کي د کرزي خوا ته ولاړ دي او د کابل په امريکايي حکومت کي فعاله ونډه لري، نه پوهېږو چي څنگه ئې مخکني بيعتونه بې اعتبار گڼې او اوسنی ئې دومره شرعي او د قرآن او حديث مطابق چي مخالف ته ئې د باغي په سترگه گورې؟!! آيا په شريعت کي له يوه سره بې موجبه د بيعت ماتولو او له بل سره د بيعت کولو لپاره هم کوم مجوز مومې؟!

- ستا دا استدلال ډېر کمزوری دئ چي کرزی او رباني متغلب واکمنان نه بولې!! د چا پر قول چي ته استناد کوې هغوی متغلب واکمنان په دوو ډولونو وېشلي: ښه متغلب او بد متغلب، ښه ئې هغه دئ چي د زور او

(c) ketabton.com: The Digital Library

فوځي ځواک له لاري قدرت ترلاسه کړي، پر اوضاع مسلط شي او شریعت نافذ کړي، یوازي د دغه متغلب په اړه وایي: غوره دا ده چي د دې متغلب اطاعت وشي، خو دا هم د مسلمانانو تشخیص ته پرېږدي چي وګوري دا متغلب د اطاعت وړ دئ که نه، که نه وي نو د ده په ضد قیام او پاڅون غوره دئ که تر مناسب فرصت پوري انتظار؟

- موږ کرزي او رباني ته نه د امیرالمؤمنین خطاب کړی او نه ئې متغلب امیران ګڼو، ستاسو هغه ملګري ئې امیرالمؤمنین ګڼي چي تاسو د کندهار په غونډې کي د اهل حل و عقد په نامه راغونډ کړي وو!!
- که ته ووایې چي طالبان ښه متغلبین وو او کرزی او رباني خراب متغلبین نو موږ درسره زیات اختلاف نه لرو، یوازي دومره وایو چي پر یوه ئې هم ټول افغان ولس نه دئ راغونډ شوی او پر اوضاع نه دي مسلط شوي، او د داسي متغلب نوم نشو ورکولی چي اطاعت ئې واجب او مخالفت ئې حرام وي.
- زموږ مشوره دا ده چي تاسو هغه کسان هم مباح الدم مه ګڼئ چي مخکي ئې له تاسو سره بیعت کړی وو او اوس ئې له کرزي سره بیعت کړی، خپله ټوله توجه د اصلي او لوی دښمن لوري ته واړوئ، له دغو ذلیلو کسانو سره ښایي دا کافي وي چي بیا پرې اعتماد ونه کړئ او بیا ورته اهل حل و عقد ونه وایئ.
- که په استیلاء او غلبې سره څوک امیر کېږي نو بیا خو د استیلاء په ختمېدو سره د هغه امارت هم پای ته رسېږي، اوس خو طالبان نه پر مرکز استیلاء لري او په کوم لوی او ووړ ښار، خو سره له دې خپل امیر

(c) ketabton.com: The Digital Library

شرعي امیر ګڼي، د دې معنی خو دا شوه چې تاسو استیلاء د امارت لپاره شرط نه ګڼئ، نو نه پوهېږو چې څنګه د هغه چا پر قول استناد کوئ چې د غلبې او استیلاء امارت په مشروط توګه جائز او واجب الاطاعت ګڼي؟!!

د خلیفه او امیر عزلول

محترم لیکوال تر دې عنوان لاندې لیکي:

ښاغلي حکمتیار صاحب لیکلي: "د امیر نصب او عزل د ولس حق دئ!!! څنګه چې د جومات امامت د لمونځ کوونکو په اطاعت پورې مشروط شوی او یا د سفر په دوران کې د سفر د امیر انتخاب او عزل واک ګډو سفر کوونکو ته ورکړی شوی" ورپسې لیکي: د اسلامي خلیفه د نصب او ټاکلو په اړه موږ وړاندې مفصل بحث کړی ... پاتې شوه د خلیفه د عزل موضوع، په دې باب هم اسلامي شریعت د مسلمانانو رهنمایي کړې، هغه شرایط او مهال ویشونه ئې په ګوته او تعین کړي چې پکې مسلمانان کولی شي د خلیفه او امیر د نارواوو په وړاندې پاڅون وکړي. البته شریعت په ډېره آسانه او لنډه توګه د دې کار د کولو اجازه نه ده ورکړې او نه د دیموکراسي او جمهوریت په هر پنځه یا څلور کاله وروسته د نوي مشر او خلیفه تعینولو د دریځ سره اسلام ملګرتیا او توافق شته.

دلته څو خبري ضروري بریښي:

- که تاسو هغه روایات او دلایل چې تر دې عنوان لاندې محترم لیکوال راوړي مطالعه کړئ نو وبه ګوري چې په اصلي موضوع د بحث په ځای ئې له امیر نه د بغاوت او له جماعت نه د وتلو موضوع څېړلې، موږ له

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټولو دغو روایاتو سره په بشپړه توګه موافق یو، د شرعي امیر په خلاف بغاوت او پاڅون حرام ګڼو، له جماعت نه وتل او له جماعت نه بهر پاته کېدل ناجائز بولو، دا د هر مسلمان شرعي او دیني وجیبه ګڼو چې په یوه جماعت کې به ژوند کوي، له امیر سره به بیعت کوي او د هغه اطاعت به کوي، دا هم ورسره منو چې په معمولي ناخوالو دې صبر وکړي او یوازې هغه مهال دې د واکمن په خلاف وسلې ته لاس کړي چې شریعت اجازه ورکړي او له امیر نه څرګند کفر وګوري، په دغو قضایاوو کې نه ورسره اختلاف لرو او نه دا مسایل دلته مطرح او د څېړلو وړ دي، د بحث وړ موضوع ګاني دا دي:

۱. آیا ولس کولی شي د امیر لپاره موده وټاکي؟

۲. څنګه کولی شو د امیر د عزلولو پر سر له جګړو او وینو توئېدو مخنیوی وکړو او پرې نږدو چې د عثمان رضی الله عنه او علي رضی الله عنه د شهادت غمجنې پېښې بیا تکرار شي؟

۳. که د امیر د عزل موجبات برابر شول څوک به ئې عزلوي؟ څوک به دا پرېکړه کوي چې اوس د عزل موجبات رامنځته شوي او دا امیر د عزلولو وړ دئ؟ که دا امیر په چوکۍ پورې نښتی وو، استعفاء ته چمتو نه وو، ځینو سرکاري مفتیانو هم دی واجب الاطاعت امیر ګڼلو، د منبر پر سر هم د ده لپاره په خطبو کې دا دعاء کېده چې خلدالله ملکه و سلطانه: خدای دې پاچایي او اقتدار تلپاتې کړي، خو په هغه کې د عزل ټول موجبات ترسترګو کېدل، له کفارو سره ئې دوستي کوله، کمونیستان ئې په حکومت کې شامل کړي وو، هغو ډلو ته ئې اقتدار سپارلی وو چې مشرکین

(c) ketabton.com: The Digital Library

دي او صحابه وو ته ښکنځلي کوي، په بیت المال کي ئې خیانت کولو، په عیاشي کي غرق وو، هم چرسي وو او هم شرابي، د ښځو حجاب ئې له منځه یووړ او نجوني ئې په دې مکلفي کړې چي مکتب ته به په غربي جامه (میني ژوپ) کي ځي، په راډیو او ټلویزیون کي ئې د نیمه بربنډو ښځو سندري او رقص رایج کړ، له ولس سره ئې مشوره نه کوله، سود او قمار ئې جائز ګڼلو... نو د دغه واجب العزل واکمن د عزلولو پرېکړه به څوک کوي؟ دا خو ډېر آسان او مفت ځواب دئ چي څوک ووایي: اهل حل و عقد دي دا پرېکړه وکړي!! خو دا له سم او عملي ځواب نه تېښته ده او هغه څوک به دا ځواب ورکوي چي له حقایقو او واقعیتونو بې خبره وي، ځکه موږ دغسي واکمنان ډېر ولیدل، له ظاهرشاه رانیولې تر نن پوري، همدغو ته ډېرو هغو خلکو د واجب الاطاعت امیر په سترګه کتل چي تاسو ئې اهل حل و عقد ګڼئ، د هغوی د تاج و تخت او اقتدار د دوام دعاګاني ئې کولې، د هغوی په خلاف پاڅون ئې حرام ګڼلو!!

۴. څوک چي وایي اهل حل و عقد علماء دي؛ هغوی ته وایو د علم او عالم لپاره معیار څه دئ؟ اوس خو د داسي خلکو شمېر لکونو ته رسېدلی چي د عالم خطاب ورته کېږي خو نه له قرآنه خبر دي او نه له حدیث نه، یوازي دومره څه ئې زده کړي چي په یوه جومات کي امامت وکړی شي، څوک چي وایي قومي مشران د اهل حل و عقد غړي دي هغوی ته وایو: اوس خو هغه مخکنی قومي جوړښت تر ډېره حده له منځه تللی، په ښارونو کي ئې اصلاً آثار هم نه تر سترګو کېږي، او که هر مَلَک، قریه دار، ارباب او خان قومي مشر وګڼو نو د دوی شمېر د دوی تر پلویانو که

(c) ketabton.com: The Digital Library

زيات نه وي کم هم نه دئ، د قومي مشر لپاره معيار څه دئ؟ که فوځي مشران د اهل حل و عقد غړي وګڼو نو اوس خو هغه مخکني فوځي مشران نشته، فوځي مشران خو په حکومتي فوځ کي او د واکمن تابع او خدمتګار وي او د هغه تر قومندې لاندي حتی له خپل ولس سره هم جنګېږي!! که دا جائز وګڼو بيا خو بايد فوځي کودتاګاني هم جائز وګڼو!! که احياناً سترګي پټي کړو او له تاسو سره دا غير واقعي او غير عملي رأيه ومنو؛ موږ ته ووايئ چي څوک به دا خلک راغونډوي؟ طبيعي ده چي مسلط امير خو دا کار نه کوي، او که دا امير څوک راغونډوي نو د خپلي خوښي داسي خلک به راغنډوي چي د ده اقتدار په څلورو کتابونو شرعي ګڼي او د ده په ضد څه ويل او څه کول حرام بولي!! د مستحق العزل امير د تشخيص او عزلولو پرېکړه په اهل حل و عقد پوري تړل نه عملي ده او نه د حل لار، داسي فتوی هغه څوک ورکولی شي چي د خير پر غونډۍ ناست او له حقايقو او واقعيتونو بې خبره وي.

۵. ښاغلي رباني او ښاغلي سياف هم ويل چي د امير د ټاکلو حق د اهل حل و عقد دئ نه د عام ولس، انتخابات ئې ناروا ګڼل، په کابل او هرات کي ئې د خپلي خوښي خلک راغونډ کړل، رشوتونه ئې ورکړل او د رباني حکومت ته ئې د شرعي بنې ورکولو هڅه وکړه، خو دا دئ ګورئ چي اوس ئې په امريکايي انتخاباتو کي؛ د امريکايانو تر نظامي تسلط لاندي برخه واخيسته!! او اوس د امريکايي پارلمان غړي دي!! نه يوازي دا چي امريکايانو ته ئې پر افغانستان د بريد بلنه ورکړه؛ بلکي ترې غوښتل ئې چي بمباري مو لازياته تونده او تېزه کړئ او لازيات لوی لوی بمونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وکاروئ، او اوس هم په زاریو زاریو له امریکایانو غواړي چي دوی د دولت د مخالفینو په ضد جنګ کي استخدام کړي، ځکه چي د جنګ تجربه لري او د افغانستان له وضعیته خبر دي او تر بهرنیو عسکرو ښه جنګېدی شي!! که دوی هغه مهال لدې سره موافقه کړې وی چي د امیر په اړه دي افغان ولس تصمیم ونیسي، د مجاهدینو له مشرانو څخه دي یو د مسلمانانو د اکثریت په خوښه غوره شي؛ د جګړو، توطئو، له کمونیستانو سره د ائتلافونو، په بهرنیو ځواکونو د اتکاء لار ئې نه وی غوره کړې نو نه به هېواد ورانېدو او نه به د بې ګناه افغانانو وینې توئېدې او نه به پر افغانستان باندي د بهرنیو ځواکونو برید ته لار آوارېده!!

مورږ وایو:

- مسلمانان دا حق لري چي د امیر لپاره معینه موده وټاکي، له یوه امیر سره بیعت په اصل کي د مسلمانانو او امیر ترمنځ یو قرارداد دئ، دا د دوی خوښي ته پرېښودل شوې چي څوک د امیر په توګه ټاکي، د څومره مودې لپاره او کوم کوم صلاحیتونه ورکوي، امارت په اصل کي د خلکو امانت دئ، داسي چا ته به ئې سپاري چي د دې امانت اهل وي، په دې شرط ئې ورته سپاري چي شریعت به پلي کوي او عدالت به تأمینوي، کله چي وګوري دی د خپلي دندي د ترسره کولو توان نه لري یا ئې په خپلو ژمنو وفا نه ده کړې؛ د هغه د عزلولو حق لري.
- د دې په ځای چي ولس د امیر د عزلولو لپاره پاڅون ته اړ شي، ویني توی شي، جګړي پیل شي، دا غوره ده چي هر څو کاله وروسته د امیر په اړه له مسلمانانو پوښتنه وشي چي آیا دا امیر د دې وړ دئ چي خپل کار ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوام ورکړي او که د ده بدلول مفيد او د اسلام او مسلمانانو په ګټه دئ او بل داسي امير راوړاندي کول غوره دي چي تر مخکني له هره پلوه وړتيا او اهليت لري.

- څوک چي له دې کار سره مخالفت کوي يوازي يو دليل لري او هغه دا چي صحابه وو دا کار نه دئ کړی!! هغوی ته وايو: ۱- که موږ د ابوبکر، عمر، عثمان او علي رضی الله عنهم په څېر اهل، متقي او امين اميران پيدا کړل نو د دائم العمر اميرانو په توګه به ئې ټاکو، اوس چي داسي شخصيتونه نشو موندلی؛ نو غوره دا ده چي د امير لپاره موده وټاکو. ۲- نه يوازي دا چي په قرآن او د پيغمبر عليه السلام په احاديثو کي داسي آيت او حديث نه مومو چي صراحتاً او يا تلويحاً دې د امير لپاره د مودې ټاکل ناجائز ګڼلی وي بلکي د النساء د سورې له (۵۸-۵۹) آيتونو نه په ډېر وضاحت سره معلومېږي چي مسلمانان دا حق لري چي د امارت (امانت) تر کومه وخته چي د دوی خوښه وي اهل شخص ته وسپاري، امارت د امانت په نامه يادول همدغه معنی ورکوي. دا ځکه چي هيڅوک خپل امانت هيچا ته د دائم لپاره نه سپاري، امانت تل موقتي وي او موده ئې د هغه چا له لوري ټاکل کېږي چي د امانت خاوند دئ. ۳- يوازي هغه کار ته حرام کار ويلی شو چي د صريح نص په حکم حرام شوی وي، هغه کار ته حرام نشو ويلی چي صحابه وو نه وي کړی. څوک چي د امير په خلاف بغاوت ناجائز ګڼي او د کفر بواح له ليدو پرته د هغه په ضد پاڅون کول او وسله کارول حرام بولي نو ولي ئې د خپلو هغو اميرانو په خلاف بغاوت وکړ چي بيعت ئې ورسره کړی وو؟ ولي له حزب اسلامي سره وجنګېدل؟ آيا د شمالي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټلوالي جنګ له حزب اسلامي سره تنظيمي جنګ وو او د همدې ټلوالي په ضد د طالبانو جنګ سپېڅلی او مقدس جهاد وو؟!! ۴- ستا دا بحث په هغه صورت کي مفيد وو چي قدرت د مسلمانانو په لاس کي وی، افغانستان آزاد او اسلامي شريعت په کي نافذ وی، يوازي امير ئې منحرف او په فسق او فساد کي پرېوتی وی، او مسلمانانو دا فتوی غوښتی چي آيا د دې امير په ضد پاڅون روا دئ که نه، بيا تا دغه روايات د هغوی مخي ته ايښي وی او ورته ويلي دي وی چي تر څو کفر بواح ونه ګورئ د امير په ضد بغاوت مه کوئ او وسله مه کاروئ!! حال دا چي دلته د بحث موضوع دا ده چي آيا مسلمانان د خپل امير لپاره د ټاکلو پر مهال او د بيعت په ورځ دا شرط وضعه کولی شي چي ته به تر دې وخته امير وې، که دي سم امتحان ورکړ نو بيا دي غوره کوو او که نه ستا پر ځای بل څوک راوړاندي کوو. که څوک له دې سره موافق نه وي هغه دي شرعي حجت او لږ تر لږه کوم عقلي دليل وړاندي کړي.

متغلب څوک دئ؟

دا د محترم ليکوال د رسالې بل عنوان دئ چي ترې لاندي ئې ليکلي: ... د ښاغلي حکمتيار صاحب د لاندي نيوکي ارزوني ته اړتيا ده چي ليکلي ئې دي: "ځيني داسي هم شته چي وايي: که څوک د زور او غلبې له لاري قدرت ته ورسېږي خو مسلمان وي نو د هغه اطاعت ضروري دئ او د هغه مخالفت ناروا!! دا خوارکيان په دې نه پوهېږي چي متغلب حکومت جائز ګڼل داسي دي لکه د اضطرار په وخت کي د خوګ غوښه جائز ګڼل، دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

استثنائي حالت ته عموميت ورکول يوه کرکجنه مغالطه ده. دوی ته وايو: که دا د يوه اصل په توگه منئ نو بيا خو نن د متغلب مصداق کرزی دئ نه ملامحمد عمر مجاهد او پرون ئې مصداق رباني وو!! ولي مو د دغو متغلبينو حکومت ونه منلو؟!" موږ نه وايو چې ستاسو دا کار غلط دئ، برعکس وايو چې د متغلب حکومت جائز گڼل غلطي ده. که دا د يوه اصل په توگه ومنل شي نو بيا خو به افغانستان د سوريې په برخليک اخته کېږي، د سوريې مطلق اکثريت مسلمانان او سنيان دي، خو يوه نامسلمانه او مشرکه اقليت ډله پرې حکومت کوي، دا ډله له شيعه وو سره نږدې اړيکي لري، پر افغانستان به هم دې ته ورته يو داسي اقليت د حکومت کولو مجال ترلاسه کوي چې ايران ئې مرسته کوي، ځينو شيعه ډلو په ايران کي حتی په خپلو نشراتو کي ليکل چې ايران بايد زموږ مرسته وکړي چې په افغانستان کي د شيعه وو حکومت جوړ کړو، دا کار ئې ممکن گڼلو او ويل ئې چې که په سوريه کي دا کار ممکن دئ نو په افغانستان کي ئې هم امکان شته!! ايران دا اوس لگيا دئ په کابل، هرات او مزار کي د شيعه وو لپاره زمکي اخلي او منصوبه ئې دا ده چې د دغو مهمو ښارونو اکثريت استوگن شيعه کړي، دا خبره د ايران مسئولين په ډېر وقاحت او بې شرمۍ سره کوي او د عواقبو پروا ئې هم نلري، گمان کوي چې دوی کولی شي اقليتونه د پښتنو په ضد متحد کړي او په کابل کي د خپلي خوښي مزدور حکومت قدرت ته ورسوي.

همدرد صاحب ورپسې ليکي: هوکې! دا موږ هم منو او د ښاغلي سره اتفاق لرو چې ملامحمد عمر مجاهد (حفظه الله) متغلب نه دئ... هغه يو

(c) ketabton.com: The Digital Library
شرعي امير دئ او د هېواد نږدې يو نيم زر جيدو علماوو له هغه سره بيعت کړې... خو... کرزی هيڅکله د متغلب مصداق نه دئ.... تر دې چې هغه له سره د واک څښتن ندی، ټول واک د يرغلگرو امريکايانو په لاسو کې دی....

محترم ليکوال ته وايو: تاسو بيا هم اشتباه کړې، هم د بل د وينا د تعبير په اړه او هم د متغلب د معنی په اړه. د کوم اساسي قانون په رسالې کې دا خبره د هغه چا په ځواب کې ويل شوې چې استيلاء او غلبه د امارت لپاره شرط گڼې، هغوی ته ويل شوي چې نن خو د مستولي او متغلب مصداق ملامحمد عمر مجاهد نه بلکې کرزی دئ او پرون ئې مصداق رباني وو، عجيبه ده چې تاسو په نظر کې د متغلب حکومت منل ضروري گڼئ خو په عمل کې ورسره جنگېږئ!! که استيلاء د امارت لپاره شرط وي نو بيا خو نن د هغو ډلو مشرانو ته د امير خطاب نشو کولی چې تر بشپړ تسلط لاندې سيمه نلري او د امريکايانو په ضد په چريکي جگړو بوخت دي!! بيا خو تاسو د طالبانو پرونی حکومت هم تر پوښتنې لاندې راولئ او امارت ئې مسلم نه گڼئ!! ځکه پرون هم طالبان په دې نه وو توانېدلي چې پر ټول افغانستان خپل تسلط ټينگ کړي، د کابل په څو کيلومترۍ کې او په پروان کې خونړۍ جگړې رواني وې، په تخار کې هم داسې ستره او خونړۍ جگړه روانه وه چې هره اونۍ به له مسکو نه د مشهد له لارې څو طيارې وسلې او مهمات شمالي ټلوالې ته وررسېدل او دا ټول به په دغو جگړو کې کارېدل.

تاسو د متغلب په اړه هم دا اشتباه کړې چې يوازې ئې د هغه واکمن

(c) ketabton.com: The Digital Library

بل نوم ګڼۍ چې په زور مسلط شوی وي خو شریعت نافذوي!! د متغلب لغوي معنی دا ده چې څوک د زور او ځواک له لارې پر اوضاع مسلط شي، کېدی شي مسلمان وي او شریعت نافذ کړي او کېدی شي په ظاهر کې د اسلام دعوی کوي خو په عمل کې نه شریعت نافذ کړي او نه اسلام او مسلمانانو ته صادق او وفادار وي. کرزی یقیناً متغلب دئ خو د پردیو د مټو په زور د افغانستان د یوې برخې داسې متغلب چې واکمني ئې کاواکه او لړزانه ده!!

موږ له تاسو سره په بشپړه توګه موافق یو چې افغانستان اشغال شوی، واک د اشغالګرانو په لاس کې دئ، زموږ هېواد دارالحرب دئ، جهاد پر ټولو مسلمانانو فرض دئ، دا خبرې موږ تر تاسو ډېر د مخه او هغه مهال اعلان کړې چې تاسو لا د امریکایانو په ضد جهاد ته چمتووالی نه درلود، تاسو او ټولو باخبره افغانانو ته معلومه ده چې د کابل او کندهار له سقوط نه وروسته د طالبانو مشران له داسې سخت حالت سره مخامخ شول چې هر یو ئې د خپل ځان او کورنۍ د ایستلو او خوندي ځای ته د انتقال په کار مشغول وو، دوی نږدې یو نیم کال وروسته په دې موفق شول چې خپل صفوف له سره منظم کړي او ورو ورو د جهاد میدان ته راووځي، د امریکا په ضد د جهاد اعلان زموږ له لوري شوی، د طالبانو د حکومت له نسکورېدو وروسته د امریکایانو له بې پیلوټه طیارې لومړی راکټ زموږ په ضد توغول شوی، زه د هغه عملیاتو شاهد وم چې د لومړي ځل لپاره د کنر د اسمار او دانګام ولسوالیو ترمنځ؛ د امریکایانو پر ګزمې د حزب اسلامي د مجاهدینو له لوري ترسره شول، هم مې په آسمان کې ایف شپاړس

(c) ketabton.com: The Digital Library

طياري او د هغوی بمبارۍ په خپلو سترګو ليدله او هم د بمونو او راکټو لوخړي او هم مي له دواړو لوريو د ډزو غږونه اورېدل، دا له انصافه لري خبره ده چي زموږ په اړه شک کوې او د خپلي رسالې لوستونکو ته دا تأثر ورکوې چي ښايي موږ به د کرزي له حکومت سره تر پردې شا ته کومه معامله، راکړه ورکړه او تفاهم لرو!! که موږ دا کار کولی نو مخامخ مو له امريکايانو سره هم کولی شو، بيا خو دې ته څه ضرورت وو چي پر افغانستان باندي د امريکايانو يرغل مو محکوم کړ، د دوی په ضد مو د طالبانو د مقاومت ستاينه وکړه، له دوی سره مو د هرراز ملګرتيا لپاره چمتو والی اعلان کړ، کله چي د امريکايانو له بريد نه څو ورځې مخکي په شمال کي د طالبانو ټولو قومندانانو په اتفاق سره فيصله وکړه چي په شمال کي د مقاومت مسئوليت دي حزب اسلامي په غاړه واخلي، د شهيد قاري احمدالله له لاري ئې موږ ته خپله پرېکړه او غوښتنه اعلان کړه؛ موږ ورسره موافقه وکړه، د کابل شورى ئې د آراوو په اتفاق سره دې ته ورته پرېکړه وکړه او د متقي له لاري ئې موږ ته په مقاومت کي د برخي اخيستو او په شمال کي د مقاومت د سوق او اداري مسئوليت په غاړ اخيستلو بلنه راکړه، موږ ورسره موافقه وکړه، خو د طالبانو د کندهار مشرانو د خپلو دواړو شوراګانو پرېکړي ونه منلې، دا خو په ماتي کښتۍ کي له طالبانو سره د ګډ سفر خبره وه، څوک چي د اسلام لپاره دا کار کولی شي څنګه داسي بې ځايه شک پرې کوئ!! چا چي د امريکا له جمهور رئيس ريګن سره هغه مهال له ملاقات نه ډډه وکړه او د هغه بلني ته ئې منفي ځواب ورکړ چي امريکا د شوروي اتحاد په ضد د افغان ولس د مقاومت ننګه او

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملاتړ کاوو، اوس چي امريکايانو زموږ هېواد نيولی څنګه به امريکايانو ته د روغي جوړي يا ملګرتيا لاس ورکوي؟!

د مسلمانانو وژل په کومو حالتونو کي روا دي؟

محترم ليکوال تر دې عنوان لاندي ليکي: "په دوو حالتونو کي د مسلمانانو وژل روا دي: يو دا چي مسلمانان د کافرو په فوځ او اردو کي شامل شي او دا ګڼي چي دنده ئې جنګ دئ، که مسلمان ئې مخي ته راشي که بل څوک... د مسلمان د قتلولو بل صورت دا دئ چي څوک مسلمان د کافرو سره شي د هغوی د برياوو او سوبو لپاره د مسلمانانو سره جنګېږي او يا ورسره اعانت کوي... که څه هم محترم ليکوال دا دواړه بېل صورتونه ګڼلي خو که الفاظو ته ځير شئ نو دواړه ئې يو صورت دئ، دوی ته بايد ووايو چي د مسلمان وژل په لاندي صورتونو کي جائز دئ:

- داسي څوک ووژني چي الله تعالی ئې وژل حرام کړي او د هغه سر، مال او عرض ئې له تېري خوندي شمېرلی، که دا مسلمان وي يا ذمي او مستأمن.
- محارب دښمن ته جاسوسي وکړي.
- د مسلمان په ضد وسله راوباسي.
- د محارب دښمن په فوځ کي يو ځای له مسلمانانو سره وجنګېږي، که څه هم دې جنګ ته اړ شوی وي.
- د داسي شرعي امير په ضد وسله وال بغاوت وکړي چي د مسلمانانو له لوري غوره شوی او واجب العزل نه وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- امنیت ته وسله وال ګوانښ راولاړ کړي، لاري ښکوي او شوکي کوي.

محترم لیکوال په همدې مبحث کي یو ځل بیا وايي چي کرزی متغلب نه دئ، لیکي: د ښاغلي حکمتیار صاحب په حضور کي په ډېر ادب او درنښت سره عرض کوو چي کرزی هیڅکله د متغلب مصداق نه دئ!! بلکي هغه د امریکایانو په شمول د نړی د ټولو کفري ځواکونو معاون دئ... محترم ورور ته وایو: موږ په دې کي په بشپړه توګه درسره موافق یو چي کرزی د متجاوزینو معاون دئ، دا لا څه چي دی او ملګري ئې هغو صلیبي ځواکونو زموږ د هېواد له اشغاله وروسته د اقتدار پر کرسۍ کښېنولي چي د نړی او تاریخ د ستر فرعون جورج بوش تر مشرۍ لاندي ئې زموږ پر هېواد برید وکړ، د دغو صلیبي ځواکونو او د دوی د ملګرو په ضد جهاد یو سپېڅلی او مقدس جهاد دئ، إن شاء الله د شهید او غازي اجر به ئې د احد او بدر د شهیدانو او غازیانو تر اجر کم نه وي، امید دئ چي الله تعالی په خپل فضل او کرم سره دغه ستر مقام ورپه برخه کړي، دا ځکه چي په ځینو روایاتو کي راغلي چي د وروستۍ زمانې او د فساد په دوران کي د مخلص او صالح مسلمان او مجاهد اجر به د پنځوسو صحابه وو په اندازه وي.

خو محترم ورور ته یو ځل بیا یادونه کوو چي له متغلب نه زموږ مراد هغه متغلب نه دئ چي د زور او ځواک په کارولو سره قدرت ترلاسه کړي او شریعت نافذ کړي، کوم علماء چي تا ئې اقوال رانقل کړي هغوی هم متغلب په دوو ډلو وېشي، له یوه سره په احتیاط او حوصلې سره چلند غوره ګڼي او د بل په ضد د پاڅون او قیام سپارښتنه کوي. داسي معلومېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چي تا د متغلب په اړه د دغو علماوو يوه قول ته توجه کړې او بل ته نه، ته يوازي هغه څوک متغلب ګڼې چي د زور له لاري قدرت ترلاسه کړي خو شريعت نافذ کړي!! خو هغه بل متغلب دي له پامه غورځولی چي هم قدرت ته د رسېدو لپاره د زور او ځواک کارولو ناروا لار غوره کوي او هم قدرت ته له رسېدو وروسته شريعت ته شا کوي او په ماانزل الله حکم نه کوي او له خلکو غواړي چي د ده هوی او هوس ته تسليم شي او د ده اقتدار او واکمني ومني.

دا پوښتنه چي پرون رباني متغلب وو؟

ښاغلی ليکوال تر دې سرليک لاندي ليکي:آيا رباني د کابل ښار دننه متغلب وو؟ او که د کابل څخه د باندي هم وو؟ که وو نو بيا ئې ولي په چهارآسياب، ميدان ښار او سروبي کي د خپل دولت مخالف ځواکونه ونشوای ځپلای؟ ...

دوی ته وايو:

- هو! رباني د کابل پر يوې برخي، هرات، د کندهار په ځينو برخو، ... ضعيفه او لړزانه واکمني درلوده، د کمونيستو مليشو، پرچميانو، ايران او مسکو په مرسته او ملګرتيا ئې پر دغو سيمو حکومت کولو، دغه سيمي د هغه ائتلاف په نتيجه کي د دوی لاس ته ورغلې چي د مسکو په وينا، د ايران په وساطت د کمونيستو مليشو، پرچميانو، شورای نظار، جمعيت او ايران پلوه شيعه ډلو څخه په جبل السراج کي جوړ شو او غرب ئې هم مرسته کوله، د افغانستان مربوط سفارتونه د مسکو او واشنګټن ترمنځ د

(c) ketabton.com: The Digital Library

موافقې په نتیجه کې دغه ائتلاف ته وسپارل شول، رباني یو کمزوری او د پردیو پر مټو او مرستو متکي متغلب وو، خو د متغلبینو له دوهمي ډلې څخه، نه هغه متغلب چې تا په پام کې نیولی.

• که تاسو نه د طالبانو حکومت د تغلب او استیلاء حکومت ګڼئ، نه د رباني او نه د کرزي، نو بیا خو ښایي د استیلاء او تغلب لپاره داسي کوم تعریف او تعبیر لرئ چې نه ئې بېلګه تر دې مخکې لیدل شوې او نه به وروسته ولیدل شي!! که ده ته متغلب ونه وایو بیا خو نو نه په تېر تاریخ کې کوم متغلب تېر شوی او نه به وروسته راشي!! بیا خو د متغلب اصطلاح هسي یوه بې مصداقه اصطلاح ده.

• ته موږ ته ووایه: د متغلب لپاره د سلطې او تر سلطې لاندي سیمي لپاره معیار څه دئ؟ واکمني ئې څومره مضبوطه او تر تسلط لاندي سیمه ئې څومره پراخه وي چې د متغلب نوم پرې کېښودی شو؟!! ټول افغانستان معیار ګڼې که ټوله اسلامي نړۍ؟ که ټول افغانستان او ټول افغانان معیار ګڼې نو بیا خو د طالبانو واکمني هم نه ټولو افغانانو منلې او نه پر ټول افغانستان قائمه شوې!! څنګه دلته پر یوې برخي استیلاء د دلیل او مجوز په توګه وړاندي کوې او هلته ئې د تردید لپاره؟!

• د متغلب په اړه ستا ستونزه دا ده چې ګمان کوې د استیلاء او غلبې له لاري یو څوک شرعي امیر جوړېدی شي!! خو حقیقت داسي نه دئ، استیلاء او غلبه د چا واکمنۍ ته شرعي مجوز نشي ورکولی، حتی که شریعت هم نافذ کړي، فقهاوو چې د داسي متغلب په اړه څه ویلي هغه د اضطرار او مجبوریت په حالت کې د ناروا او حرام څیز موقتي جواز ته

(c) ketabton.com: The Digital Library
ورته دئ، هغوی وايي چي که څه هم د داسي کس امارت شرعي نه دئ خو د هغه اطاعت غوره دئ، دا هم تر هغه وخته چي د ده د عزل مناسب شرايط برابر شي، هغوی هيڅکله دا نه دي ويلي چي هر متغلب شرعي امير دئ او اطاعت ئې فرض او لازم!!

(c) ketabton.com: The Digital Library

په قرآن کي د مشر او قائد مواصفات

په قرآن کي په ډېر تفصيل او دقت سره د مسلمانانو د لاربښود او زعيم مواصفات ښودل شوي او لاربښوونه ورته شوې چي څوک؛ له کومو ځانګړتياو سره د زعيم په توګه غوره کړي.

تاسو پوهېږئ چي اسلام مسلمانان له منزوی ژوند نه منعه کوي، په دې ئې ګماري چي د خلکو په منځ کي او په يوه منظم صف کي به اوسي، صالح لاربښود او مشر به ځان ته غوره کوي او له هغه سره به بيعت کوي. د دې لپاره چي وتوانېږي د زعامت وړ شخص او د مشرتابه اهل لاربښود وپېژني او د زعيم په توګه ئې غوره کړي؛ قرآن د يوه صالح او اهل مشر او قائد مواصفات او مشخصات به تفصيل سره بيان کړي او عملي بېلګي ئې د پيغمبرانو عليهم السلام په فکري، اخلاقي او عملي شخصيت کي زموږ مخي ته ايښي دي؛ راشئ دلته ئې څو مهمي برخي په اختصار سره له نظره تېري کړو:

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱ـ امانت

قرآن د ټولو پیغمبرانو علیهم السلام د معرفي په لړ کي موږ ته د دوی دغه د (امانت) صفت په مکرره توګه معرفي کوي او په دې توګه موږ ته وایي چي هغه څوک د زعیم او قائد په توګه غوره کړئ چي امین وي، زعامت او مشري د خلکو امانت او الهي مسئولیت وګڼي، له هغه قدرت او صلاحیت نه په پوره امانت، دقت او احتیاط سره استفاده وکړي چي ستاسو له لوري ورسپارل کېږي، د ده له پرېکړو او اجراءاتو د خلکو مال، نفس او عزت ته صدمه ونه رسېږي، خلک د خپلو هوسونو قرباني نه کړي، له هغه اقتدار چي ولس ئې ورسپاري، د اسلام د پلي کولو، د ولس د هوسایني او د ګډو سپېڅلو آرمانونو او شعارونو په لار کي وکاروي، د اسلام له نظره (ایمان) او (خیانت) هیڅکله یو له بل سره اړخ نه لګوي او په یوه زړه کي نه راغونډېږي، پیغمبر علیه السلام فرمایي: لا ایمان لمن لا امانة له: څوک چي امین نه وي ایمان نه لري.

bqà? Ẅ& ŷ qçÓèqä & Nç A$% Ố ÇÎÈ ûüÎ™ öä3s9 ã qçÞq% M/x‹x.

ÇÊÉÑÈ Èbqãã‹ÏÛr& ur ©!$# (qà)¨?$$sù ÇÊÉÐÈ ×ûüB& îAqß‘ u‘ ö/ä3s9 ’ÎoTÎ) ÇÊÉÏÈ

الشعراء: ۱۰۵ ـ ۱۰۸

د نوح قوم پیغمبران تکذیب کړل، کله چي د دوی ورور نوح ورته وویل: آیا تقوی نه کوئ؟ یقیناً چي زه ستاسو لپاره امین استازی یم، نو له الله ووېرېږئ او زما اطاعت وکړئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ÇËÍÈ bqà)G? Ÿw& Šqè Ñdqä & Ñç, A$% ô) ÇËÌÈ ûüî™ÏΒ&r Aβθß™u‘ öΝà6s9 ’ÎoΤÎ) ÇËÎÈ Èβθãè‹ÏÛr&uρ ©!$#(qà)¨?$$sù ÇËÊÈ ßìüÏΒr& Aqß™u‘ öΝä3s9 ’ÎoΤÎ)

الشعراء: ۱۲۳ ـ ۱۲۶

عاديانو پيغمبران تکذيب کړل، کله چي د دوی ورور هود ورته وويل: آيا تقوى نه کوئ؟ يقيناً چي زه ستاسو لپاره امين استازى يم، نو له الله وويرېږئ او زما اطاعت وکړئ.

د موسى عليه السلام قول رااخلي او فرمايي:

(ŸŠ& ÷b& ÇÐÈ îΛÌŸ2 Aqß™u‘ Ñdä!`r šc öθãã öÏù Pöθs% öΝßγn=ö6s% $ZFù £‰s)s9r

الدخان: ۱۷ ـ ۱۸

ÇÊÑÈ ûüÏΒr& Aqß™u‘ öΝä3s9 ’ÎoΤÎ) « !$Š$6Ïã ¥’<Î)

يقيناً تر دوی مخکي مو د فرعون قوم وآزمويو او يو عزتمن پيغمبر ورغی؛ (له دې وينا سره) چي د الله بندگان راوسپاره، يقيناً چي زه تاسو ته يو امين استازى يم.

قرآن په عامه صيغه فرمايي چي د هر کار لپاره بايد (امين) او (باکفايته) کس وگمارئ:

القصص: ۲۶

ÇËÏÈ ßüÏΒF{$# ‘“Èθs)ø9$# |Nöf y‹ø«tGó™$# Ç tΒ uöz žcÎ) ...

... بې شکه چي تر ټولو غوره کس چي (د کوم کار لپاره ئې) استخداموې؛ هغه دئ چي (پياوړی) او (امين) وي.

په رواياتو کي راځي چي عمر رضي الله عنه يوه ورځ بيت المال ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولاړ چي هلته شته اموال وشمېري، عثمان رضی الله عنه او علي رضی الله عنه هم ورسره ول، د ده زيار، احتياط او دقت ته په پام سره چي په سختي تودوخي کي ئې دا کار په خپله کولو؛ علي رضی الله عنه عثمان رضی الله عنه ته مخ کړ او وئې ويل: په خدای قسم چي دی همغه (قوي امين) دئ.

۲ ـ کفائت

لارښود بايد د دې درووند پېټي د وړلو او د دې ستر مسئوليت د ادا کولو توان او کفائت ولري، هم له علمي پلوه او هم له جسمي پلوه، قرآن د طالوت د انتخاب په قصې کي موږ ته همدا لارښوونه کوي، د دې قصې تفصيلات په دې توګه زموږ مخي ته ږدي:

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

(c) ketabton.com: The Digital Library

’Îsã ª! $r Éó É$r Éùè$ ’Î pÜó ¼çŠ#–r Nà6 øæ ç8ÿÜô $

البقرة: ۲۴۷-۲۴۶ ÇÊÐÈ ÒŠÎæ ì Årº ª! $r ât±„ Æ B¼ç 6 ùà

آیا د بني اسرائیلو هغه ډله دي ونه لیده چي له موسی نه وروسته وه، کله چي ئې خپل پېغمبر ته وویل: مونږ ته یو پاچا وټاکه، تر څو د الله په لار کي وجنګېږو، ورته وئې ویل: آیا داسي خو به نه وي چي جنګېدل دربانديِ فرض شي نو ونه جنګېږئ؟ وئې ویل: نو په مونږ به څه شوي وي چي د الله په لار کي به نه جنګیږو، په داسي حال کي چي له خپل کور کلي او ټبر نه ایستل شوي یو؟ خو چي کله جنګېدل پرېِ فرض کړی شو نو ټول په شا شول غیر له لږ شمېر نه ئې او الله خو د دې ظالمانو په حال ښه پوه دئ.

او پېغمبر ئې ورته وویل: الله خو طالوت درته پاچا ټاکلی، وئې ویل: څنګه به پر مونږ باندي ده لره پاچايي وي، حال دا چي مونږ په پاچايي کي تر ده ډېر وړ او مستحق یو او ده ته د مال پراخوالی هم نه دئ ورکړی شوی؟ وئې ویل: بې شکه چي هغه الله پرتاسو غوره کړی او په علم او جسم کي ئې پراخوالی او زیاتوالی ورکړی او الله چي چا ته وغواړي پاچايي ورکوي او الله ښه پوه واسع دی.

له موسی علیه السلام نه وروسته او هغه وخت چي بني اسرائیل په شرک او فساد اخته او له سمي لاري منحرف شول، نو د جالوت په نامه یو ظالم او بې رحمه پاچا وربانديِ مسلط شو، ډېر ئې ووژل، د دوی کورونه ئې لوټ او تاراج کړل او دوی ئې له خپل کور کلي وشړل، په دې وخت کي اشموئیل علیه السلام د دوی لارښوونه کوله، هغه ته راغلل، له خپلو مخکنیو کړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

وړو او د الله په لار کي د جهاد له نه کولو نه ئې ندامت وښودو او له هغه نه ئې د الله په لار کي د جهاد اجازه وغوښته، هغه مبارک د دوی مخکني حالت ته په پام سره ورته وويل: داسي نه چي جهاد درباندي فرض شي او بيا تاسو له هغه نه ډډه وکړئ، دوی ورته وويل: په داسي حال کي چي پر مونږ ظلمونه شوي، له خپل کلي کور شړل شوي يو، هيڅ داسي دليل نه گورو چي د الله په لار کي ونه جنگېږو، خو چي ورته وويل شو چي اوس نو وسله واخلئ او له دښمن سره وجنگېږئ، يوازي محدودو کسانو تياری وښود، نور ټول له خپلي ژمني او د الله په لار کي له جنگېدو په ډډه شول. د الله پېغمبر ورته وويل: تاسو د يوه پاچا د ټاکلو غوښتنه کړې وه، دا دئ الله تعالی طالوت درته غوره کړی، د الله له دين نه اوښتي قوم ورته وويل: دی خو پر مونږ د مشرۍ وړ نه دئ، نه د نسب له مخي او نه د مال او شتمنۍ له مخي، د ټول ولس قيادت او زعامت خو بايد داسي چا ته وسپارل شي چي قيادت او زعامت له پلار نيکه نه ورته په ميراث پاته شوی وي، د کومي درنې او معتبري کورنۍ غړی وي، ښه ډېر مال او دولت ولري!! پېغمبر د دوی په ځواب کي وايي: دی خو الله غوره کړی، د زعامت او قيادت وړتيا هغه ورکړې، ښه (پوه) دئ او (د ښه صحت او قوي بدن خاوند) دئ، د مشرتابه غوره مواصفات خو همدا دي، خو دوی دې ته تيار نه وو چي د طالوت قيادت ومني، د دوی معيارونه بدل شوي وو، د زعامت د مواصفاتو په اړه ئې همغسي انگېرله چي بې دينه او لاروركي قومونه ئې انگېري، د پېغمبر دا وينا ئې نه منله چي الله تعالی د دوی په څېر نه دئ چي نسب او مال د قيادت لپاره ضروري وگڼي او د طالوت په څېر يو نادار

(c) ketabton.com: The Digital Library
او بې نوم نښانه څوک دي د دوی د مشرۍ لپاره مناسب ونه ګڼي.
ګورئ چي د پيغمبرانو عليهم السلام په مشرب او مسلک کي نه (نسب) معيار دئ او نه (ثروت)، استعدادونه، علمي او جسمي وړتياوي معتبري دي. په دې لارښوونو کي د زعامت په اړه اسلامي او غيراسلامي معيارونه په ډېره دقيقه توګه انځور شوي او موږ ته ښيي چي د جاهلانه معيارونو له مخي زعامت او قيادت يو موروثي توکی، د خاصي کورنۍ او ټبر حق او يوازي (شتمن) د دې منصب وړ او اهل ګڼل کېږي، خو د پيغمبرانو عليهم السلام په لارښوونو کي له فکري، اخلاقي، عملي او جسمي وړتياوو پرته هيڅ څه اعتبار نه لري، ټول موهومي او تصنعي معيارونه او ارزښتونه مردود ګڼل کېږي.

۳ـ علم

مسلمانان په دې ګمارل شوي چي د ټولني تر ټولو (پوه) او (عالم) کس به د مشر او زعيم په توګه غوره کوي، قرآن موږ ته د آدم عليه السلام د خلافت په قصې کي همدا لارښوونه کوي او فرمايي چي الله تعالی د ملائکو په ځای آدم عليه السلام د دې لپاره د زمکي د خلافت لپاره غوره کړ چي تر فرشتو ئې علم جامع او پراخ وو، ملائکو د آدم عليه السلام علم او پوهي ته په پام سره اعتراف وکړ چي د دوی علم محدود دئ:

قالوا لاعلم لنا إلا ما علمتنا: وئې ويل: له هغه پرته چي تا راښودلي هيڅ علم نه لرو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په داسي حال کي چي د آدم علیه السلام په اړه فرمايي:

و علم آدم الاسماء کلها

او آدم ته ئې ټول نومونه وروښودل.

الله جل شأنه آدم علیه السلام او د ده نسل ته د ملائکو په پرتله دا فضیلت ورکړی چي علم ئې تر فرشتو جامع دئ، د هرڅه د پېژندلو او هغه ته د خاص نوم ورکولو استعداد په کي ایښودل شوی، خو ملائکي داسي دي چي هر صنف ئې د خپل خاص کار په اړه علم لري او د نورو شیانو په هکله نه پوهېږي، هر څه پېژندل او بیا هغه ته خاص نوم ورکول د انسان ځانګړتیا ده، دا خصوصیت په بل هیڅ مخلوق کي نه شته، د زمکي د خلافت لپاره همداسي یوه مخلوق ته ضرورت وو، ملائکو دا کار نه شو کولی.

دا آیتونه که له یوې خوا موږ ته لارښوونه کوي چي د اسلام له نظره د (خلافت) لپاره (اعلم: تر نورو ښه پوه) تر ټولو وړ دئ، له بلي خوا د هغه علم څرنګوالی هم موږ ته ښیي چي د خلافت لپاره ضروري دئ، د پیغمبر په شته والي که د طالوت امارت او د اشیاوو د نومونو د پېژندلو په وجه آدم علیه السلام د خلافت لپاره پر فرشتو ترجیح ښیي چي د دې منصب لپاره په ځانګړو برخو کي تخصصي علم کفایت نه کوي، باید د مشرتابه لپاره وړ شخصیتونه د ځانګړو تخصصي علومو له پلوه ونه څېړو او ونه لټوو؛ بلکي د مشرتابه لپاره چي کومي جامع پوهي او بصیرت ته ضرورت دئ دا باید معیار وګڼو او د دې له مخي اهل کس تشخیص او انتخاب کړو.

قرآن د مشر او امیر په توګه د طالوت د انتصاب لپاره دا دلایل وړاندي

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوي:

... Ëó É ßr Ëü ë$ ’Î pZÜó ¼çŠ#–r Nà6 øæ ç8ÿÜô $©$bÎ A$%

Çı̈È Ò ši̇æ ì Å‰r ª! $r ãt± „ Æ B¼ç 6 ü ’Îsã ª! $r البقره: ۲۴۷

وئې ویل: بې شکه چي الله هغه پرتاسو غوره کړی او په (علم) او (جسم) کي ئې پراخوالی او زیاتوالی ورکړی او الله چي چا ته وغواړي پاچایي ورکوي او الله ښه پوه واسع دئ.

یعني د هغو کسانو په ډله کي چي د امارت لپاره نومول شوي؛ طالوت تر ټولو غوره دئ او دوه داسي وړتیاوي لري چي ده ته پر نورو غوره والی ورکوي چي هغه (علم) او (پیاوړی جسم) دي، هم د خپل ولس د لارښوونې او قیادت لپاره ضروري پوهه او علم لري او هم د دې دروند پېټي د وړلو لپاره (پیاوړې متې).

۴ـ قائد باید د ولس لپاره قدوه او بېلګه وي

هغه څوک باید د مشر په توګه غوره شي چي د اسلامي ټولني د ټولو فکری او اخلاقی ارزښتونو له پلوه، آرمانونو او شعارونو ته د وفادارۍ له پلوه، ضوابطو ته د التزام له پلوه او د تګلاري او اسلوب د مراعات له پلوه د ټولني فرد فرد ته د بېلګي او اسوه په څېر وي، لکه چي قرآن په دې اړه فرمایي:

©$ (qã ö b‰. `Jj ¡m ôqŏé « $ ÉqŖ‘ ’Î Nä9 b‰. ‰)©

(c) ketabton.com: The Digital Library

الاحزاب: ÇÈ #ŽΪ. ®$•.Ïr •ÅŷF$Pöx8r

۲۱

يقيناً چي د رسول الله (په شخصيت) کي ستاسو د هغه چا لپاره غوره بېلګه ده چي الله او د آخرت ورځي ته هيله لري او الله ډېر يادوي.

يعني پر الله تعالى د ايمان ځرنګوالى، د هغه فضل او کرم ته هيله درلودل، په آخرت باور او اخروي سعادت لټول او هيله ورته درلودل او د الله تعالى زيات ذکر او يادول بايد له پيغمبر عليه السلام نه زده کړو او هغه د ځان لپاره په دغو برخو کي د بېلګي او اسوه په توګه غوره کړو.

همداراز دا د يوه مؤمن لاربښود ځانګړتيا ګڼل شوې چي له دښمن سره به ئې چلند پرېکنده او قاطع وي، خپل برائت، نه پخلا کېدونکې دښمني او عداوت به له دښمن او د هغه تګلارو، سياستونو او افکارو سره اعلانوي، قرآن په دې اړه فرمايي:

ÔÏBö)ï {q8% Öi ÿçèB ûïï%Ør OŠû•Ô pî pZ ¡ m ôqÖéNã9 ÕMR%. 6%

$ZY•/ #‰/r ÕBÎ $Röÿ. « $ÈrŠ `Ë br‰çè? $ÉBr NãZB {ãä•Ç $RÎ

... ÿç‰ ômr « $Î {qäBsèÔÆm #‰/& ãtÝ ó7%8r ör‰è%$Nã Z•/r

الممتحنه: ۴

يقيناً چي تاسو ته د ابراهيم او هغو کسانو (په شخصيت او دريځونو) کي ښکلې اسوه او بېلګه ده چي له ده سره ملګري ول، هغه مهال چي خپل قوم ته ئې وويل: له تاسو او له هغه څه چي له الله پرته ئې عبادت کوئ برئ او

(c) ketabton.com: The Digital Library

بې زاره يو، له تاسو (او ستاسو له دين نه) انکار کوو، او زموږ او ستاسو ترمنځ تلپاتې دښمني او کرکه راپيدا شوې، تر هغه چي تاسو پر يوازني الله ايمان راوړئ...

يعني له دښمنانو نه په بې زارۍ او برائت کي او د هغوی د تګلارو او افکارو په خلاف د مستمر او تلپاته عداوت او کينې په اعمال او اعلان کي بايد ستاسو ستر لارښود ابراهيم عليه السلام او مؤمن او موحد ياران ستاسو لپاره بېلګه او اسوه وي.

په صداقت، په خپلو ژمنو وفا، تقوی او پرهېزګارۍ، له الله تعالی وېره، د الله پر بندګانو زړه سوی او ترحم، پر خپل جائز حق قناعت، د حدودو او ضوابطو مراعات، د خپلو مسئوليتونو او وجايبو په اړه التزام، د دښمن په وړاندي عدم مداهنت، صبر او استقامت، جرأت او شهامت، د ګواښونو او فشارونو په وړاندي له خضوع او تسليمېدو ډډه... په دې ټولو کي بايد امير او لارښود د نورو لپاره قدوه او اسوه وي.

۵ـ يوازي له الله تعالی د اجر او بدلې طمعه

قرآن د صالح مشرتابه له مهمو مواصفاتو څخه دا صفت ګڼي چي هغه له خپلو پلويانو او مخاطبينو نه د هيڅ بدلې او معاوضې طمعه نه لري، دا وينا د ټولو پيغمبرانو عليهم السلام ګډه وينا بولي چي خپلو مخاطبينو ته ئې ويلي: له تاسو هيڅ بدله او معاوضه نه غواړو، د اجر طمعه مو يوازي له رب العالمين څخه ده، لکه چي فرمايي:

(c) ketabton.com: The Digital Library

bqà)G? Ŵ& ìxÎ» ¹ Nèdqä& Nç; A$% ó} ÇÊÍÈ ûüÎ™ó3$$ŠqB0 öM/ä3 .

$Br ÇÊÎÈ Èbqãè‹Ûr &©$ (qà)?$ù ÇÊÏÈ ûüÏB& Aqß' Nä39 'Î} ÇÊÐÈ

ÇÊÑÈ ûüÏJ=»èø9$# Éb‘ 4?ã žwÎ) “Ìô_& bÎ) @ô_& ôÏB Ïmøã Nä3è=t«ó&

الشعراء: ۱۴۱ ـ ۱۴۵

ثموديانو پيغمبران تکذيب کړل، کله چي د دوی ورور صالح ورته وويل: آيا تقوی نه کوئ؟ يقيناً چي زه ستاسو لپاره امين استازی يم، نو له الله ووېرېږئ او زما اطاعت وکړئ. او له تاسو نه پرې اجر نه غواړو، زموږ اجر خو يوازي پر رب العالمين دئ.

د يوه زړه ور او مجاهد مؤمن قصه زموږ مخي ته ږدي چي د خپل قوم په وړاندي ئې هغه مهال له پيغمبرانو نه په مېړانه او جرأت سره دفاع وکړه چي قوم تکذيب او په مرگ ئې وګواښل، فرمايي:

šú üÎ™ó3$$(qãî7$#Éq)»f A$% 4ëó„ @ã ‘ þZ/f‰J9$#Á%t ôÏB ä!`r

ÇËÉÈ brß‰GôB Nèdr #\ô_& /ä3é=„ žw `B (qãî7$#ÇËÊÈ

يس: ۲۰ـ۲۱

او د ښار له لري پلوه يو سړی په تلوار سره راغی؛ وئې ويل: اې زما قومه! د دغو پيغمبرانو متابعت وکړئ، د هغه چا متابعت وکړي چي هيڅ بدله او معاوضه درنه نه غواړي او هدايت شوي دي.

په مکرره او پرله پسې توګه او د اکثرو پيغمبرانو عليهم السلام په

(c) ketabton.com: The Digital Library

اړه د دغه صفت يادونه ښيي چي دا د مشرتابه له اهمو مواصفاتو څخه دئ چي بايد د لارښود او مشر په انتخاب کي ئې په جدي توگه په پام کي ولرو، او هغه څوک د مشر او امير په توگه غوره کړو چي له خلکو نه د هيڅ مادي او معنوي بدلې او اجر طمعه ونه لري، نه د ستايني طمعه او نه ځان او خپلي کورنۍ ته د کوم امتياز ترلاسه کولو طمعه، مشري بايد يو مسئوليت وگڼي نه يو امتياز، له دې احساس سره دا دنده په غاړه واخلي او دا مسئوليت قبول کړي چي د الله تعالی مظلومو او بې وزلو بندگانو ته خدمت وکړي، د مظلوم مرسته وکړي او ظالم پر خپل ځای کښېنوي، د حق بيرغ اوچت کړي او د باطل ټغر ټول کړي، نه دا چي دې مقام ته په رسېدو سره ځان تر نورو لوړ او غوره وگڼي، په جامه، خوراک، مسکن او د ژوند په نورو برخو کي امتيازات ترلاسه کړي او په بيت المال کي د ځان او خپلي کورنۍ په گټه تصرف ځان ته روا او جائز وگڼي.

قرآن د فرعون د قصې په يوې برخي کي دا صفت په دوو څېرو کي د دوه ډوله زعامتونو په اړه داسي انځوروي:

ÍÉ»dr ŽÇË ãž ù ’Í § Ž& Éö)»ƒ A$% ¾ïË ö% ’Î ãöãë 3“ Š$Rr

#‹»d ôË žöz $R& Q& ÇÎÈ brŽÇ ŽÏ Ÿ ù& ÓÉs ? `Ë “ Ìj8 ãgR¤$

A=dŒ `Ë ×ÈÕ& Ïøã ’Åéwö ù ÇÎÈ ßüÎãŠ3ƒ Ÿr ãüÎ B qè “ Ï%$

ç ã$Û'ù ¼çBö% #Œ , GÕ$ù ÇÎÈ šú üÏÎ)ÿã è 6 Í»=J$ çèB ä!` ¤&

(c) ketabton.com: The Digital Library

او فرعون په خپل قوم کي په جګ غږ وویل: اې زما قومه! آیا د مصر پاچایي زما نه ده؟ او دا ویالې چي زما (تر واکمنۍ لاندي هېواد کي) بهېږي، آیا نه ئې ګورئ؟ آیا زه غوره یم او که دغه چي سپک دئ او په وضاحت سره خبره نشي کولی؟ ولي د سرو زرو لاس وندي نه دي پرې اچول شوي او ولي ئې خوا ته فرشتې (د ده د ساتونکو په توګه) نه دي ورسره راغلې؟ نو خپل قوم ئې وغولولو او د ده اطاعت ئې وکړ، یقیناً چي دوی فاسق وګړي ول.

ګورئ چي فرعون ځان د مصر بلامنازع ټولواک ګڼي، د مصر ټولي شتمنۍ، زمکي او نهرونه خپل شخصي مایملک ګڼي، د هر ډول تصرف حق ځان ته ورکوي، تر موسی علیه السلام په دې دلیل ځان غوره او د مشرتابه لپاره وړ بولي چي هغه خوار او نادار دئ، نه خلک د ده په خبرو پوهېږي او نه دئ خپله خبره په وضاحت سره کولی شي، فاخره جامې نه لري، د سرو زرو لاس وندي چي د پاچایۍ نښه ګڼل کېږي نه لري او خوا ته ئې مسلح ساتونکي نشته!!

پیغمبر علیه السلام له زکات او صدقاتو نه چي د اسلامي دولت د عایداتو اساسي منبع ده؛ د ځان او خپل ټبر لپاره استفاده تحریم کړې، خلکو ته به ئې ویل: ستاسو په مالونو کي د فقیرانو او مسکینانو لپاره داسي ټاکلی (حق) دئ چي ستاسو له شتمنو به ئې اخلم او ستاسو په فقراوو به ئې وېشم او هیڅ څه به د ځان لپاره نه ترې ګرځوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د قربانۍ او له خطرونو او ګواښونو سره د مقابلې لپاره به ئې خپل نږدې اقارب راوړاندې کول، هغوی ته به ئې ویل چې مخکې راشي او په لومړي خط کې ودرېږي، خو د امتیازاتو د وېش په مهال به ئې هغوی ته ویل: پر خپل جائز او محدود حق اکتفاء وکړئ، زکات او صدقاتو ته طمعه مه کوئ، د بیت المال اړوند اموال به ئې امانت ګڼلو او د الله تعالی په لار کې به ئې لګولو، په اړو مستحقینو به ئې وېشل او د ځان لپاره به ئې هیڅ څه نه ترې اخیستل، د ځان لپاره ئې د فقیرانو په څېر ژوند غوره ګڼلو او فرمایل ئې:

الفقر فخری.

د فقیرانو په څېر ژوند زما لپاره د فخر خبره ده.

میاشتې میاشتې به تېرې شوې او د ده په کور کې به د ډوډۍ د پخلې لپاره اور نه وو بل شوی، د کورنۍ غړو او خپلوانو ته به ئې ویل: له صدقاتو نه څه مه اخلئ، تاسو ته روا نه ده چې له هغه څه استفاده وکړئ چې نورو خپل مالونه پرې پاک او تزکیه کړي.

په روایاتو کې راځي چې یو مهال ډېر اسیران مدینې ته راوستل شول، د پیغمبر علیه السلام ګرانې لور فاطمې رضي الله عنها چې لاسونه ئې په مېچنې تناکې شوي وو له پیغمبر علیه السلام نه د یوې خادمې غوښتنه وکړه، پیغمبر علیه السلام په ځواب کې ورته وویل: آیا تر دې غوره شئ درونه ښیم؟ او هغه دا چې په تسبیح، تحمید او تکبیر لګیا اوسه او له الله تعالی مرسته غواړه، ښه ګه تا ته خادمه درکړم په داسې حال کې چې اهل صفه له لوږې ډېرې په خپل نس تېنګې تړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د بدر په معرکه کې هغه مهال چې د قريشو درې نوميالي جنګيالي له صفه ميدان ته راووتل او له مسلمانانو نه ئې د مبارزې لپاره د حريف غوښتنه وکړه، پيغمبر عليه السلام خپل درې نږدې خپلوان؛ حمزه رضی الله عنه د ده تره، علی رضی الله عنه او عبيده بن حارث رضی الله عنه د ده د تره زامن د دښمن مقابلې ته وړاندې کړل.

قرآن رسول الله صلی الله عليه وسلم ته لارښوونه کوي چې خپل نږدې اقارب انذار کړه په داسې حال کې چې د خپلو مؤمنو پلويانو په اړه بايد تواضع ولرې، د دې لارښوونې او امر په اهميت هغه مهال ښه پوهېدی شو چې د غيراسلامي نظامونو د واکدارانو له کړنو سره ئې مقايسه کړو او وګورو چې په دغو ټولنو کې ستري ستونزې د چارواکو د حوارينو او خپلوانو له تصرفاتو راولاړېږي، هغه چې په ټولنې کې امتياز لرونکې مفت خوره ډله ترې جوړه شي. لکه چې د مفسد ظاهرشاه د اقتدار په وخت کې هر محمد زايی ته (سردار) ويل کېدل، د هېواد هر ګوټ ته چې به ولاړې او مجلل قصر، ښېرازه زمکه، ښکلی بڼ به دې ترسترګو شو او وبه دې پوښتل چې دا د چا دئ؟ ځواب به درکړی شو چې د شاهي کورنۍ د فلان غړي او يا د فلان درباري پير!!

قرآن فرمايي:

[illegible]

[illegible]

(c) ketabton.com: The Digital Library

او نږدې خپلوان دي وویروه او خپل وزر دي هغو مؤمنانو ته ټيټ لره چي ستا متابعت ئې کړی، خو کي ئې له تا نه سرغړاوی وکړ ورته ووایه: زه له هغه څه بې زاره یم چي تاسو ئې کوئ.

پیغمبر علیه السلام په خپلي خوا کي هغو خلکو ته ځای ورکاوو او تر نورو ئې وړاندي کول چي تر ټولو ئې زیاته مالي او ځاني قرباني ورکړې وه او له الله تعالی پرته له هیچا ئې د کوم امتیاز طمعه نه درلوده، بلکي هري بلي قربانۍ او ایثار ته چمتو ول.

موږ په غیر اسلامي نظامونو او منحرفو سیاسي احزابو او ډلو ټپلو کي ګورو چي د چاړواکو بطانه او د مشرانو حواریین له زیاتو امتیازاتو برخمن وي، د دولت او حزب امکانات د همدغو په لاس کي لوېږي، هر یو ئې د دې لپاره غواړي لوړ ولاړ شي، زعیم ته ځان نږدې کړي او دربار ته لار ومومي چي تر نورو زیات او فوق العاده امتیازات ترلاسه کړي، د دوی له نظره د حزب امکانات په لومړي ګام کي او تر نورو مخکي باید د شوری پر غړو او مشر ته پر نږدې ملګرو وویشل شي، که داسي ونه شي او د کوم مشر په خوا کي د دوی غوښتني تأمین نشوې؛ ترې بېلېږي او د بل داسي چا په خوا کي ودرېږي چي جیب ئې ورډک او خوله ئې ورخوږه کړي!! په افغانستان کي چي کومي ډلي د امکاناتو د پرخوالي او زیاتوالي او هغه مهال جوړي شوې چي د جهاد په نامه له ټولي نړۍ نه امکاناتو او امتیازاتو د افغانستان په لوري مخه کړه، ټولي ئې له دغسي خلکو جوړي شوې، ډېرو

(c) ketabton.com: The Digital Library

دروازو ته ودرېدلي، له ډېرو سره ئې بیعتونه کړي او مات کړي، له هیچا سره ئې په خپلو ژمنو وفا نه ده کړې!!

۶ـ توکل

د مبارزې په لوړو او ژورو او د ژوند په پېچومو او کړلېچونو کي کله کله حتماً داسي مراحل رامنځته کېږي چي مؤمن دعوتگران او د آزادۍ او عدالت د لاري مبارزان دې ته اړ کېږي چي مادی محاسبات له پامه وغورځوي، په بشپړه توگه او یوازي پر الله تعالی توکل وکړي، له ضعف او ناتوانۍ سره سره او په خپلو محدودو وسایلو سره د ځواکمن دښمن مقابلې ته چمتو شي، په ډېر بدو شرایطو کي د صبر او استقامت لمن ټینگه ونیسي، پر الهی تائید او حتمي بریا باور ولري، د لاري او سنگر ملگرو ته ډاډ او اطمئنان ورکړي، حوصلې ئې لوړي او هیلي ئې ژوندۍ وساتي، له یأس او ناامیدۍ ئې وژغوري، په داسي سختو شرایطو کي یوازي یو متوکل، ډاډمن او د الله تعالی تأیید او نصرت ته هیله من مشر او لارښود کولی شي د اسلامي نهضت طوفاني کښتۍ د سختو ورځو په ځپانده سیند کي ساحل ته ورسوي. قرآن له مصر نه د موسی علیه السلام او بني اسرائیلو د هجرت او د فرعون د فوځونو له لوري د دوی د تعقیب په قصې کي مور ته د اسلامي صف د لارښود دغه ځانگړتیا انځوروي او وایي: کله چي موسی علیه السلام او د سفر ملگري ئې له بحر سره مخامخ شول، شا ته ئې وکتل چي د فرعون مجهزي لښکري ورنږدې شوې، د نجات لار او امکان په نظر نه ورتلو، د محاصرې له وېري سخت مضطرب او پرېشانه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ول، موسی علیه السلام ته راغلل او وئې ویل: موږ محاصره شوو، د فرعون د سپایانو په منګولو کې پرېوتو، د نجات لار نلرو، ... موسی علیه السلام هغوی ته اطمئنان ورکوي او قرآن دا جریان داسې بیانوي:

ɑ› qã Ü »sô & A$% È$èô f ß$#äÂ•? $Ü=ù ÇÏÈ šú üÏÎô³ B Nèdqãèt7ø?

4Ï $Ÿ2 m¨=ù ÇÏÈ ÈÏY‰ ö™ ’Î1 ÓÉB bÎ ,x. A$% ÇÏÈ bqä‘ 6ô‰ßJ9 $RÎ)

Šqß9$ 5öi @ä b%3ù ,=ÿR$ù •ós7ø9$ 8$Áèî /> Îôî$È ɑ› qã

ýqèB `Br ö› qã $Z¯gU&r ÇÏÈ ûïÌ z F$ §O $Y9ø-&r ÇÏÈ Oš‹Ã èø9$

b%. $Br (ZtƒUy 7Ï9ºŒ ’Î bÎ) ÇÏÈ ûïÌ z F$ $Y%ôö& ¢Oè ÇÏÈ ûüÏèHød&

ÇÏÈ ûüÏZBsB Nèdç YøO&   الشعراء: ۶۰-۶۷

نو د لمر ختاته پر مهال ورپسې شول او کله چې دواړو ډلو یو بل سره ولیدل د موسی ملګرو وویل: شک نه شته چې موږ وموندل شوو (دا دی موږ ته راورسېدل)، وئې ویل: داسې نه ده؛ یقیناً چې زما رب راسره دئ، هغه به حتماً (د نجات) لار راښیي، نو موسی ته مو وحي وکړه چې دا سیند په عصا ووهه، نو وچاود او هره برخه ئې د ستر غره په څېر (پر ځای ولاړه) وه، هغه ځای ته مو وروستني هم رانږدې کړل او موسی او ټول هغه کسان مو وژغورل چې له ده سره ول، بیا مو وروستني غرق کړل، یقیناً چې په دې کې ستره نښه ده او ډېری ئې ایمان راوړونکي نه ول او یقیناً چې ستا رب مهربان عزتمن دئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

گورئ چي موسی علیه السلام په هغه سخت حالت کي چي له هري خوا لار پرې بنده، د دښمن مجهز فوځ ئې تر شا، مخي ته بحر حایل او ملګري ئې هم وېري اخیستي، خو دی په همدې حالت کي ډاډه او مطمئن دئ او د الله تعالی مرستي ته سترګي په لار او د همدغه ډاډ او اطمئنان په وجه الله تعالی ورته وفرمایل: اوس نو دا بحر په خپلي عصا ووهه، یعني دا الهي مرسته د هغه ډاډ او اطمئنان نتیجه وه چي موسی علیه السلام وښوده او خپلو ملګرو ته ئې وویل: ګمان مه کوئ چي موږ ونیول شوو او د دښمن په لاس کي پرېوتو!! الله تعالی راسره دئ؛ هغه زموږ د ژغورني ذمه وار دئ!!

د پیغمبر علیه السلام په اړه فرمایي: کله چي له مکې نه هجرت ته اړ شو، دښمنان له ایستلو تورو سره ورپسې شول، ابوجهل د ده د وژلو لپاره د سلو اوښانو د انعام ذمه وهلې وه، د مکې خوا ته د ثور غره یوې سمڅي ته ئې پناه یووړه، دښمنان ایستلې توري په لاس د سمڅي خولې ته رانږدې شول، د سفر یوازنی ملګری ئې؛ ابوبکر صدیق رضی الله عنه پرېشان وو او پیغمبر علیه السلام ته ئې وویل: که دښمن خپلو پښو ته وګوري موږویني! خو پیغمبر علیه السلام په ټول ډاډ او اطمئنان سره هغه ته وایي:

¼ç‰f&r Ïøã ¼çG^‹Å6 ™ ª!$A“R'ù $ŸèB ©!$žc Î) ÷b“tB ŸẅŸ ...

4ÿ÷ƒ 9$ (rãÿŸ2 šú ïÏ%!$ pJÎŸ2 @yè_r $d÷•? N©9 ŠqãfÎ

التوبه: ۴۰ ÇÍÉ ÒŠÅm f/Ìã ª!$r $‹ù÷ë¤!$š† Ïf «!$ pJÎŸ2 r

... غم مه کوه، یقیناً چي الله له موږ سره دئ، نو (د همدې په وجه) الله خپله ډاډېینه پرې نازله کړه او په داسي لښکرو ئې د ده ملاتړ وکړ چي

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاسو نه لیدل او د کافرانو شعار ئې ټیټ کړ او د الله شعار خو (تل) لوړ دئ، او الله باحکمته غالب دئ.

یعني په دې پېښې کې د دښمن ماتې، خپلو موخو ته نه رسېدو کې او د پیغمبر علیه السلام په هغه روڼ مستقبل کې چې د همدې هجرت په وجه د ده او د اسلام په برخه شو؛ هغه ډاډ او اطمئنان لویه او اساسي ونډه درلوده چې پیغمبر علیه السلام د الهي معیت او تائید په اړه درلود او د دغې پېښې په دوران کې ئې عملاً وښود.

۷ـ شجاعت

د مشرتابه لپاره بل ضروري صفت دا دئ چې هغه به له حق نه په دفاع کې لازم شجاعت لري، د شر او فساد د ځواکونو غولوونکی او هیبتناک ظاهر به د ده په زړه کې وېره او خوف نشي راولاړولی، د دښمن گوانښونه او گوت څنډني به ئې نشي وېرولی، د پرېکړو پر مهال به له خوف او وېري سره مشوره نه کوي، دا صفت پر الله تعالی او الهي مقدراتو له پاخه ایمانه راولاړېږي او له سختو ورځو، هیبتناکو پېښو او وېروونکو لوړو ژورو نه د تېرېدو په ترڅ کې په یوه مؤمن او خدای پال بنده کې وده مومي، ځوک چې له داسي مرحلو څخه نه وي تېر شوی او له سختو آزموینو سره نه وي مخامخ شوی او د زړه ورتیا او شحاعت جوهر په کې نه وي پوخ شوی د یوې اسلامي ټولني او مجاهد ټولي د زعامت او مشرۍ وړتیا او اهلیت نه لري. قرآن په همدې ارتباط د ابراهیم علیه السلام په اړه فرمایي:

(c) ketabton.com: The Digital Library

Ä $Y÷ÏÎ) 7 ãè%` ’Î) A$% £gß?'ù ,M»KÎ3Ï ¼çš" O¿Ïd°•ö) #?F/ŒÏ$Ëur

ÇÊËÍÈ ûüÏJÎ=»©à9$ “Ï‰ôgã Ÿw A$% ÓÉLƒÍhé` `ÏBur A$% YBBj

البقره: ۱۲۴

او کله چې خپل رب ئې ابراهیم (علیه السلام) په څو خبرو وآزمویلو، کومې چې هغه ترسره کړې، وئې فرمایل: زه خو دې د خلکو لپاره د یوه امام او پیشوا جوړونکی یم، وئې ویل: او زما له اولاد نه هم، وئې فرمایل: زما ژمنه ظالمانو ته نه رسېږي.

ابراهیم علیه السلام له ګڼ شمېر الهي آزموینو سره مخامخ شو، د پلار او قوم مخالفت، زندان ته تګ، په اور کې لوېدل، هجرت او وطن پرېښودل، د مکې په وېروونکې وچې بیدیا کې هاجر او اسمعیل یوازې پرېښودل، د اسمعیل په ذبح کولو ګمارل کېدل، ... هغه په ټولو دغو الهي آزموینو کې بریالی شو، د دې بریا بدله او جزاء دا وه چې د خلکو د امامت او مشرۍ مقام ئې په برخه شي، الله تعالی ورته وفرمایل چې اوس نو ته د خلکو د امامت وړ یې، دا مقام تا ته سپارم. تمنا ئې وکړه چې کاش د خلکو د لارښوونې دا مقام د ده د اولاد هم په برخه شي! الله تعالی وفرمایل: زما په دې فرمان کې ظالمان نه دي شامل، ظالمان که څه هم ستا زامن وي د دې جلیل مقام وړ نه دي.

ډېره عجیبه او د حیرانتیا وړ خبره ده چې دلته هم ځینو کسانو د دې په ځای چې دا ابتلاءات همغه وګڼي چې په قرآن کې راغلي، برعکس د نوکانو د قطع کولو او د اضافي ویښتانو د خرییلو په څېر څو کارونه ئې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګڼي!!

قرآن د ابراهیم علیه السلام د عدم خوف څرنګوالی د ده په هغه ځواب کي زموږ مخي ته ایښی چي خپل مشرک قوم ته ئې ورکړ، فرمایي:

$B $%{& Iwr Ç1‰d ô%r «I $'Î 'Îþ'f »tE& A$% ¼çäþ% ¼çS_'Inr

$Jüã äó« @à2 'În ìÅr $Iø© 'În ä$±„ b& wÎ yìnÎ šc qãÎö©è

šc qè$/B Ÿwr Nçò2 Žõ& $B $%{& #øŸ2 r ÇÑÈ brãŽ2 ‹F? Ÿxù&

Èë)ì ÿy$'“ 'ù $ŸÜùB Nà6 øæ ¾ïnÎ Aí\ãN9 $B «I $Î Oçø2Žõ& Nä3R&

ÇÑÈ šc qßè? Ÿ@Zäb Î ÇbF{$ '‚m&   الانعام: ۸۰ ـ ۸۱

او قوم ئې ورسره شخړه وکړه، (ورته) وئې ویل: آیا د الله په اړه راسره لانجه کوئ؟ حال دا چي په یقیني توګه ئې زه هدایت کړی یم او زه له هغه څه څخه نه ویریږم چي تاسو ئې (له الله سره) شریکوئ، مګر (له دې ویریږم چي) زما رب کوم څه (ضرر راته) وغواړي، زما رب په ټولو شیانو علماً احاطه کړې ده (په هر څه پوهیږي)، نو آیا پند نه اخلئ؟!

د دې مبارک آیت په اړه لاندي خبري په پام کي ولرئ:

- دا آیت ښيي چي د ابراهیم علیه السلام مخکنۍ ویناوي له قوم سره د محاجې او استدلال په دوران کي شوې، د استفهام په توګه ئې کړې، هغوی ته ئې ویلي چي آیا زما رب دا ستوری دئ، که دا سپوږمۍ او لمر؟
- قوم ته وایي: آیا د الله په اړه راسره لانجه کوئ؟ حال دا چي په یقیني

(c) ketabton.com: The Digital Library

توګه ئې زه هدايت کړی يم، ما خپل دلايل درته وويل، زما د لاري په حقانيت کي د شک او ترديد هيڅ مجال نه دئ پاته.

- ما له خپلو معبودانو مه وېروئ، ستاسو له معبودانو هيڅ وېره نه لرم، وېره مي يوازي له دې ده چي الله تعالی کوم ضرر راته وغواړي، که ئې زما په هکله د کوم ضرر او تاوان اراده وکړه، نو هغه ئې په وجه او سبب او دا چي څه مصلحت به پرې مرتب کوي، ډېر ښه پوهېږي.
- آيا پند نه اخلئ، آيا دغه دلايل درته کافي نه دي؟!

۸. د الله تعالی په لار کي د اذيتونو ګالل

دې ته په پام سره چي قرآن د ټولو پيغمبرانو عليهم السلام په اړه فرمايي چي د الله تعالی په لار کي ئې ستونزي او کړاوونه ګاللي، له مخالفتونو سره مخامخ شوي، د مخالفينو له لوري اذيت شوي، هجرت ته اړ شوي، ملګري ئې ځورول شوي... دا ښيي چي د الله تعالی په لار کي د اذيتونو ګالل هم د مشرتابه له مواصفاتو څخه دئ، پيغمبر عليه السلام فرمايي: هيڅوک د پيغمبرانو په اندازه د الله تعالی په لار کي نه دئ اذيت شوی او هيڅ پيغمبر زما په څېر نه دئ ځورول شوی، څومره چي انسان الله تعالی ته ډېر نږدې وي ابتلاء او آزمويني به ئې همدومره ستري وي.

لکه څنګه چي لوړ شخصيتونه د دوی له ذاتي مواصفاتو نه پېژندی شو؛ همداراز ئې د دوستانو او دښمنانو له مخي او له دوی سره د دښمنانو د چلند د څرنګوالي له مخي پېژندی شو، څوک چي د شر او فساد ځواکونو له شديد مخالفت سره مخامخ وي، دښمن د هغه په ضد تر نورو زيات عناد

(c) ketabton.com: The Digital Library

او خصومت څرګندوي، تر نورو ئې زيات خطرناک ګڼي، په خپلو تبليغاتو کي تر نورو زيات د ده په اړه ترخه ژبه کاروي، او په هري تبصرې کي ئې د غضب او کينې نښي له ورايه بريښي، څوک چي د دښمن له لوري تر نورو زيات اذيت کېږي؛ په حقيقت کي د دښمن حساسو سترګو په ده کي هغه څه ليدلي چي بايد وېره ترې ولري او خطرناک ئې وګڼي، هغه وړتياوي ئې په کي ليدلې دي چي له لري او د دښمن په سترګو ليدی شي نه له نږدې او د دوستانو په سترګو، دښمن ئې په ښه توګه احساسولی شي نه دوست. ښه او صالح دوستان هم د يوه صالح او ښه شخصيت د ښو ځانګړتياوو نښه ګڼل کېږي، غوره او نېک شخصيتونه تل ښه او صميمي دوستان او شديد نه پخلا کېدونکي دښمنان لري، د ټولني نېکان ئې ملګرتيا کوي او مفسدين ئې نه پخلا کېدونکې دښمنۍ ته ملا تړي، او تل د دښمنانو له شديد مخالفت او اذيت سره مخامخ وي. په همدغو کړاوونو او اذيتونو کي وروزل شي، پاخه شي، کمال ته ورسېږي او ستر ستر شخصيتونه ترې جوړ شي. کړاوونه او ستونزي په انسان کي هغو صفاتو ته وده او ځلا ورکوي چي له بلي لاري او په بل څه نه ښېرازه کېږي او غوټۍ ئې نه غوړېږي.که ګورو چي ټول پيغمبران عليهم السلام د الله لوري ته په دعوت کي له سختو اذيتونو، مخالفتونو، آزموينو، ستونزو، کړاوونو، ځورونو او هجرتونو سره مخامخ شوي، زندانونو ته تللي، دوی او ملګري ئې په شهادت رسېدلي، د اور په کَندُو کي اچول شوي، ... دليل ئې همدا دئ چي مخکي مو ورته اشاره وکړه، پيغمبر عليه السلام فرمايي: کله چي الله تعالی وغواړي يوه ډله د دوستانو او محبانو په توګه غوره کړي نو له

(c) ketabton.com: The Digital Library
ابتلاءاتو سره ئې مخامخ کړي چې د هغوی په وړاندي صبر وکړي (او د همدې صبر په نتیجه کې) د الله تعالی د دوستۍ وړ شي.

څوک چې د ناز او نعمت له بستره اقتدار ته ورسېږي یزید ترې جوړېږي او څوک چې د ابراهیم علیه السلام په څېر د الله تعالی په لار کي د ابتلاءاتو او آزموینو په وړاندي صابر او صامد پاته شي؛ زړه سواند لارښود او د آزادي غاړو امام ترې جوړ شي.

۹ـ د خلکو د هدایت تلوسه او د ملګرو په اړه زړه سوی:

د خلکو د هدایت په اړه شدید حرص، له ذلت او ضلالت نه د دوی د ژغورني ژوره تلوسه، د لاري د ملګرو، همسنګرو او همسفرو په اړه رحمت او زړه سوی درلود ل د یوه صالح او مؤمن مشر له ځانګړتیاوو څخه دي، د یوه اسلامي صف تر ټولو مهم او اساسي هدف د الله تعالی لوري ته د خلکو بلنه او د حق او حقیقت لوري ته د خلکو لار ښوونه ده، په ټولو هڅو او هلو ځلو کې که دا سیاسي او اجتماعي وي، یا فکري او فرهنګي او یا اخلاقي او نظامي ؛ دا باید په پام کي وي او د هر تحرک موخه چې خلک له کفر، شرک او جهل څخه ژغورل شي، له تیارو وو ځي، د نور او رڼا لوري ته هدایت شي، د ظلم او فساد ټغر ټول شي، عدالت او برابري تأمین شي، حق غالب شي او باطل له منځه ولاړ شي. پیغمبر علیه السلام؛ علي رضي الله عنه ته فرمایي: که یو انسان ستا په لاس هدایت شي؛ دا تا ته تر دې ډېر غوره دئ چې دا زمکه د سرو زرو وي، ستا په واک کي وي او ته ئې د الله په لار کي وقف کړې!! د اسلامي صف او د هغه د مشرتابه په

(c) ketabton.com: The Digital Library

شخصيت کي بايد دا ځانګړتيا او خصوصيت بارز او ځلانده وي او په دې اړه د دوی تلوسه بايد د حرص تر پوړي لوړه او پياوړې شي، زعيم ئې بايد داسي څوک وي چي د ټولو مؤمنو همسفرو او همسنګرو په اړه ئې زړه سوی، مينه او پېرزوينه دومره وي لکه د يوه مهربان پلار مينه له خپل صالح اولاد سره، د دوی تربيې او روزني ته بايد جدي توجه او اهتمام ولري، د وړو وړو اشتباهاتو په وجه ئې له ټولي خوا ونه رټي، او د سخت زړو په څېر ورسره چلند ونه کړي، قرآن د پيغمبر عليه السلام په اړه فرمايي:

ëÈ ƒìm ÓšÃ $B ìøã î‏ƒÍã Ñà6 Åû ôÏ Ñ^ qß‘ Ñà2 ä!` ‰s)s9

التوبه: ۱۲۸ ÇÊËÑÈ Óšm§‘ Ô$râ‘ šú üÏZÏB÷sßJø9$$Î/ Ñà6 øæ

يقيناً چي تاسو ته ستاسو له منځه داسي پيغمبر درغی چي پر ده هر هغه څه ګران تمامېږي چي تاسو ځوروي، ستاسو پر (هدايت او لارښووني) حريص دئ او د مؤمنانو په اړه ډېر زړه سواند او مهربان.

د درد او مسئوليت دغه احساس، د خلکو د هدايت او لارښووني ژوره تلوسه، د مؤمنانو په اړه زړه سوی او مهرباني همغه دروند پېټی جوړ کړی وو چي د پيغمبرعليه السلام پر اوږو ئې داسي دروندوالی کاوو چي نږدې وه د دې اولوالعزم پيغمبر ملا ماته کړي.

همدا راز فرمايي:

É‹ÏŠ$# á‹Îî $âù ‎MŸä ‎ ÏÏr ‎ Ng9 ‎MZÏ «!$ `ÏB ‎ 7Jôm‘ $JÎû

(c) ketabton.com: The Digital Library

ÍÐF$'Î Ñèd ó$©r Ñç öÿó?ó$ Ñèã B#ã$ 7ïqm ôÏB ÷q'Ò ÿR]w

ÇÎÌÈ û,Îì qG3ß$ =ïä ©$!bÎ «!$'?ã ö@ä.qGù |MøB•ã #Œfù

آل عمران: ۱۵۹

نو د خپل رب د رحمت په وجه ورته نرم شوې او که ته بدخولی او سخت زړی وی، نو ستا له شا و خوا به خواره شوي وو، نو دوی ته عفو وکړه، بخښنه ورته وغواړه او په کارونو کي مشوره ورسره کوه، او چي عزم دي وکړ بيا خو په الله توکل وکړه، يقيناً چي الله توکل کوونکي خوښوي.

۱۰. حساس ضمير

داسي حساس ضمير چي د ظلم، فساد او گناه په ليدو سره وپاريږي، د انحرافاتو په وړاندي ساکت او بې تفاوته پاته کېدا او بې اعتنائي ونشي زغملی، د مظلوم او محروم انسان په ليدو سره ئې زړه سوی او ترحم تحريک شي او د هر محتاج انسان ليدنه په هغه کي د مسؤليت احساس راوپاروي، د مظلوم مرستي ته ئې چمتو کړي او د اړ او محتاج انسان لاس نيوي ته ئې وهڅوي، دا د يوه صالح او مؤمن لاربښود بله ځانگړتيا ده چي قرآن ئې زموږ په وړاندي د پيغمبر عليه السلام په شخصيت کي داسي انځوروي:

... ¾ÓÏ‰ã $B ìøŠã fƒÍ•ã ... التوبه: ۱۲۸

څه چي تاسو ځوروي پر ده گران تماميږي،

يعني د هر هغه حالت په ليدو سره متأثر او غمجن کيږي چي خلک

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځوروي او له کړاو سره ئې مخامخ کوي، دا د ځان مسئولیت ګڼي چي خلک له دې حالته وژغوري. قرآن دغه صفت د موسی علیه السلام په شخصیت کي په دوو مواردو کي داسي انځوروي:

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible] القصص: ۱۵

او په داسي حال کي چي ښار ته ننوت چي استوګن ئې غافل (د شپې یا غرمې په خوب ویده) ول، ناځاپه ئې دوه سړي ولیدل چي په خپلو کي په جګړه بوخت دي، دا یو ئې د ده د ډلي او دا بل ئې د ده له دښمنانو څخه، نو هغه چي د ده له ډلي څخه وو د هغه چا په خلاف ئې د مرستي نعره وروکړه چي دښمن ئې وو، نو موسی څپېړه ورکړه او په همدې سره ئې د هغه کار پای ته ورساوو (مړ ئې کړ)، وئې ویل: دا د شیطان کړنه وه، یقیناً چي هغه څرګند بې لاري کوونکی دښمن دئ.

په داسي حال کي چي دغه مهال موسی علیه السلام د شاهي کورنۍ غړی ګڼل کېدو، له ځانګړي احترام او عزت نه برخمن وو، خو چي ښار ته ننوځي او دا صحنه ګوري چي یو ظالم قبطي پر یوه مظلوم بني اسرائیلي تېری کوي، وهي ئې او هغه له ده نه د مرستي غوښتنه کوي، خو موسی علیه السلام خپل اجتماعي مقام ته په پام سره له دې صحنې په بې اعتنائي

(c) ketabton.com: The Digital Library
نشي تېرېدی، حساس ضمیر او قوي عاطفه ئې دې ته نه پرېږدي چي مخ بلې خوا ته واړوي او په بې اعتنائي سره له هغه ځایه تېر شي، عدم مداخله او له مظلوم سره مرسته نه کول د خپل ایمان او غیرت منافي ګڼي، وروړاندي کېږي، له مظلومه دفاع کوي، داسي دفاع چي د ظالم قبطي په مرګ پای ته رسي.

قرآن ورپسې هغه صحنه زموږ مخي ته ږدي چي موسی علیه السلام له دې پېښي وروسته له مصره تښتي، د مدین په لور خوځي، له څو شپو ورځو مزل وروسته په مدین کي د یوه څا په غاړه شپانه ګوري چي راغونډ دي او خپلي رمې خړوبه کوي، سترګی ستومانه دئ، د یوې وني سیوري ته کښېني، د یوه ډاډمن پناځي په لټه کي دئ چي د فرعون له تعقیبه خوندي شي، ناڅاپه ئې سترګي پر دوو نجلیو لګېږي چي له شپنو لري، یوې ګوښې ته حیراني ولاړي دي او خپله رمه ساتي، د هغوی پرېشاني ئې دې ته اړ کوي چي ورشي او ترې وپوښتي چي د پرېشانۍ سبب ئې څه دئ او ولي د رمې راوستو ته اړي شوې؟ هغوی ورته وایي: تر څو نور شپانه خپلي رمې خړوبه نه کړي او له دې ځایه ولاړ نشي؛ موږ نشو کولی خپلي رمې ته اوبه ورکړو، پلار مو بوډا دئ، بل څوک د رمې د پاللو او پیایلو لپاره نه لرو، موسی علیه السلام د څا خوا ته ځي، له خپلي ټولي ستړیا او ستوماني سره سره په یوازي سر له څا دومره اوبه راباسي چي د هغو دوو پرېشانو نجونو رمه پرې خړوبه شي، بېرته د وني سیوري ته درومي او خپل رب ته دا دعاء کوي: اې زما ربه! ستا هغو پېرزوینو ته اړ او محتاج یم چي پر ما دي کړې وې؛ او د دعاګانو منونکی رب د هغه دعاء قبلوي او ډاډمن پناځی ورته

(c) ketabton.com: The Digital Library

برابروي، همدا نجوني خپل پلار ته قصه کوي، هغه ئې ورغواړي او د ده د قصې له اورېدو وروسته ورته وايي: بې غمه اوسه؛ نور نو د ظالمانو له منگولو ژغورل شوی يې.

۱۱. فصاحت

فصاحت او د ژبي طلاقت هم د مشرتابه لپاره يو ضروري صفت دئ، فصاحت يوازي يو کمال او هنر نه دئ؛ بلکي د انشراح صدر، فهم او بصيرت، روښانه ذهن او ژور فکر نښه او د انسان د عقيدې او قول تر منځ د تنسيق او يووالي مظهر دئ، څوک چي رغنده او سالم افکار نه لري حتماً به ئې وينا مبهمه او غامضه ومومئ، مخاطب ته به تصنعي بربښي، تر اغېز لاندي به ئې نه ځي، د زړه او دماغ دړه به ئې نه ورته پرانيستل کېږي.

قرآن د دې ضروري صفت د يوې بېلگې په توگه د موسى عليه السلام دا وينا رااخلي چي پر رسالت د مبعوثېدو په مهال ئې وکړه او وئې ويل: زه د دې منصب او مأموريت لپاره وړ نه يم؛ ځکه فصاحت نه لرم، تر ما هارون (عليه السلام) غوره دئ، ځکه هغه تر ما افصح دئ، قرآن فرمايي:

Ÿw& bqäd Pq% Ç‼È ûüÜî@%$Pq)}&Ï Max$Ê& Ĝ› qä 7/‘ 3“ Š$R ßÎr

Ÿwr “ í‰Ó ¹ ß‹Â ƒr Ç‼È Èqg/É3ãb& $ { bÎ) É ‘ A$% Ç‼È bqä-ƒ

b& $ { 'ù Ò Î/Œ ¥?ã Nç,r Ç‼È brãd 4‹] @Åö'ù ’Î$ ¡ ï ßiÜZƒ

(c) ketabton.com: The Digital Library

او هغه مهال چي ستا رب موسی ته غږ کړ چي د دې ظالم قوم لوري ته راشه، د فرعون قوم ته، آیا (د خپل ظلم له بدو پایلو) نه ویرېږي؟، وئې ویل: اې زما ربه! زه وېرېږم چي دروغجن به مي وګڼي، سینه مي تنګېږي، ژبه مي (سمه) نه خوځېږي، نو د هارون لوري ته (دا رسالت) ولېږه، او د دوی پر ما د یوې ګناه (الزام) دئ، وېرېږم چي وبه مي وژني.

په دې مبارکو آیتونو کي د مشرتابه څو ضروري صفات په ګوته شوي:

الف: د لاربښود او مشر د شخصیت او د ده د دعوت او مبارزې په اړه د خلکو اعتماد او باور، موسی علیه السلام په دې دلیل ځان د دې مقام لپاره وړ نه بولي چي ګمان کوي بني اسرائیل به ئې په دې دلیل ونه مني او د ده په اړه به شک وکړي چي دی د فرعون په قصر کي ستر شوی، د زعامت او قیادت شوق او تلوسه ئې له هغه ځایه ترلاسه کړې، د فرعون په قصر کي پاته کېدا دې ته هڅولی چي د قوم مشر او لاربښود شي، داسي نه چي دغه انګېرنه د دې باعث شي چي بني اسرائیل د ده بلني او دعوت ته د شک په سترګه وګوري او له ایمان راوړو ډډه وکړي.

ب: هغه سعهٔ صدر او پراخه حوصله چي موسی علیه السلام ئې د زعیم لپاره ضروري ګڼي، په خپل زړه او سینه کي نه مومي او له همدې امله ځان د مشرۍ لپاره مناسب نه بولي.

ج: فصاحت او په صراحت او وضاحت سره د خپل زړه خبره کول، دا

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مشرتابه لپاره هغه ضروري صفت دئ چي موسی علیه السلام هغه ته په پام سره هارون علیه السلام تر ځان د دې دندي لپاره غوره او وړ بولي.

د: اقتدار ته د رسېدو تلوسه نه درلودل او د لاس ته راوړو هڅه ئې نه کول، د اسلام له نظره قدرت ته د رسېدو هڅه حرامه او ناروا ده، څوک چي امارت ته د رسېدو هڅه وکړي د الله تعالی له تأیید او رعایت نه محرومېږي او الله تعالی ئې خپل نفس ته حواله کوي، د پیغمبر علیه السلام قول او فعل ښیي چي مسلمانان باید هغه څوک د امیر په توګه غوره نه کړي چي اقتدار ته د رسېدو هڅه کوي، د موسی علیه السلام په پورتنۍ قصې کي هم موږ ته همدا لارښوونه شوې، موسی علیه السلام داسي معرفي شوی چي غوښتل ئې د امارت پېټی د ده پر اوږو بار نشي او د ده پر ځای هارون علیه السلام ته وسپارل شي.

هـ: د مشر او کشر، د امیر او رعیت او د داعي او مخاطب تر منځ د اعتماد او افهام او تفهیم فضاء د قیادت لپاره یو بل ضروري شرط دئ، قرآن د موسی علیه السلام د قصې په ترڅ کي موږ ته همدا وایي او د موسی علیه السلام د دې وینا په ضمن کي ئې موږ ته بیانوي چي هغه وویل: د قبطي د قتل په وجه زما او د قبطیانو تر منځ د اعتماد او باور فضاء له منځه تللې، د دوی له لوري د قتل تور به د دې باعث شي چي زما بلنې ته مثبت ځواب ونه وایي.

کله چي موسی علیه السلام؛ د عجز او ناتوانۍ له اظهار سره سره؛ په دې ستري دندي ګمارل کېږي او علیم او حکیم رب هغه د دې منصب وړ ګڼي، نو الله تعالی ته داسي دعا کوي چي په ضمن کي ئې ټول هغه ضروري

(c) ketabton.com: The Digital Library

وړتیالوي ترې غواړي چې د قیادت لپاره زیات ضروري دي او موسی علیه السلام ځان ورته اړ او محتاجه ګڼلو، فرمایي:

`Ïß Z‰ yã ©ëô$# ÇËÎÈ “ÎÅ¤ pÎ ŽÅ„r ÇËÏÈ “ í ô ¹ ’ Í y ŽÕ $Ó ‘ A$%

brãd ÇÌÉÈ ’ Íd& ôÏß #•/Î r ’ k@èô $# ÇÌÑÈ ’ Íö% (qß)ø ÇÌÐÈ ’ Î$ ¡ Ï

7 sÎ m è ö1 ÇÌËÈ “ ÎÅ¤ pÎ çöî r ÇÌÊÈ “ í ø ¨ÿì Î ŠßÔ$ ÇÌÉÈ ÓÅ&

ÇÌÎÈ #ŽŽÅ / $ZÎ MZä 7 RÎ ÇÌÍÈ #Ž•Ï. 8•äõ Rr ÇÌÌÈ #ŽŸÏ. طه: ۲۵-۳۵

وئې ویل: اې زما ربه! سینه مې راته پراخه کړې، کار مې راته آسانه کړې، د ژبې غوټې مې پرانېزې، چې په وینا مې پوه شي، له خپل ټبر نه مې وزیر او مرستندوی راته وټاکه، ورور مې هارون، په هغه سره مې مړوند پیاوړی کړه او په کار کې ئې راسره شریک کړه، تر څو زیاته تسبیح دې ووایو او ډېر دې یاد کړو، یقیناً چې ته مو حال ته ښه لیدونکی (په حال مو ښه خبر) یې.

له دغو آیتونو نه اندازه لګولی شئ چې قرآن د اسلامي ټولنې د زعیم او مشر د مواصفاتو په اړه څومره تفصیلي او دقیق بحث کړی، که دې ته ورته آیتونه او هغه چې په ترڅ کې ئې د غیر اسلامي ټولنې د زعماوو ځانګړتیاوې په کې څېړل شوې راغونډ کړو؛ نو یقیناً چې پرېړ او ضخیم کتاب ترې جوړېږي، زموږ دوست همدرد صاحب ته یوازې هغه نه صفات په نظر ورغلي چې شاه ولي الله رحمه الله راغونډ کړي، لومړی ئې (بلوغ) او وروستنی ئې (قریشیت)!!.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تتمه

زه له زړه نه د ښاغلي محمد ایوب همدرد قدر کوم چي د دې رسالې د لیکلو زحمت ئې ایستلی، مطالعه ئې ورته کړې، کتابونه ئې ورته لیدلي او د علماوو نظریات ئې راغونډ کړي، مخصوصاً له دې پلوه چي دا رساله ئې په پښتو لیکلي، نه پوهېږم چي ده به خپلي زده کړي په کوم ځای او ځنګه تعلیمي مرکز کي کړې وي خو د طالبانو په لیکو کي په پښتو کي څه لیکل د لیکوال د ذاتي استعداد، کمال او زیار ښنبه ګڼل کېږي، دا ځکه چي زموږ د هېواد په کلیوالو مخکنیو مدرسو کي چي چا زده کړي کړې دي نه په پښتو سم لیک لوست کولی شي او نه په فارسي، د عربي په صرفي او نحوي قواعدو به ښه پوهېږي، خو په عربي نه څه لیکلی شي او نه خبري کولی شي، د دغو مدرسو نصاب داسي دئ چي پښتو، فارسي، تاریخ او جغرافیه نه په کي لوستل کېږي، د حدیث له کتابونو نه یوازي مشکوٰة لولي او هغه هم د تبرک لپاره، په تفسیرونو کي د جلالین مختصر تفسیر لولي خو د صرف او نحوي د تمرین لپاره او هغه هم د درسونو په پای او لویه دوره کي، بخاري نه لوستل کېږي دا ځکه چي امام بخاري رحمه الله له امام ابوحنیفه رحمه الله سره اختلاف درلود، قاعدهٔ بغدادي، صرف، نحو، شرح مأته عامل، خلاصهٔ کیداني، قدوري، کنز، عقاید نسفي، منطق ... د دغو مدرسو عمده او اساسي کتابونه دي، په دې نصاب کي د صرف او نحوې څو ابتدائي کتابونه او د فقهې څو مختصر کتابونه، د یونان د زړې او تاریخ وهلې فلسفې او منطق په څنګ کي لوستل کېږي، هغه فلسفه او منطق چي نه د چا د دنیا په درد خوري او نه د آخرت، خو پدغو مدرسو کي همدا له

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږه لوېدلې فلسفه او منطق تر ټولو نورو مضامينو مهم ګڼل کېږي. پيغمبر عليه السلام خو ابو ذر غفاری، بلال حبشي، صهيب رومي او سلمان فارسی ته هم د قرآن درس ورکولو؛ پداسي حال کي چي نه په ليک لوست پوهېدل، نه ئې صرف او نحوه او د يونان فلسفه او منطق لوستلی وو!! خو متأسفانه يو وخت زمونږ په محلي او کليوالو ديني مدرسو کي د قرآن له تدريس سره سخت مخالفت کېدو او هغه عالم ته به ئې د شک په سترګه کتل چي د قرآن تفسير او د احاديثو تدريس به ئې کولو، که به چا په لويه دوره کي د قرآن تدريس جائز ګڼلو نو هلته به هم په قرآن کي نحوه لوستل کېده او تر هر څه زيات به په نحوي تحقيق ترکيز کېدو!!

کاش طالبانو د خپل اقتدار په دوران کي يو جامع تعليمي نصاب جوړ کړی وی، مدرسه او مکتب ئې سره مدغم او يو واحد تعليمي نظام ئې رامنځته کړی وی، دا کار دومره ستر او مهم دئ چي د طالبانو د دنيا او آخرت لپاره کافي وو، متأسفانه ځيني کسان په دې نه پوهېږي چي دا دوه بېل بېل تعليمي نظامونه د استعمار د وخت پاتې شوني دي او د دښمن له لوري پر مسلمانانو تحميل شوي، د ملا او مکتبي د جنګولو لپاره، د ملا د تحقير او سپکاوي لپاره، د دې لپاره چي له مدرسې نه بايد د جومات داسي امام فارغ شي چي په هر څه کي خلکو ته محتاج وي، د خلکو دراوزو ته په ودرېدو مجبور وي، ډوډۍ، جامه او معيشت ئې د وظيفو، صدقاتو او خيراتونو له لاري تأمين شي، خو له مکتب نه به والي او وزير وځي، معاش، کور او موټر به دولت ورکوي، د شرعياتو له پوهنځي نه به قاضي وځي او د حقوقو له پوهنځي نه ولسوال او څارنوال، موږ غواړو دا حالت

(c) ketabton.com: The Digital Library

پای ته ورسوو، تر دولسم پوري باید په ټولو زده کوونکو یو عام او مشترک نصاب ولوستی شي، په دې ګډ نصاب کي هم باید د دیني علومو کافي برخه وي او هم د ساینسي علومو او د تاریخ، جغرافیې او ضروري ژبو مناسبه او اړینه برخه، له دولسم نه وروسته باید د تخصص دوره پیل شي، چي په دې دورې کي به ځیني د دیني علومو پوهنځیو ته ځې، ځیني طب، انجنیري، زراعت او نورو پوهنځیو ته، د حقوقو په نامه هغه پوهنځی چي غربي حقوق په کي لوستل کېږي، دا باید د شرعیاتو په پوهنځي کي مدغم شي، هلته به غربي حقوق یوازي له اسلامي حقوقو سره د مقارنې لپاره لوستل کېږي.

په دې سره به د ملا او مکتبي تر منځ اختلاف د تل لپاره پای ته ورسېږي، موږ غواړو مکتب او مدرسه سره توحید کړو او د هېواد لپاره واحد تعلیمي نظام او واحد تعلیمي نصاب ولرو، داسي چي ډاکټر، انجنیر، والي او څارنوال مو په دین پوه وي او د جومات امام مو په ساینس او ورځني علومو، مکتبي د ملا په اړه ونه وایي چي بې علمه او له دنیا بې خبره دئ او ملا د مکتبي په اړه ونه وایي چي بې دینه او ملحد دئ. له مکتب او پوهنتون سره حساسیت، له تعلیم او تربیې نه د نجونو محروموول، د مکتب او مدرسې د توحید او د یوه جامع تعلیمي نصاب د جوړولو په ځای پداسي مدرسو او نصاب ټینګار چي نه د طالب آخرت ښېرازه کولی شي او نه دنیا، نه د قرآن، حدیث، اسلامي تاریخ، د هېواد تاریخ، لیک او لوست ښودنه په کي کېږي او نه د ورځني ژوند د ضروري علومو زده کړه، ... دا ستر ستر اشتباهات دي چي ځیني پرې اخته دي او عواقبو ته ئې متوجه نه دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه په پای کي ټول مخلص مسلمانان، هغه چي د اسلام او مسلمانانو په روان دردناک حالت ځورېږي، د اسلام عزت او غلبه او د مسلمانانو سرلوړي غواړي، په آزاد او مستقل افغانستان کي واقعي اسلامي نظام قائمول ئې د ژوند او مبارزي اصلي هدف دئ؛ دې ته رابلم چي یو بل ته د وروری لاس ورکړي، په ګډه د دښمنانو مقابله وکړي، د راتلونکي اسلامي نظام د څرنګوالي په اړه په خپلو کي توافق وکړي، دا ژمنه وکړي چي هغه مسلمان امیر به مني او په اخلاص سره به بیعت ورسره کوي چي د افغان ولس اکثریت ئې د امارت لپاره اهل ګڼي، اقتدار ته د رسېدو لپاره به د مسلمان په ضد وسله نه کاروي، د امارت لپاره به یوازي یوه لار شرعي او جائز ګڼي چي هغه د مسلمانانو له لوري څرګند او بلااکراه بیعت دئ، له نورو لارو به قدرت ته د رسېدو هڅه نه کوي، داسي حالت به راولي او داسي افغانستان به راتلونکي نسل ته په میراث پرېږدي چي په هغه کي به اقتدار د ولس امانت ګڼل کېږي، واکمنان به د شریعت تابع او د خلکو په خدمت کي وي، اقتدار به نه د چا منصوصي حق ګڼل کېږي او نه موروثي حق، هیڅ واکمن به نشي کولی چي مطق العنان دیکتاتور ترې جوړ شي، له ولس سره داسي معامله وکړي لکه له خپلو غلامانو او اسیرانو سره او په بیت المال کي هر راز تصرف د ځان مسلم حق وګڼي، داسي نظام چي په هغه کي د اقتدار لاس ته راوړو لپاره نه یوه مرمی وویشتل شي او نه یوه قطره وینه توی شي.

مونږ ټولو مجاهدینو ته وایو چي سخته او اوږده جګړه په مخکي لرو، د نړی ټول کفري ځواکونه زمونږ په ضد متحد شوي، منافقین او روافض ئې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم په خوا کي ودرېدلي، د اسلامي نړۍ منافق او مفسد حکام ئې هم ملګرتيا کوي، سفر اوږد وګنئ او له لوړو ژورو ډک، يوازي د الله تعالی په فضل او پېرزوينه او په خپلو کي د يووالي په صورت کي دا اوږد سفر پلي کولی او سرمنزل ته رسېدلی شو، مه پرېږدئ چي مخکنۍ ترخې تجربې تکرار شي، د غلطو سياستونو او ناسمو دريځونو په وجه مسلمانان په خپلو کي ښکېل شي او يو د بل په ضد له کافر نه مرستي غوښتو ته ځان اړ وګڼي او همغه څه وشي چي نن ئې په خپل هېواد او د نړۍ په ډېرو نورو اسلامي هېوادو کي په خپلو سترګو ګورو!! الهي له دې حالته تا ته پناه درولوړو!

سُبْحَانَكَ اللّهُمَّ وَبِحَمْدِكَ، أشهد أن لاَ إِلٰهَ إِلاّ أَنْتَ أَسْتَغْفِرُكَ وَأَتُوبُ إِلَيْكَ

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library